

Gift of Church Historical Dept.

Americana/Rare

BX

8670.1

.W868Ld

1917

**MORMON
AMERICANA**

**HAROLD B. LEE LIBRARY
Brigham Young University
Americana Collection**

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

3 1197 21918 2042

Blade fra min Dagbog.

Af

Præsident **Wilford Woodruff.**

Oversat af **J. S. H.**

„Bikuben”s Bibliotek. 3. Bind.
1917.

Historian's Office Library

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

P

M270.1

W8932DA

1917

UPD

Blade fra min Dagbog.

1.

Jeg vil i det følgende fortælle nogle af mit Livs vigtigste Begivenheder og Erfaringer, der muligvis kunne være gavnlige og opbyggende for unge Sidste-Dages Hellige. Jeg vil begynde med at give en kort Skildring af min Barndom og første Ungdom.

Jeg tilbragte de første Aar af mit Liv under Staten Connecticuts overdrevent strænge Loves Indflydelse. Ingen Mand, Dreng eller Barn, ligegyldig af hvad Alder, fik Lov til at lege eller udføre noget som helst Arbejde fra Solnedgang Lørdag Aften til Søndag Aften. Efter Solnedgang Søndag Aften kunde Folk arbejde, og Børnene kunde lege, hoppe og springe af Hjertens Lyst.

Vore Forældre vare yderst nøjeseende med os Lørdag Aften, og hele Søndagen igennem maatte vi sidde meget stille og gentagende

Gange fremsige den presbyterianske Katekismus og nogle Skriftsteder fra Bibelen.

I de Dage blev det af Folk i Connecticut ansét for at være syndigt at tro paa nogen anden Religion, eller tilhøre nogen anden Kirke, end den Presbyterianske. De troede ikke paa Nødvendigheden af at have Profeter, Apostle eller Aabenbaringer, saaledes som Folket gjorde i Jesu Dage, eller som vi nu har dem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Der var alligevel en gammel Mand i Connecticut ved Navn Robert Mason, der ikke havde de samme Tanker om disse Ting, som den øvrige Befolkning. Han troede, at det var nødvendigt at have Profeter, Apostle, Drømme, Syner og Aabenbaringer i Kristi Kirke, ligesom de havde i fordums Dage; han troede ligeledes, at Herren vilde oprejse et Folk eller organisere en Kirke i de sidste Dage med Profeter, Apostle og alle de aandelige Gaver, Kræfter og Velsignelser, som den havde i de andre Tidsaldre. Denne Mand gik i Nabolaget under Navnet den gamle Profet Mason.

Han kom ofte til min Faders Hus, medens jeg var Barn, og han forklarede disse Ting til mig og mine Brødre, og jeg troede ham. Denne Mand bad en hel Del, og han havde Drømme og Syner, og Herren viste ham mange Ting, som skulde finde Sted i de sidste Dage.

Jeg vil her fortælle om et Syn, han havde, og som han beskrev for mig den sidste Gang

jeg saa' ham. Han sagde: „Jeg arbejdede ude i Marken en Dag, da jeg ved Middagstid blev henrykket i et Syn. Jeg blev stillet midt i en mægtig Skov af Frugttræer. Jeg var meget sulten og gik et langt Stykke Vej ind gennem Skoven, i Haab om at finde lidt Frugt; men jeg kunde ingen Frugt finde paa nogen af Træerne, og jeg græd, fordi jeg ikke kunde faa min Sult stillet. Medens jeg stod og betragtede Træerne og undrede mig over, at der ingen Frugt var paa dem, begyndte Træerne at falde om paa Jorden rundt omkring mig, indtil der ikke var et eneste Træ tilbage i hele Haven, og medens jeg forundret stirrede paa denne Scene, saa' jeg unge Spirer skyde ud fra Rødderne af de omstyrtede Træer, og disse udviklede sig til unge, kraftige Træer lige for mine Øjne. De knoppedes, blomstrede og bare Frugt, indtil de alle bugnede under Vægten af den dejligste Frugt, jeg nogensinde har sét, og jeg frydede mig ved Synet af saa megen herlig Frugt. Jeg traadte hen til et Træ og tog en Haandfuld Frugt. Jeg beundrede dens Skønhed og skulde lige til at smage paa den, da Synet forsvandt, og jeg fandt mig selv i Marken paa samme Sted, hvor jeg var, da Synet begyndte.

Jeg knælede ned paa Jorden og bad til Herren i Jesu Kristi Navn om at vise mig, hvad Synet skulde betyde. Herren talte til mig og sagde: Dette er Udtydningen paa Sy-

net: De store Træer i Skoven repræsenterer den Menneskeslægt, hvoriblandt du lever. Der er ingen Kristi Kirke, ej heller noget Guds Rige paa Jorden i din Generation. Der er ingen Frugter af Kristi Kirke paa Jorden. Der findes ikke en Mand paa Jorden, beskikket af Gud, til at forrette nogen af Evangeliets Ordinancer. Men i den næste Generation vil jeg, Herren, oprette mit Rige og min Kirke paa Jorden, og Frugterne af Kristi Rige og Kirke — de, der har fulgt Profeter, Apostle og Hellige i alle Uddelinger, skal igen findes paa Jorden i dens Fylde. Du vil leve og sé den Dag og vil berøre Frugten; men du vil aldrig smage den i Kødets.”

Da den gamle Profet havde sluttet denne Beretning, sagde han til mig, idet han kaldte mig ved Fornavn: „Jeg vil aldrig faa denne Frugt at smage i Kødets, men du vil, og du vil blive en virksom Deltager i dette Rige.” Derefter vendte han sig om og forlod mig. Dette var de sidste Ord, han nogensinde mere talte til mig her paa Jorden.

Denne Beretning og Omstændighederne, under hvilke den blev mig meddelt, var meget mærkelige; thi jeg havde været sammen med gamle Fader Mason i Timer og Dage mangfoldige Gange i Løbet af tyve Aar, men han havde aldrig før omtalt dette Syn; men straks ved Begyndelsen af denne vor sidste Samtale

sagde han, at Herrens Aand tilskyndede ham til at fortælle mig dette.

Han havde dette Syn i Aaret 1800, og det var i 1830, at han fortalte det til mig — det samme Foraar, i hvilket Kirken blev organiseret. —

Dette Syn tilligemed de øvrige Lærdomme, som han havde givet mig, gjorde et dybt Indtryk paa mit Sind. Jeg bad ofte til Herren om at lede mig ved sin Aand og gøre mig rede for Hans Kirke, naar den kom.

I 1832 forlod jeg Connecticut og rejste med min ældste Broder til Oswego County, New York, og i Vinteren 1833 saa' jeg for første Gang i mit Liv en Ældste fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han talte i et Skolehus i Nærheden af, hvor jeg boede. Jeg overværede Mødet, og Herrens Aand bar Vidnesbyrd for mig om, at hvad jeg hørte var Sandhed. Jeg indbød denne Mand til mit Hjem, og næste Dag gik jeg tillige med min ældste Broder ned i Vandet og bleve døbt. Vi var de første, som bleve døbt i Oswego Co., New York.

Da jeg var bleven døbt, tænkte jeg paa, hvad den gamle Profet havde sagt til mig.

Om Foraaret 1834 rejste jeg til Kirtland, saa' Profeten Joseph Smith og fulgte med ham og med over to Hundrede andre i Zions Lejr ind til Missouri. Da jeg ankom til min Rejses Maal, benyttede jeg den første Lejlig-

hed til at skrive et langt Brev til Fader Ma-
son og fortalte ham, at jeg havde fundet Jesu
Kristi Kirke, som han havde talt til mig om.
Jeg fortalte ham, hvorledes den var bleven
organiseret, og hvorledes Mormons Bog frem-
kom; at Kirken havde Profeter, Apostle og
alle de Gaver og Velsignelser, der tilhøre
Kristi Kirke, og at Rigets Frugter gjorde sig
gældende blandt de Hellige, saaledes som Her-
ren havde vist ham i Synet. Han modtog mit
Brev og læste det igennem mange Gange og
haandterede det saaledes, som han havde
haandteret Frugten i sit Syn; men han var
meget gammel og døde kort efter. Han levede
ikke længe nok til at faa en Ældste at sé og
faa Evangeliets Ordinancer udførte.

Ved den første Lejlighed, jeg havde, efter
at Læren om Daab for de Døde blev aaben-
baret, udførte jeg denne Ordinance for ham.
Han var en god Mand og en sand Profet; thi
hans Profetier gik i Opfyldelse.

II.

Jeg ankom til Kirtland den 25. April 1834, og for første Gang saa' jeg Profeten Joseph Smith. Han indbød mig til sit Hjem. Jeg opholdt mig i henved en Uge hos ham og blev bekendt med ham og hans Familie, ligeledes med mange af Ældsterne og de Hellige, der boede i Kirtland, af hvilke et stort Antal nu var ved at forberede Rejsen til Zion.

Søndagen den 27. April overværede jeg en Forsamling i Kirtlands Skolehus, hvor jeg for første Gang hørte Ældsterne Sidney Rigdon, Orson Hyde, Orson Pratt og andre tale og bære Vidnesbyrd om Guds Værk, og en rig Fylde af Guds Aand var udgydt over de Hellige.

Det var den 26. April 1834, at jeg havde mit første Møde med Ældsterne Brigham Young og Heber C. Kimball. Da jeg mødte Br. Brigham, havde han begge Hænder fulde af Slagteknive; han gav mig én og anmodede mig om at sætte et godt Skaft paa den, hvilket jeg gjorde. Jeg havde ogsaa et godt Sværd, som Broder Joseph ønskede, og jeg gav det til ham. Han bar det hele Vejen i Zions Lejr under Rejsen til Missouri, og da han kom hjem igen, gav han det tilbage til mig.

Da jeg blev kaldet til at gaa paa en Mission til Syden, efterlod jeg Sværdet og Kniven hos Br. Lyman Wight. Da han blev tagen til Fange i Far West tilligemed Joseph og Hyrum, havde han begge Dele hos sig. Alle deres Vaaben bleve tagne fra dem, og mange af de Hellige i Far West bleve ligeledes afvæbnede med Løftet om at faa disse tilbageleverede, naar de var færdige til at forlade Staten. Da Brødrene kom for at afhente deres Vaaben, saa' Fader James Allred mit Sværd, som Lyman Wight havde lagt fra sig. Br. Allred tog det og efterlod sit eget, og senere gav han det til mig. Jeg har det endnu og sætter stor Pris paa det, fordi Profeten Joseph har det i Zions Lejr. Kniven saa' jeg aldrig mere noget til.

Den første Dag i Maj 1834 skulde Zions Lejr efter Bestemmelsen paabegynde Rejsen fra Kirtland til Missouri for at frigøre deres Brødre. Kun en lille Del af Lejren var færdig, og disse, som var rede, sendte Profeten til New Portage, hvor de skulde vente paa de øvrige. Jeg tillige med et Selskab paa 20 Mand forlod Kirtland med de læssede Bagagevogne. Om Aftenen rejste vi yore Telte. Jeg gik op paa Toppen af en lille Høj og saa' ned paa Israels Lejr. Jeg bøjede mine Knæ og bad. Jeg takkede og priste Herren for, at Han havde forundt mig at sé Israels Telte oprejst og et Sel-

skab samlet efter Guds Befaling for at udføre et stort Arbejde.

Vi forblev i New Portage, indtil Profeten og 85 Mand sluttede sig til os den 6. Maj. Dagen før deres Ankomst, medens de droge igennem Landsbyen Middlebury, forsøgte Beboerne her at tælle dem; men Herren forøgede deres Antal i Folkets Øjne, saaledes at de, der talte dem, paastod, at der var 400 af dem.

Den 7. Maj blev Lejren organiseret af Broder Joseph. Den bestod af 130 Mænd. Den følgende Dag fortsatte vi vor Rejse. Vi op slog vore Telte hver Aften for Natten og havde Andagt Morgen og Aften. Profeten sagde os hver Dag, hvad vi skulde gøre.

Vi var næsten alle unge Mænd, indsamlede fra alle Dele af Landet og fremmede for hinanden; men vi bleve meget hurtigt bekendte og havde en behagelig Tid sammen.

Det var en lærerig Erfaring for os at blive ført af en Guds Profet for et Tusinde Mile gennem Købstæder, Landsbyer, Skov og Ødemarker.

Naar nogen stillede sig op for at tælle os, medens vi droge forbi, opnaaede de altid et fejlagtigt Resultat; nogle sagde, vi var fem Hundrede, andre et Tusinde.

Mange blev i højeste Grad forbavsede, naar de saa' os drage gennem deres Byer. En ældre Dame styrtede hen til Døren i sit Hus, skubbede Brillerne op over Hovedet, slog Hænder-

ne i Vejret og udbrød: „Hvad i Himlens Navn er brudt løs?“ Hun blev staaende i denne Stilling, saa længe jeg kunde sé hende.

Den publicerede Historie af Zions Lejr giver en Beretning om Udgravningen af et Menneskeskelet, som laa begravet i en Høj. Hans Navn var Zelph. Herren viste Profeten denne Mands Livshistorie i et Syn. Den Pål, hvormed han var dræbt, fandtes imellem Benresterne. Et af hans Laarben var brækket af en Sten, udslynget under Kampen. Benene blev lagt i min Vogn, og jeg bragte dem til Clay County, Missouri, hvor jeg begravede dem.

Herren udfriede Israel i Mose Dage ved at adskille det røde Hav, saaledes at de gik over tørskoet. Da deres Fjender prøvede paa at gøre det samme, lukkede Vandet sig over dem, og de druknede i Bølgerne. Herren frelste Israels Lejr fra dens Fjender den 19. Juni 1834 ved at lade Vandet i Fishing River hæve sig 40 Fod paa én eneste Nat, saaledes at vore Forfølgere ikke kunde komme over. Han sendte ligeledes en stærk Hagelbyge, der adsplittede dem og tvang dem til at søge Dække.

Zions Lejr ankom til Br. Burks Ejendom i Clay County, Missouri, den 24. Juni 1834, og vi opslog vore Telte paa denne Plads. Han sagde til nogle af Brødrene i min Afdeling, at han havde et ekstra Værelse, som nogle af os kunde benytte, om vi selv vilde gøre det rent. Vi modtog Tilbudet, og af Frygt for,

at andre skulde komme os i Forkøbet, toge vi straks fat paa Arbejdet med at rense Værelset og sprede vore Tæpper ud paa Gulvet, for derved at tilkendegive, at vi havde taget det i Besiddelse. Det var kun ganske kort Tid efter, at Koleraen udbrød, og de af vore Brødre, som blev angrebet, blev bragt ind i dette Værelse og lagt paa vore Tæpper. Ingen af os fik nogensinde vore Tæpper igen; thi de bleve begravede med de Døde. Alt, hvad vi opnaaede ved at være egenkærlige, var at hǵste en god Erfaring, foruden at vi mistede vore Tæpper.

Jeg vil paa det inderligste fraraade alle mine unge Venner at nære egenkærlige Følelser, og hvis I har noget af denne Selvgodhed i Eders Bryst, da skaf Eder af med den saa snart som muligt. Vær ædelmodig og aabenhjertet, god og venlig over for Eders Forældre, Søsken og Legekammerater. Trættes ikke med dem, men prøv paa at stifte Fred, hvor som helst, der er Lejlighed. Naar I er velsignet med nogle af Livets Goder, vær villig til at dele med andre. Ved at opelske og pleje disse Egenskaber, medens I er unge, vil I lægge Grundvolden til Udførelsen af meget godt gennem hele Eders Liv, og I vil blive elsket og æret af Herren og af alle gode Mennesker.

III.

Efter at Profeten Joseph havde ført Zions Lejr til Missouri, og efter at have udstaaet alle denne Rejses Genvordigheder og havde begravet et Antal af vore Brødre, saaledes som Historien beretter, lod Profeten Lejren sammenkalde og organiserede Kirken i Zion, samt gav gode Raad og Lærdomme til alle.

Han raadede alle unge Mænd, som ikke havde Familier, til at blive i Missouri og ikke tage tilbage til Kirtland. Da jeg ingen Familie havde, blev jeg tilbage hos Lyman Wight, og det samme gjorde Milton Holmes og Herman Hyde. Vi tilbragte Sommeren sammen, arbejdede haardt ved Høstarbejde, Stenbrydning, Teglbænderi eller hvad andet vi kunde faa Arbejde ved.

Om Efteraaret blev jeg opfyldt af Lysten til at gaa ud og forkynde Evangeliet. Jeg vidste, at Evangeliet var Sandhed, saaledes som Herren havde aabenbaret det til Joseph Smith, og at det var af saa stor Vigtighed, at jeg syntes, jeg maatte fortælle det til Folket, som endnu ikke havde hørt det. Det var saa klart og tydeligt, at det forekom mig, at jeg med Lethed vilde kunne faa Folk til at tro det.

Jeg var kun en Lærer i Præstedømmet, og

det er ikke en Lærers Embede at gaa ud for at prædike. Jeg turde ikke henvende mig til nogen af Kirkens Autoriteter og fortælle dem, at jeg ønskede at prædike; thi de kunde gjerne tro, at jeg søgte at trænge mig frem.

Jeg gik ud i Skoven, hvor ingen kunde sé mig, og dér bad jeg til Herren om at aabne Vejen for mig, at jeg kunde gaa og forkynde Evangeliet. Medens jeg bad, kom Herrens Aand over mig og tilkendegav for mig, at min Bøn var hørt, og at mit Ønske skulde blive opfyldt.

Jeg blev saa inderlig glad, rejste mig og gik ud af Skoven til Landevejen. Her mødte jeg en Højpræst, som i seks Maaneder havde boet i samme Hus, som jeg. Han havde aldrig før sagt et Ord til mig om at prædike Evangeliet, men nu, lige saa snart han saa' mig, sagde han: „Herren har aabenbaret for mig, at det er dit Privilegium at blive ordineret og at gaa ud for at forkynde Evangeliet.”

Jeg sagde til ham, at jeg var villig til at udføre, hvad Herren forlangte af mig. Jeg fortalte ham ikke, at jeg lige havde anraabt Herren om at faa Lov til at gaa ud for at prædike.

Nogle Dage derefter blev der indkaldt til et Raadsmøde hos Lyman Wight. Jeg blev ordineret til Præst og sendt paa Mission til Arkansas og Tennessee i Selskab med en Ældste. Denne Mission blev vi kaldet til af Br. Ed-

ward Partridge, der var den første Biskop i Kirken i denne Uddeling.

Det var Herrens Ord til os i de Dage at gaa ud uden Pung og Taske. Vor Rejse førte os igennem Jackson Co., hvorfra de Hellige lige var blevne uddrevne, og det var forbundet med stor Fare for en „Mormon” at færdes i den Del af Staten.

Vi pakkede nogle Mormons Bøger og de nødvendigeste Klæder i vore Vadsække, snoede dem og tog dem paa Ryggen og begav os saa paa Vej til Fods. Vi tog med Færgen over til Jackson County og gik igennem dette. Herren var med os, og i nogle Tilfælde bleve vi ligesom ved et Mirakel beskyttede mod Pøbelens Overfald.

Vi turde ikke gaa ind til Husene og bede om Mad, hvorfor vi maatte nøjes med lidt raa Majs, som vi plukkede langs Vejen, og om Natten sov vi paa den bare Jord og klarede os, som bedst vi kunde, indtil vi naaede ud af dette Distrikt.

Vi turde heller ikke prædike i dette County, og vi prædikede i det hele taget meget lidt i Staten Missouri. Mit første Forsøg paa at tale til en Forsamling var i et Gæstgiversted en Søndag i Begyndelsen af December 1834. Det var stærkt Snevejr den Dag, og Værelset var fuldt af Folk. Da jeg begyndte at tale, gik Værten hen og lukkede Døren op, saa Sneen føg ind i Værelset. Da jeg spurgte ham

om Grunden til, at han aabnede Døren i et saadant Vejr, oplyste han mig om, at han vilde have lidt Lys i Sagen. Jeg erfarede senere, at dette var Skik og Brug dér paa Egnen.

Hvor meget eller lidt jeg udrettede med denne Tale, fik jeg ikke at vide og faar rimeligvis heller aldrig at vide, før jeg staar overfor de samme Mennsker paa Dommens Dag.

I den sydlige Del af Missouri og den tilstødende nordlige Del af Arkansas var der i 1834 kun meget faa Indbyggere. Vi besøgte en Plads, kaldet „Harmony Mission“, beliggende ved Osage Floden, én af de mest bugtede Floder i Vesten. Denne Mission blev forestaaet af en Presbyterianer-Præst i Forening med hans Familie.

Vi ankom dertil en Søndag Aften ved Solnedgang. Vi havde gaaet hele Dagen uden noget at spise og var meget sultne og trætte. Hverken Præsten eller hans Hustru vilde give os noget at spise, eller lade os faa Husly for Natten, fordi vi var „Mormoner“. Det eneste, der nu var for os at gøre, var at spadsere 12 Mile længere mod Syd til en indiansk Handelsstation, forestaaet af en Franskmand ved Navn Jereu. Og denne ondsindede Præst, der ikke en Gang vilde give os et Stykke Brød, løj for os med Hensyn til Vejen, og sendte os ud over en ufremkommelig Sump, hvor vi vadede i Mudder og Vand til Knæerne til Kl. 10 om Aftenen i vort Forsøg paa at følge Flo-

dens Svingninger i den af Præsten antydede Retning. Da det nu gik op for os, at vi havde faaet forkert Underretning, søgte vi at komme ud af Sumpen og naaede det tørre Prærieland, hvor vi vilde søge Hvile for Natten i Græsset.

Da vi kom ud af Sumpen, hørte vi en Indianer hamre paa en Tinspand og synge. Det var meget mørkt, men vi gik efter Lyden, og da vi kom hen i Nærheden af Indianerlejren, kom et Antal store indianske Hunde ud imod os. De snuste omkring os, men gøede ikke og gjorde os ingen Fortræd.

Vi var snart omgivne af Osage Indianere og blev venligt modtagne af Hr. Jereu og hans Hustru, som var en Indianerkvinde. Hun gav os et udmærket Aftensmaaltid og en god Seng at sove i, hvilket vi var meget taknemlige for efter Dagens mange Anstrængelser.

Som jeg lagde mig til Hvile, takkede jeg Gud fra mit Hjertes Inderste for dette Bytte: I Stedet for den barbariske Behandling, udøvet af en civiliseret Presbyterianer-Præst, at blive Genstand for de hedenske Osage Indianeres humane, venlige og gæstfrie Behandling.

Maa Herren belønne dem begge efter Fortjeneste.

IV.

Vi rejste os fra vort Leje den næste Morgen efter en god Nats Hvile. Jeg var noget øm i Benene efter den besværlige Vandring i Sumpen Aftenen forud. Vi fik en god Frokost. Hr. Jereu sendte en Indianer med os som vor Fører, til vi naaede over Floden, og underrettede os om, at der var 60 Mile til den nærmeste Koloni af enten hvide eller røde Mænd.

Vi var for undseelige til at bede om Mad til at tage med os, saa vi satte over Floden og begyndte vor 60 Mile lange Dagsrejse uden Fødevarer af nogen Slags. Og hvad var vort Ærinde? At prædike Jesu Kristi Evangelium, at frelse denne Generation.

Tænk paa dette, I Unge; tænk paa, hvad Præsidentskabet, de Tolv og Ældsterne i denne Kirke har gaaet igennem, for at I kunne nyde den Lykke og de Behageligheder, som nu er Eders.

Tænk paa dette, I Statsmænd og Dommere i denne amerikanske Nation; I, som nu søge at tilintetgøre Guds Folk i Ørkenen, det Folk, som har udstaaet Sult og Nød, og som i 50 Aar har arbejdet paa at frelse denne Nation

og denne Slægt. Ophør med Eders Bestræbelser paa at tilintetgøre dette Folk, eller Gud vil kalde Eder til Regnskab, holde Dom over Eder og kaste Eder ud i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel; thi den Herre Gud har sagt det. Men jeg maa standse; jeg glemte næsten, at jeg er ved at skrive en Rejseskildring.

Vi begyndte vor Vandring den Morgen ved Solopgang. Vi gik over en 30 Mil bred Prærie, tilsyneladende lige saa flad og jævn som et Stuegulv og uden Træer, Buske eller Vand. Kl. 2 om Eftermiddagen kom vi til en Skov. Som vi nærmede os denne, kom en stor, sort Bjørn ud imod os. Vi var ikke bange for den, thi vi gik i Herrens Ærinde og havde ikke spottet Herrens Profet som de 42 Børn, der raabte efter Elisa: „Kom op, du skaldede“, og bleve sønderrevne af Bjørne.

Da Bjørnen var lidt over et Hundrede Fod fra os, satte den sig ned og betragtede os opmærksomt et Øjeblik. Derefter rejste den sig og løb sin Vej, og vi fortsatte glade vor Vandring. Vi var nødsagede til at blive ved med at gaa, selv efter at det var bleven Nat, og da Vejret var meget mørkt og stygt, havde vi stor Vanskelighed med at finde Vej. Snart hørte vi en stor Flok Ulve samle sig omkring os og følge os. De kom temmelig nær hen til os, og til Tider saa' det ud, som om de vilde styrte løs paa os.

Vi havde et Fyrtøj med os, og da Klokken var 10 og vi ikke vidste, hvor vi var, besluttede vi at antænde et Baal, eftersom Ulvene blev mere dristige og nærgaaende. Vi gjorde altsaa Holdt og samlede en Bunke Grene og Kviste sammen, der laa paa Jorden, og antændte dem, og da Ilden begyndte at blusse op, forsvandt Ulvene.

Ligesom vi skulde til at lægge os til Hvile paa Jorden — vi havde ingen Tæpper med os — hørte vi en Hund gø.

Min Kammerta sagde, at det var en Hund, og lidt efter hørte vi Lyden af en Bjælde og forstod, at vi var i Nærheden af et Bosted, hvor der var Kreaturer. Vi tog en Brand fra Fyret og gik henved en kvart Mil i den Retning, hvorfra Lyden kom. Her fandt vi et Hus, hvis Beliggenhed var nøjagtig 60 Mile fra, hvor vi begyndte Rejsen om Morgenen.

Det var en gammel Bjælkehytte, omtrent 12 Fod i Kvadrat. Der var ingen Dør, men et gammelt Tæppe var hængt over Døraabningen. Hytten havde ingen andre Møbler end et Sengested, hvor der laa en Kvinde, nogle Børn og nogle smaa Hunde. En Mand laa paa det bare Gulv med Fødderne op mod Ildstedet, og alle var i dyb Søvn. Jeg gik ind og talte til Manden, men det vækkede ham ikke. Jeg traadte hen til ham og lagde min Haand paa hans Skulder. Lige i det Øjeblik jeg rørte ved ham, sprang han op og fo'r forskrækket

rundt i Værelset, men blev snart beroliget, da han hørte, vi var Venner.

Aarsagen til hans Frygt var, at han havde skudt en Panter for nogle Aftener siden og nu troede, at dens Mage var trængt ind i Hytten.

Han spurgte os om, hvad vi ønskede. Vi svarede ham, at vi gerne vilde blive hos ham Natten over og ligeledes kunde ønske noget at spise. Han fortalte os, at vi kunde ligge paa Gulvet, ligesom han gjorde, men at han ikke havde en Mundfuld Mad i Huset, eftersom han med sit Gevær skulde skaffe Frokost til sin Familie næste Morgen. Vi lagde os altsaa paa det bare Gulv og sov noget af og til gennem en lang, regnfuld Nat. Det haarde Leje var langt fra behageligt, efter at have spadseret 60 Mile uden en Smule at spise. Det var den sværeste Dags Arbejde i hele mit Liv.

Mandens Navn var Williams. Han var meddelagtig i Optøjerne i Jackson County, og efter at de Hellige var uddrevne, rejste han tilligemed mange andre mod Syd.

Vi stod op, da det begyndte at lysne næste Morgen og gik 12 Mile i Regnen til et Hus, tilhørende en Hr. Bennon, som ogsaa havde været med ved Uddrivelsen af vort Folk fra Jackson County. Familien var ved at sætte sig til Bords, da vi kom.

I de Dage var det Skik blandt denne Egns Beboere at byde en Mand til Bords med dem, selv om de havde i Sinde at skære Halsen

over paa ham, saa snart han var færdig med Maaltidet. Han indbød os til at spise Frokost hos sig, og vi var overordentlig glade for Indbydelsen.

Han vidste, at vi var „Mormoner“, og saa snart som vi havde begyndt at spise, tog han fat paa at haane og forbande „Mormonerne“. Han havde et stort Fad med Skinke og Æg paa Bordet og rigeligt med Brød, og hans Forbandelser hindrede os ikke det mindste; thi jo værre han svor, des hurtigere spiste vi, indtil vi havde spist os mæt. Saa rejste vi os fra Bordet, tog vore Hætte, takkede ham for det ypperlige Maaltid og forlod Huset. Saa længe vi var indenfor Hørevidde, kunde ve høre ham bande og sværge.

Jeg haaber, at Herren vil lønne ham for vor Frokost.

V.

I Kirkens tidligste Dage var det en sand Nydelse for en Ældste at træffe en „Mormon“ paa sine Rejser gennem Landet. Saaledes var det for os. Vi var aldrig saa snart komne til Arkansas, før vi hørte om en Familie ved Navn Akeman. Denne Familie var i Jackson County under Forfølgelserne. Nogle

af Sønnerne vare blevne bundet til Stolper og deres blottede Ryg pisket med Vidiekviste, og de havde udstaaet andre Grusomheder. Vi fik at vide, at de boede ved Petit Jean Floden i Arkansas Territorium, og vi gik en lang Omvej for at besøge dem.

Der havde for ikke længe siden været heftige Regnskyl, og en Bæk, som vi skulde over, var svulmet op til en rivende Strøm over Hundrede Fod bred. Der var ingen Mennesker nærmere end to Mile fra Vadestedet og ingen Baad. De Folk, der boede i det sidste Hus, vi havde passeret, før vi kom til Bækken, og som var en tre Mile derfra, sagde til os, at vi maatte vente, til Vandet traadte tilbage, før vi kunde komme over. Vi ventede dog ikke, thi vi stolede paa Gud.

Netop som vi kom til den rivende Strøm, saa' vi en Neger paa en usædvanlig stor og kraftig Hest ride ud i Strømmen paa den modsatte Side og komme lige over til os. Da vi gjorde ham bekendt med, at vi vilde over paa den anden Side, tog han os over én ad Gangen bag paa sin Hest, og vi fortsatte vor Rejse.

Vi naaede den Aften til et Sted, fem Mile fra Mr. Akemans Plads, og bleve venligt modtagne og beværtede af en Fremmed. I Løbet af Natten havde jeg følgende Drøm:

Jeg syntes, en Engel kom hen til os og fortalte, at Herren havde befalet os at følge en bestemt Sti, der blev peget ud til os, og lade

den føre os, hvorhen den vilde. Efter at vi havde gaaet en Stund langs denne Sti, kom vi til Døren af et Hus, som laa midt for Vejen med en Mur, der paa begge Sider af dette strakte sig i en lige Linje mod Nord og Syd, saaledes at vi ikke kunde gaa omkring. Jeg aabnede Døren og saa', at Værelset var opfyldt af store Slinger, et Syn, der fik det til at løbe mig koldt ned ad Ryggen. Min Kammerat sagde, at han ikke vilde gaa ind i Værelset, da han var bange for Slingerne. Jeg svarede ham, at jeg vilde prøve paa at gaa igennem Stuen, selv om de dræbte mig; thi Herren havde befalet det. I det Øjeblik, jeg traadte ind, rullede Slingerne sig op, hævede deres Hoveder et Par Fod fra Gulvet og gjorde sig øjensynligt rede til at angribe mig. En af dem var meget større end de øvrige og befandt sig midt i Værelset. Den løftede sit Hoved op næsten lige saa højt som mit og gjorde et Spring hen imod mig. I det Øjeblik følte jeg, at intet uden et Guds Under kunde frelse mig, og jeg stod ganske stille. Lige før Slangen naaede hen til mig, faldt den død om ved mine Fødder; alle de øvrige faldt ogsaa døde om, svulmede op, bleve sorte, sprængtes og bleve fortærede af Ild lige for vore Øjne. Vi gik igennem Værelset uden at lide nogen Overlast og takkede Gud for vor vidunderlige Frelse.

Da jeg vaagnede næste Morgen, undrede

jeg mig meget over, hvad denne Drøm vel kunde betyde. Vi spiste Frokost og fortsatte vor Vandring til Hr. Akemans Hjem. Det var Søndag Morgen. Paa Vejen fortalte jeg min Kammerat, hvad jeg havde drømt, og sagde til ham, at vi vilde komme til at opleve noget mærkeligt. Vi gjorde os store Tanker om vort Møde med Hr. Akeman, som vi antog var et trofast Medlem af Kirken. Da vi naaede hans Hus, modtog han os meget køligt, og vi fik snart at vide, at han havde apostaseret. Han fremkom med de værste Beskyldninger mod vort Folk og Kirkens Autoriteter.

Der blev sendt Ilbud til alle Bygderne langs Floden i 20 Miles Afstand om, at der var to „Mormon“-Prædikanter i Nærheden. En Pøbelhob blev snart samlet, og vi fik Ordre til at skynde os bort, hvis vi ikke vilde udsætte os for at blive tjærede og fjedrede, tvungne til at ride Træbukken eller hængte. Jeg saa' nu, hvad Drømmen om Slangerne skulde betyde. Min Kammerat foreslog at flygte, men jeg sagde Nej, jeg vilde blive og sé min Drøm gaa i Opfyldelse.

Der var en ældre Herre og Dame ved Navn Hubbel, som boede i dette Nabolag. De havde læst Mormons Bog og fattet Tro paa den. Fader Hubbel kom hen til os og indbød os til at bo hos ham, saa længe vi opholdt os i denne Egn. Vi modtog Tilbudet med Tak og arbejdede for ham en tre Ugers Tid med

at rydde Land, medens vi ventede paa Guds Viljes Tilkendegivelse.

Jeg blev af den Helligaand befalet til at advare Hr. Akeman og formane ham til at omvende sig fra sine Synder. Dette gjorde jeg, men hver Gang overøste han mig med Skældsord og Bespottelser, og den sidste Gang viste han mig ud af sit Hus. Da jeg gik ud, fulgte han med og var meget opbragt. Han kom hen imod mig, men da han var lige ved mig, faldt han død om for mine Fødder, blev sort i Ansigtet og opsvulmede, ligesom Slangerne i min Drøm.

Hans Familie forstod, ligesom vi, at det var en Guds Dom over ham. Jeg talte ved hans Begravelse. Mange af de ildesindede Personer deromkring døde pludseligt. Vi opholdt os dér henved to Uger efter Akemans Død og forkyndte Evangeliet. Vi døbte Hr. Hubbel og hans Hustru og fortsatte saa vor Rejse.

VI.

Vi besluttede at sejle ned ad Arkansas Flo- den og paa denne Maade komme til Tennessee. Vi kunde ikke tage med Floddamperen, da denne paa Grund af Lavvande ikke afgik. Vi

gik derfor ind i Skoven ved Flodbredden og udsøgte os et godt 3 Fod tykt Poppeltræ, som vi huggede om og afsavede et Stykke paa 12 Fod. I Løbet af 2 Dage havde vi udhulet det til en Kano. Vi lavede os et Par Aarer og et Ror, og den 11. Marts 1835 gik vi ombord i vort Fartøj og begyndte vor Sejlads ned ad Arkansas Floden.

Vi tilbagelagde 24 Mile den første Dag og opholdt os om Natten hos en fattig Familie, der boede lige ved Flodbredden. Disse gode Mennesker gav os Aftensmad og Frokost, og da vi forlod dem om Morgenens, gav de os et Brød og et Stykke Flæsk til at tage med os paa vor Rejse.

Den Dag naaede vi 50 Mile længere frem, og overnattede i et gammelt Gæstgiversted i en lille By, kaldet Cadron. Det var forladt af dets Beboere, som havde faaet den Idé, at det var hjemsøgt af onde Aander eller Spøgelser.

Vi gjorde Ild paa Fyrstedet, stegte et Stykke Flæsk og nød vor Aftensmad med Velbehag. Derefter holdt vi vor Aftenbøn og lagde os til Hvile i et Kammer paa det bare Gulv og faldt snart i Søvn.

Jeg drømte, at jeg var hjemme i min Faders Hus i en god Fjeterseng, og jeg havde en god Nats Hvile. Da jeg vaagnede, var Sengen forsvunden, og jeg laa paa det bare Gulv, men var godt udhvilet og havde ikke mærket noget til Spøgelser eller noget andet.

Vi takkede Herren for Hans Godhed mod os, spiste Resten af vort lille Madforraad og fortsatte vor Rejse ned ad Floden til Little Rock, Hovedstaden i Arkansas, som den Gang kun bestod af nogle faa Hytter.

Efter at have aflagt Byen et Besøg, satte vi over Floden og gik i Land, efterladende vor Kano, der havde transporteret os 150 Mile uden Uheld.

Vi fulgte den gamle Landevej, der førte fra Little Rock til Memphis, Tennessee. Denne Vej gaar gennem store Moradser og var dækket med Vand og Mudder i næsten hele sin Længde for 170 Mile. Vi gik 40 Mile paa én Dag gennem Vand og Pløre til Knæerne.

Den 24. Marts fik jeg, efter at vi havde vadet ca. 10 Mile gennem Mudderet, en voldsom stikkende Smærte i mit ene Knæ, der gjorde det umuligt for mig at støtte paa mit Ben, og jeg maatte sætte mig paa en Træstub.

Min Kammerat, der var ivrig efter at komme tilbage til sit Hjem i Kirtland, forlod mig her hjælpeløs midt i en Krokodille-Sump. Jeg saa' ham ikke igen for to Aar. Jeg knælede ned i Søllet og bad inderligt til Gud, og Herren hørte min Bøn og helbredte mig. Jeg stod op og fortsatte Rejsen.

Den 27. Marts ankom jeg til Memphis, udmattet og meget sulten. Jeg gik hen til det bedste Gæstgiveri i Byen, bestyret af Hr. Josiah Jackson. Jeg fortalte ham, at jeg var en

Fremmed og havde ingen Penge. Jeg bad ham om at lade mig blive der Natten over.

Han spurgte mig, hvad min Forretning var.

Jeg fortalte ham, at jeg var en Evangeliets Forkynder.

Han lo og sagde, at jeg ikke havde ret megen Lighed med en Præst.

Dette fortænkte jeg ham ikke i, eftersom alle de Præster, han nogen Sinde var bleven bekendt med, red paa gode Heste eller kørte i fine Kareter, iførte de bedste Klæder og havde store Lønniger, og som hellere vilde sé hele Verden synke i Fortabelse end vade 170 Mile gennem alendybt Mudder for at bringe Menneskene Frelse.

Gæstgiveren havde Lyst til en lille Spas og fortalte mig, at jeg kunde faa Lov til at blive, hvis jeg vilde prædike. Han vilde sé, om jeg kunde holde en Tale.

Jeg maa indrømme, at jeg nu selv var oplagt til at spille et lille Puds og stillede mig an, som om jeg var meget bange for at blive forlangt til at prædike; men jo mere jeg bad ham om at lade mig blive fri, des mere besluttet blev Hr. Jackson paa, at jeg skulde tale. Han tog min Vadsæk, og hans Hustru gav mig et godt Aftensmaaltid.

Jeg spiste min Mad i et stort Lokale. Inden jeg var færdig, begyndte Salen at fyldes med Folk, øjensynligt tilhørende den mere velhavende Del af Memphis Befolkning i

deres fine Klæder og Silkedragter, medens mit Udseende var saaledes, som De kan forestille Dem, efter at have vadet gennem milevidt Sumpeland.

Da jeg havde endt mit Maaltid, blev Bordet baaret ud. Jeg blev plaseret i et Hjørne af Værelset, hvor der var en lille Forhøjning med en Pult, hvorpaa der var anbragt en Bibel, en Salmebog og et Stearinlys. Jeg var fuldstændig omringet af et Dusin Mænd med Gæstgiveren i Midten.

Der var henved 500 Personer til Stede, men de var ikke kommen sammen for at høre en Prædiken, men for at have nogen Morskab.

Hvorledes vilde I, mine unge Venner, synes om at være i en lignende Stilling? Ude paa Eders første Mission, uden nogen Kammerat eller Ven i Nærheden, og saa blive forlangt til at tale til en saadan Forsamling. For mit Vedkommende var det én af de mest behageligste Timer i mit Liv, uagtet jeg kunde have ønsket, at jeg ikke var alene.

Jeg læste en Salme og bad dem om at synge. Ikke en eneste mælede et Ord.

Jeg fortalte dem, at jeg ikke havde Sangens Gave; men om Herren staar mig bi, vil jeg baade bede og prædike. Jeg knælede ned for at bede, og Mændene omkring mig bøjede ligeledes Knæ. Jeg bad Herren om at give mig sin Aand og at aabne Folkets Hjerter for

mine Ord. Jeg lovede Herren i min Bøn, at jeg vilde give til denne Forsamling, hvad som helts Han vilde give mig at sige. Jeg rejste mig og talte for halvanden Time, og det var én af de bedste Taler, jeg har holdt i mit Liv.

De Forsamledes Liv og Levned blev lagt aabent for mit aandelige Syn, og jeg fortalte dem om deres syndige Handlinger og de Straffedomme, som vilde komme over dem derfor. Mændene omkring mig bøjede deres Hoveder, og tre Minutter efter, at jeg havde endt min Tale, var jeg den eneste Person tilbage i Værelset.

Kort efter blev der vist mig en Seng i et Værelse, der stødte op til et andet og større, hvori flere af de Mænd var forsamlede, som jeg havde talt til. Jeg kunde høre deres Samtale.

Sn Mand sagde, at han kunde ønske at vide, hvorfra denne „Mormon“-Dreng havde lært deres Fortid at kende. Lidt efter kom de til at diskutere om nogle Troslærdomme, som jeg havde hentydet til. En af dem foreslog at kalde mig ind for at afgøre Sagen, men Gæstgiveren sagde: „Nej, vi har haft nok for denne Gang.”

Den næste Morgen fik jeg en god Frokost, og Værten sagde til mig, at dersom jeg kom den Vej igen, skulde jeg komme til hans Hus og blive der saa længe jeg vilde.

VII.

Da jeg forlod Memphis, rejste jeg gennem Landet til Benton County og prædikede hvor som helst jeg havde Lejlighed.

Jeg opholdt mig en Nat hos en Hr. Hardman, en Episkopaler.

Familien tilbragte Aftenen og en Del af Natten med Musik og Dans. Om Morgenens ved Frokostbordet spurgte Hr. Hardman mig, om vi troede paa Musik og Dans.

Jeg svarede ham, at vi ikke betragtede disse Ting som nødvendige til Frelse. Han sagde, at det gjorde han og kunde derfor ikke slutte sig til vor Kirke.

Den 4. April 1835 havde jeg den store Glæde at træffe Ældste Warren Parrish i Broder Frys' Hus. Han havde i Selskab med Br. David W. Patten virket i denne Del af Tennessee og døbt ikke saa faa Personer, samt organiseret flere mindre Grene.

Broder Patten var rejst hjem, og Br. Parrish arbejdede nu alene. Jeg sluttede mig nu til ham, og vi virkede sammen i tre Maaneder og 19 Dage. Saa blev ogsaa han kaldet tilbage til Kirtland.

I Løbet af den Tid, vi var sammen, rejste vi gennem flere Amter i Tennessee og tilbage-

lagde en Strækning af 760 Mile. Vi prædikede Evangeliet dagligt, naar der gaves Lejlighed. Vi døbte en Snes Mennesker.

Efter indhentet Tilladelse fra Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery blev jeg af Br. Parrish ordineret til **Ældste og beskikket** til at have Opsyn med Grenene, der var blevne oprettede i dette Nabolag.

Saa snart jeg var overladt til mig selv, udvidede jeg min Virkekreds til et større Omraade. Jeg havde Lejlighed til at forkynde Evangeliet for store Forsamlinger, mange troede og bleve indlemmede i Kirken.

Den 15. August skulde jeg overvære et Møde i Br. Taylors, Abraham O. Smoots Stedfaders Hus. Jeg skulde over en Flod, som paa Grund af svære Regnskyl var meget opsvulmet, og jeg maatte svømme over med min Hest. Denne blev imidlertid midt ude i Flo- den indviklet i en Trætop og var nær ved at drukne; men det lykkedes mig dog at faa den løs.

Vi svømmede ind til Kysten hver for sig. Hesten naaede Land først og ventede der, til jeg kom over. Jeg satte mig i Sadlen og naaede mit Bestemmelsessted i god Behold, hvor jeg afholdt et udmærket Møde.

Den 20. Oktober døbte jeg tre Campbeliter, hvoraf den ene var en Diakon. Jeg red derpaa tolv Mile til nogle gamle Folks Hjem. Manden, Hr. Greenwood, var 80 Aar gl. og

havde været Soldat under General Washington. Hans Hustru var 93 Aar og fuldstændig aandsfrisk og rørig. Hun var i Færd med at karte Uld. Jeg prædikede i deres Hus og døbte dem begge.

Dagen efter prædikede jeg i Benjamin I. Clapps Hus og døbte syv Campbeliter og en Baptist.

Den 16. November holdt jeg Gudstjeneste i Br. E. Camps Hus og døbte tre. Den følgende Søndag prædikede jeg igen i Br. Camps Hus og døbte fem. Efter at Mødet var sluttet, besteg jeg min Hest for at ride til Clark Flo- den i Selskab med Seth Utley, fire andre Brø- dre og to Søstre. Afstanden var 20 Mile.

Vi kom til en Bæk, der var saa opsvulmet af Regnen, at vi ikke kunde komme over, uden at lade vore Heste svømme. Men da vi havde Damer med, vilde dette ikke være hel- digt, hvorfor vi gik langs med Strømmen for at finde et Vadested. Under vort Forsøg paa **at finde et saadant, bleve vi overraskede af** et voldsomt Uvejr med Storm og Regn. Vi tog fejl af Vejen i Mørket og maatte vade igennem Vandløb og Mudder. Men Herren forsager ingen af sine Hellige i deres Nød. Medens vi stavrede om i Skoven paa Lykke og Fromme uden at vide, hvor vi vare, og Uvejret rasede omkring os, viste der sig plud- seligt et klart Lys, som oplyste Stedet, hvor vi var og viste os, at vi befandt os i en farlig

Stilling ved Kanten af en Kløft. Lyset vedblev at skinne for os, til vi fandt tilbage til Vejen; derefter fortsatte vi vor Rejse med glade Hjerter, uagtet det igen blev mørkt, og Regnen strøømmede ned.

Vi naaede Broder Henry Thomas Hus i Sikkerhed omkring Kl. 9 den Aften, efter at have været fem Timer i Stormen og vadet over flere Vandløb. Vi takkede Gud for hans beskyttende Omsorg, og der var ingen i Selskabet, som klagede over den anstrængende Tur.

Dagen efter holdt jeg Møde i Damon Creek og organiserede en Green, som blev kaldet „Damon Creek Green”. Jeg ordinerede Br. Daniel Thomas til Lærer.

Den 19. December prædikede jeg igen i Br. Clapps Hus og døbte fem Personer; hvoraf den ene var Præst i Campbellitermenigheden.

Den næste Dag talte jeg i Br. Henry Thomas' Hus, hvor en Hob paa henved et halvt Hundrede ildesindede Personer samlede sig, ledede af en Baptist-Præst. Denne Præst rettede et enkelt Spørgsmaal til os, og advarede derpaa imod at lægge Haand paa nogen for hans Tros Skyld. Dette Raad var godt og blev ogsaa efterfulgt.

Da Mødet sluttede, døbte jeg tre Personer, den ene af dem 78 Aar gl.

Dette bringer mig nu til Slutningen af Aaret 1835, det første Aar af min Mission. I

dette Aar har jeg rejst 3248 Mile, holdt 170 Forsamlinger, døbt 43 Personer, hvoraf tre var Campbelit-Præster, assisteret Ældste Parrish at døbe 20 andre, har givet 35 Haandspaalægelse, organiserede tre Grene, ordinerede to Lærere og en Diakon, skaffede 35 nye Subskribenter paa „Messenger and Advokate“, 173 Underskrivere paa en Henvendelse til Missouri's Guvernør om Oprejsning for de Mishandlinger, som de Hellige havde været udsatte for i Jackson Co., har været Genstand for tre Pøbeloptøjer — men led ingen Overlast, skrev 18 Breve, modtog 10 og sluttede mit Arbejde for Aaret 1835 med at spise Søsterkage med Smør og Honning i Br. A. O. Smoots Hjem.

VIII.

Jeg tilbragte den første Del af Januar 1836 (Vejret var meget koldt) i Br. A. O. Smoots Hjem i Kentucky, hvor jeg studerede Kirkhams engelske Gramatik. Jeg vedblev at rejse omkring og prædike i Kentucky og Tennessee og døbte alle, som vilde annamme mit Vidnesbyrd.

Den 26. Februar afholdt vi en Konference i Br. Lewis Clapps Hus (B. L. Clapps Fader).

103 Medlemmer af den Mission var repræsenterede. Jeg ordinerede A. O. Smoot og Benjamin Boyston til Ældster og Daniel Thomas og Benjamin L. Clapp til Præster. Jeg ordinerede ogsaa en Lærer og to Diakoner.

Efter Konferencen tog jeg Br. Smoot og Br. Clapp med som Medarbejdere. Den første var med mig hele Tiden til den 21. April, paa hvilken Dag vi havde den Glæde at mødes med Ældste David W. Patten, som ankom direkte fra Kirtland, hvor han var bleven ordineret til en af de tolv Apostle.

Det var et lykkeligt Møde. Han gav os en Beskrivelse af Begivenhederne i Kirtland, de herlige Velsignelser, som de Hellige havde modtaget, Organisation af de tolv Apostles Raad og af de Halvfjerds. Han meddelte mig, at jeg var beskikket til Medlem af det andet Quorum af de Halvfjerds. Alt dette var herlige Nyheder for mig og fyldte mit Hjerte med Glæde.

Den 27. Maj ankom Ældste Warren Parrish fra Kirtland, og vi havde en behagelig Tid i hinandens Selskab.

Den 27. Maj afholdt vi en Konference hos Br. Seth Utley, ved hvilken alle Kirkens Grene i Syden var repræsenterede. Den 31. Maj blev jeg ordineret til en Halvfjerds af Ældsterne David W. Patten og Warren Parrish.

Efter at Konferencen var sluttet, skiltes vi for en kort Tid. Br. Patten og Parrish vir-

kede i Tennessee, Br. Smoot og mig selv i Kentucky. Den 9. Juni mødtes vi alle i Damon Creek Gren, hvor Broder Patten døbte to. Den ene var Fader Henry Thomas, som havde været Soldat i Revolutionskrigen under General Washington og var Fader til Daniel og Henry Thomas.

Paa Grundlag af en beediget Anmeldelse, indsendt af en Præst, blev en Arrestordre udstedt imod D. W. Patten, W. Parrish og mig selv. Vi bleve i denne anklagede for den frygtelige „Forbrydelse“, at vi gjorde Paa-stand paa, at Kristus vilde komme i denne Generation, og at vi lovede den Helligaand til dem, som bleve døbt. Brødrene Patten og Parrish bleve arresterede den 19de Juni. Jeg var tilfældigvis i et andet County og undgik derved Arrest. Brødrene maatte stille 2,000 Dollars Kavtion for at faa Lov til at være paa fri Fod, til Sagen kom for Retten. Albert Petty og Seth Utley var deres Kavtionister.

Forhøret blev afholdt den 23. Juni. De førte deres egen Sag. Uagtet Mænd kom frem og bevidnede, at de virkelig modtog den Helligaand, efter at de vare blevne døbt, saa bleve Brødrene dog erklærede skyldige; men Forhandlingerne endte med, at de bleve frigivne, mod at de betalte Sagsomkostningerne.

Der var flere mærkelige Omstændigheder forbundne med dette Forhør for Retten, hvis Medlemmer alle var bevæbnede til Tænderne.

Da Vidneafhøringen var til Ende, lod det til, at man ikke vilde lade mere end den ene af dem tale. Warren Parrish havde kun sagt nogle faa Ord, men Tilhørerne var dog uvillige til at lade David Patten tale. Men i Følelsen af det uretfærdige i denne Optræden fra Rettens Side, og fyldt med Guds Kraft, rejste Br. Patten sig op og holdt en Tale paa henved tyve Minutter. De sad som himmelfaldne, medens han fortalte dem om deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder og de Straffedomme, der ventede dem, dersom de ikke omvendte sig, samt om Guds Vrede, der skulde ramme dem, fordi de havde anklaget to harmløse, fredsommelige Mænd, der prædikede Kristi Evangelium.

Da han var færdig med sin Tale, sagde Dommeren: „De maa være bevæbnet med skjulte Vaaben, ellers vilde De ikke vove at tale paa denne Maade til en væbnet Ret.”

Broder Patten svarede: „Jeg har Vaaben, som De intet kender til, og de ere givne mig af Herren, thi Han giver mig al den Styrke, jeg besidder.”

Dommeren syntes at være villig til at blive dem kvit paa næsten hvad Maade det skulde være og tilbød at frifinde dem, dersom deres Venner vilde betale Omkostningerne, hvilket de tilstedeværende Brødre med Glæde gik ind paa. Da de to vare blevne løsladte, besteg de deres Heste og red en Mil til Seth Utleys

Hus; men saa snart de var borte, blev Retten fortrydelig over, at den havde ladet dem slippe saa let, og hele Sværmen, Retsmedlemmer og Tilhørere, satte sig til Hest for at følge efter dem til Utleys.

En af de Hellige, som saa', hvorledes Sagerne stod, skyndte sig at komme Hoben i Forkøbet og underrettede Brødrene, saaledes at de havde Tid til at ride ind i den nærliggende Skov.

De red videre en tre Miles Vej til Broder Albert Pettys Hus, hvor de lagde sig til Ro. Natten var mørk, og de faldt hurtigt i Søvn. Men Broder Patten blev advaret i en Drøm og befaleet at staa op og flygte, da Pøbelhoben snart vilde være der. De rejste sig begge, sadlede deres Heste og red ind i det tilstødende County.

Kort efter, at vi havde forladt Huset, blev dette omringet af den nu temmeligt ophidsede Hob, men Brødrene vare undslupne formedelst Herrens beskyttende Haand.

Jeg blev indbudt til at holde et Møde i en Baptistkirke den 27. Juni. Ved min Ankomst dertil havde der samlet sig en stor Forsamling; men da jeg aabnede Mødet, traadte Pastor Browning frem og forbød os at benytte Kirken til vort Møde. Jeg sagde til Forsamlingen, at jeg havde tilbagelagt ti Mile for at forkynde dem Evangeliet, og var villig til at staa i en Vogn, paa en Brændestabel,

Sted, de kunde anvise mig, naar jeg blot kunde faa Lejlighed til at tale til dem.

En af de Tilstedeværende sagde, at han var Ejer af det Stykke Land med tilhørende Hegn, der laa foran Forsamlingshuset, og vi kunde gøre Brug af begge Dele; thi han troede ikke, at „Mormonismen” vilde gøre dem nogen Skade. Forsamlingen gik altsaa over Vejen, tog Hegnet ned og indrettede det til Siddepladser, og jeg prædikede til dem i halvanden Time. Da jeg havde sluttet, stod Mr. Randolph Alexander frem og bar Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad jeg havde sagt. Han indbød mig til sit Hjem, købte en Mormons Bog og blev døbt, og jeg oprettede en Gren paa et Stakit eller hvilket som helst andet af Kirken paa dette Sted.

Den 18. Juli ankom Br. A. O. Smoot og mig selv til et Færgested ved Tennessee-Floden, og da Færgemanden ikke var hjemme, var hans Hustru venlig nok til at give os Tilladelse til at benytte Færgebaaden. Vi fik vore Heste anbragte i Baaden og tog fat paa Aarerne for at ro over Floden. Broder Smoot havde aldrig før haft en Aare i Haanden, og det var flere Aar siden, jeg selv havde roet, saa vi bar os meget akavet og ubehændigt ad. Han brækkede en Aare, saa snart vi vare komne ud i Strømmen, og jeg lod den anden falde overbord. Vi havde altsaa kun en Stump af en Aare til at bringe os i Land. Vi var paa et

hængende Haar nær bleven kuldsejlet af en Floddamper. Vi naaede Bredden en halv Mil nedenfor Landingsstedet, tøjrede Baaden og sprang i Land med vore Heste, hvorefter vi fortsatte vor Rejse med Vabler i Hænderne, taknemlige over at være slupne saa godt fra det.

Søndag den 31. Juli holdt vi Forsamling hos Mr. David Crider i Weekly Co., Tennessee. Efter Mødet blev Mr. Crider døbt. En Flok ildesindede Personer samledes og overøste os med Skældsord og Trusler. De gav vore Heste Gift, saaledes at den, jeg red paa, tilhørende Samuel West, døde nogle Dage efter. Denne Hest havde baaret mig tusinder af Mile i den Tid, jeg havde været ude som en Evangeliets Budbærer.

Jeg vedblev at rejse omkring med Brødrene Smoot, Patten og Parrish i Tennessee og Kentucky, og vi døbte alle, som vilde modtage vort Vidnesbyrd.

Den anden September afholdt vi en Missionskonference i Damon Creek Grenen. Ældste Thomas B. Marsh, Præsident over de tolv Apostle var til Stede. Alle Grenene i Tennessee og Kentucky vare repræsenterede. — Brødrene Randolph Alexander, Benjamin L. Clapp og Johnson F. Lane bleve ordinerede til Ældste og Lindsay Bradley blev ordineret til det mindre Præstedømme.

Jeg hjalp Præsident Marsh at indsamle

femten Hundrede Dollars fra Menighederne i Syden, til Brug ved Indkøb af Land for Kirken i Missouri. Brødrene overrakte mig en Gave paa 50 Dollars, som jeg sendte med Præsident Marsh for at han for dem kunde købe 40 Acre Land til mig. Jeg blev tillige med Ældste Smoot løst fra Missionen i Syden med Tilladelse til at rejse hjem til Kirtland.

IX.

Jeg kom tilbage i Efteraaret 1836 fra min Mission i Syden tillige med Ældsterne A. O. Smoot og Jesse Turpin, og opholdt mig den følgende Vinter i Kirtland. I Løbet af denne Tid modtog jeg mine Begavelser i Templet og besøgte Professor Haws Skole, hvor der lærtes engelsk Grammatik, Græsk og Latin. Jeg indskrænkede mine Studier til Latin og engelsk Grammatik.

Denne Vinter og det følgende Foraar kan paa en Maade anses for at være én af de mest interessante Perioder i Kirkens Historie, naar vi tænker paa de store Velsignelser og Lærdomme, givne i Templet, og det store Frafald, som fulgte efter.

Jeg blev gift den 13. April 1837 med Frk. Phoebe Whitmore Carter og modtog min pa-

triarkalske Velsignelse to Dage senere under Patriarken, Fader Joseph Smits Hænder.

Jeg følte, at Herrens Aand ligesom tilskynkede mig til at udføre en Mission til Ræve-Øerne, beliggende udenfor Østkysten af Staten Maine, en Landsdel, som jeg intet kendte til. Jeg tilkendegav mine Følelser for de Tolv, og de raadede mig til at gaa.

I Overbevisningen om, at det var min Pligt at foretage denne Mission, holdt jeg mig ikke hjemme et Aar efter at have taget en Hustru til ægte, saaledes som Moseloven tillader. Det var derimod kun en Maaned og en Dag efter denne vigtige Begivenhed, at jeg begav mig paa Rejsen. Min Hustru flyttede sammen med Søster Hale, hos hvem det var Hensigten, at hun skulde bo for en Tid.

Jeg forlod Kirtland med de bedste Følelser i Selskab med Ældste Jonathan H. Hale. Vi gik tolv Mile til Fairport, hvor Ældste Milton Holmes sluttede sig til os. Her gik vi ombord i Damperen „Sandusky“, der bragte os til Buffalo og derfra videre til Syracuse ad Erie Kanalen. Derfra spadserede vi til Richland, Oswego Co., N. Y., hvor jeg mødte mine to Brødre, som jeg ikke havde sét i flere Aar.

Efter at have opholdt os der en Nat, fortsatte vi vor Rejse til Sacketts Harbor, sejlede over Ontario Søen med Damperen „Oneida“ til Kingston i Øvre Canada og derfra ligeledes

pr. Damper op ad Kanalen til Jones' Falls, hvorfra vi gik til en Plads kaldet Bastard i Leeds County.

Her fandt vi en organiseret Gren af Kirken med John E. Page og James Blakesly som Forstandere. Vi fulgte med dem til deres Mødested og overværede en Konference med dem, ved hvilken tre Hundrede Medlemmer af Kirken vare repræsenterede.

To og tredive Personer fremstilledes ved denne Lejlighed som værdige til at modtage Præstedømmet, og jeg blev anmodet om at ordinere dem, i Forening med Ældste Wm. Draper. Vi ordinerede syv Ældster, ni Præster, elleve Lærere og fem Diakoner.

Vi talte flere Gange til Folket i Løbet af denne Konference, og da den var sluttet, bleve vi forlangte til at salve en Kvinde, som var besat af en ond Aand. Til Tider var hun ude af Stand til at tale og i høj Grad plaget af det Onde, som havde besat hende. Hun havde Tro paa Jesus og paa, at vi vare Hans Tjenere og ønskede, at vi skulde salve hende. Fire af os lagde vore Hænder paa hendes Hoved og befalede den onde Aand, i Jesu Kristi Navn, at forlade hende. Dette gjorde den øjeblikkelig, og Kvinden rejste sig, og fyldt af inderlig Glæde priste og takkede hun Herren; thi formedelst sin Tro var hun helbredet fra denne Time.

Et Barn, der var meget syg, blev ligeledes

helbredet ved Haandspaalæggelse i Overensstemmelse med Guds Ord.

Vi gik tredive Mile til Fods for at besøge en anden Gren af Kirken i Leeds, hvor vi blev bekendt med John Goodson og John Snider. Her holdt vi Forsamling og bar vort Vidnesbyrd for Folket.

En Søster Garns kom ved denne Lejlighed hen til os og bad os om at udføre en helbredende Ordinance for to af hendes Børn, der var meget syge. Det ene var et Spædbarn, der tilsyneladende var lige ved at opgive Aanden. Jeg tog det i mine Arme og holdt det frem for Ældsterne, der lagde deres Hænder paa det, og det blev gjort rask i samme Øjeblik. Jeg leverede det tilbage til dets Moder fuldstændig helbredet. Derefter lagde vi vore Hænder paa det andet, som ligeledes blev helbredet. Dette blev udført formedelst Guds Kraft og i Jesu Kristi Navn, og Forældrene priste Herren for Hans Barmhjertighed imod dem.

Efter at have sagt Farvel til de Hellige paa dette Sted, rejste vi tilbage til Kingston og sejlede over Ontario Søen i Selskab med Isaac Russell, John Goodson og John Snider. Broder Russell syntes hele Tiden at være plaget med onde Aander, som fulgte ham, da han senere rejste til England paa Mission. Da Apostlene Orson Hyde og Heber C. Kimball ved Haandspaalæggelse søgte at helbrede ham,

havde de en svær Kamp med dem, som Broder Kimball har berettet i sin Historie.

Brødrene Russell, Goodson og Snider fortsatte Rejsen med os til Schenectady, hvor de forlod os for at begive sig til New York. Der skulde de træffe Ældsterne Kimball og Hyde og i deres Selskab rejse videre til England.

Efter at have taget Afsked med disse Brødre, rejste vi med Toget til Albany og spadserede derfra til Canaan, Conn., hvor der fandtes en Gren af Kirken, og hvor vi traf Jesse og Julian Moses og Francis K. Benedict.

Vi holdt et to Dages Møde hos de Hellige i Canaan, og jeg ordinerede Julian Moses og F. K. Benedict til Ældster.

Efter at have afholdt flere Møder i Colebrook og besøgt min Halvsøster, Eunice Woodruff, som var Skolelærerinde i denne By, rejste jeg til Avon, min Fødeby. Der besøgte jeg flere af mine Slægtninge og tidligere Naboer og min Moders, Bulah Woodruffs, Grav. Hun døde den 11. Juni 1808, kun 26 Aar gl.

Da Dagen var til Ende, gik jeg seks Mile til Farmington, hvor min Fader, Aphek Woodruff, boede, og jeg havde den store Glæde en Gang endnu at være sammen med ham og min Stedmoder, som jeg ikke havde sét i syv Aar. De tog særdeles venligt imod mig, og det var et glædeligt Gensyn.

Jeg opholdt mig et Par Dage hos min Fader og gik saa tilbage til Avon, hvor de fleste

af mine Slægtninge boede. Jeg holdt adskillige Møder hos dem, og den 12. Juni 1837 døbte jeg min Onkel, Ozem Woodruff, hans Hustru Hannah og deres Søn John, og vi glædede os alle derover, thi dette var en Opfyldelse af en Drøm, som jeg havde i 1818, da jeg kun var elleve Aar gl.

Den 15. Juli var det bestemt, at jeg skulde holde Møde hos min Onkel, Adna Hart. Medens jeg opholdt mig der, havde jeg den Glæde at gensé min Hustru, som var kommen dertil fra Kirtland for at møde mig og tage med mig til hendes Faders Hjem i Scarboro, Maine.

De, der havde forsamlet sig for at høre mig tale, var Slægtninge, Naboer og tidligere Venner. Efter Mødet tog vi tilbage til Farmington, til min Faders Hus, hvor vi tilbragte Aftenen sammen med min Fader, Stedmoder og Søster. Ældste Hale var ogsaa med os.

Broder Hale forlod os den 19. Juli for at besøge sine Venner i New Rowley, Mass., og den samme Aften afholdt jeg et Møde i Methodisternes Forsamlingshus i Farmington. Der var en stor Forsamling tilstede af Menne-sker, som jeg havde været bekendt med fra min Barndom. Mine Forældre, Hustru og Søster overværede Mødet. Forsamlingen syntes at være modtagelig for de Lærdomme, som jeg fremsatte, og de anmodede mig om at holde et andet Møde; men da jeg var opsat paa at fortsætte min Rejse, maatte jeg afslaa dette,

og den 20. Juli sagde jeg Farvel til min Fader, Stedmoder og Søster og tog sammen med min Hustru med Postvognen til Hartford.

Efter vor Ankomst til Hartford var det vor Agt at naa frem til Rowley, Mass., hvor der var en Gren af Kirken, som Br. Holmes præsiderede over; men da jeg ikke havde Penge nok til to Billetter, nøjedes jeg med at købe én til min Hustru og begav mig paa Vej til Fods. Den første Dag gik jeg 52 Mile, den næste Dag 46 og den tredie Dag 36 Mile, og ankom til Rowley Kl. to, efter at have gaaet 136 Mile i lidt over halvtredie Dag.

Jeg opholdt mig otte Dage i New Rowley, afholdt Møder og besøgte de Hellige. Jeg forlod Byen den 1. August.

Tilligemed min Hustru og Ældste Hale besøgte jeg den 8. August min Hustrus Fader, Ezra Carter, og hans Familie i Scarboro, Maine. Dette var første Gang jeg saa' nogen af hendes Slægtninge. Vi bleve venligt modtagne og vist stor Opmærksomhed. Min Hustru havde været borte fra Hjemmet i et Aarsid.

Under mit Ophold hos min Svigerfader og hans Familie tog jeg en Dag ud paa Fiskeri i en Baad sammen med mine to Svogre, Nabian og Ezra Carter. Vi fangede 250 Torsk, Kuller og Kulmuler, og vi fik Øje paa fire store Hvaler, to ad Gangen. Dette var første Gang i mit Liv, at jeg saa' den Slags „Fisk“, som siges at have slugt Jonas.

Den 18. August 1837 tog jeg Afsked med min Hustru og hendes Familie, hos hvem hun nu skulde opholde sig en Tid, og i Selskab med Jonathan H. Hale begyndte jeg paa den Mission, som det var min Hensigt at udføre, da jeg forlod Kirtland. Vi gik ti Mile til Portland, hvorfra vi med Damperen „Bangor” naaede over til Owls Head og derfra videre i et mindre Skib, til vi den 20. s. M., Kl. 2 om Morgenen ankom til North Fox Island.

X.

Byen Vinal Haven strækker sig over begge de to Smaaøer, som kaldes Fox Islands (Ræveøerne). Befolkningsantallet var, den Gang jeg besøgte Øerne, ca. 1800. Indbyggerne vare oplyste og stræbsomme Folk og meget gæstfri overfor Fremmede. Deres vigtigste Indtægtskilde og Hovederhverv var Fiskeri. Byen havde udstyret og givet Bevilling til over et Hundrede Sejlskibe, foruden en Del mindre Fartøier.

Den nordlige Ø er ni Mile lang og to Mile bred og havde den Gang 800 Indbyggere. Der var et Postkontor, en Købmandshandel, en Baptistkirke, fire Skoler og en Vandmølle. Jorden var ikke videre god, men der var dog nogle enkelte gode Landejendomme, hvorpaa

der avledes Hvede, Byg, Havre, Kartofler og Græs. Gran- og Bøgetræer samt et Par andre Træsarter fandtes, og der var rigeligt af Faar.

Den anden af disse Øer kan med større Ret siges at være uden Form end nogen anden Plet paa Jorden, jeg nogensinde har sét. Det vilde være yderst vanskeligt at give en Beskrivelse af den. Den er henved ti Mile lang og omtrent fem i Bredden. Den bestaar af en stor, forreven Stenmasse, kløftet og ujævn med fremspringende Klipper og Uddybninger langs hele Kysten.

Befolkningen talte 1000 Personer, der ernærede sig udelukkende af Fiskeri. Der er ikke noget opdyrkeligt Jord paa Øen og kun nogle faa Smaahaver, som det koster meget Arbejde at faa noget ud af, og de enkelte Faar paa Øen har ondt ved at skaffe sig Føden.

Mange af Fiskerne fisker oppe omkring Newfoundland og tage Fangsten hjem, hvor den tørres og gøres rede til at bringes i Handelsen. De forsyner Markedet med store Kvantiteter Klipfisk Makrel og Sild. Paa Øen er der to Købmænd, tre Savmøller, seks Skoler og en lille Metodistmenighed, forestaaet af en Præst.

Jeg har nu givet en lille Beskrivelse af Vinal Haven. Det var mørkt, da vi landede dér uden en Øre i Lommen. Vi begav os paa Vej over Klipperne og gennem det vildt voksende Buskads, indtil vi kom til et Hus, hvor

vi bankede paa Døren. En Kvinde stak Hovedet ud af et Vindue og spurgte os, hvem vi var, og hvad vi vilde. Jeg fortalte hende, at vi vare Fremmede, som ønskede et Tilflugtssted for Natten.

Hun lukkede os ind og gav os en Seng. Da vi vare meget trætte, sov vi længe næste Morgen. Det var Søndag, og da vi kom ud og fik Frøkost, var det næsten Middag. Jeg spurgte hende, hvad vi skyldte hende for vort Ophold, og hun svarede, at det var os vel undt, og at vi intet skyldte hende. Derefter spurgte jeg hende, om der var nogen Religion, Præst eller Kirke paa Øen, hvortil hun svarede, at der var en Baptistpræst ved Navn Newton, som havde en Menighed og et Forsamlingshus omtrent fem Mile fra, hvor vi nu var.

Vi takkede hende for hendes Venlighed, gik til Mødehuset og traadte indenfor. Der blev vi staaende, til en Diakon kom hen til os. Jeg bad ham om at gaa op til Præsten og sige til ham, at der var to Sendebud fra Herren ved Døren, komne med et Budskab til dette Folk, og ønskede en Lejlighed til at forkynde det. Han indbød os til at komme op til Talerstolen, saa vi gik igennem Forsamlingen med vore Vadsække under Armen og tog Plads ved Siden af Præsten, der lige skulde til at begynde sin Prædiken, da vi kom ind ad Døren.

Han rejste sig og holdt sin Tale til Forsamlingen og benyttede henved en halv Times Tid.

Da han havde sluttet, spurgte han os om, hvad vi vilde. Jeg fortalte ham, at vi ønskede at tale til Folket, og at vi overlod til ham at bestemme det for dem alle mest passende Tidspunkt. Han bekendtgjorde derpaa, at to Fremmede var til Stede, som vilde tale til dem Kl. 5 samme Aften.

Vi var Genstand for stor Nysgerrighed og mange Gisninger blandt de Tilstedeværende; thi de havde ingen Anelse om, hvem vi var.

Mr. Newton indbød os til at gaa med ham hjem og nyde en Forfriskning, hvilket vi med Glæde indvilgede i. Da vi ankom til hans Hus og kom ind i Stuen, aabnede jeg min Vadsæk og tog Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog frem og lagde dem paa Bordet, hvorefter jeg satte mig.

Mr. Newton tog Bøgerne op én for én og saa' paa dem, men sagde intet. Jeg spurgte ham om forskellige Ting, bl. a. om der var offentlige Skolehuse paa Øen, og om saa var, kunde man faa Lov til frit at holde religiøse Møder i dem. Han svarede, at der var fire, nummererede henholdsvis fra et til fire, og at de vare til fri Afbenyttelse.

Mr. Newton og Familie fulgte med os til Mødehuset, hvor en stor Forsamling allerede havde indfundet sig. Ingen af de Tilstedeværende kendte os eller vidste det mindste om, hvad Kirke vi tilhørte, med Undtagelse af Præsten. Ældste Hale og mig selv gik op paa

Forhøjningen, og det var med de forunderligste Følelser, at jeg fremstod og talte til de Forsamlede. Jeg talte en Time til dem og valgte som Tekst Galaterbrevet I, 8—9.

Dette var første Gang, at jeg eller nogen anden Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (saa vidt mig bekendt) havde forsøgt at forkynde det gengivne Evangelium og Mormons Bogs Fremkomst til Indbyggerne af denne eller nogen anden Ø i Havet.

Jeg var i Stand til at tale let og frit og oplyste Folket om, at Herren havde oprejst en Profet og oprettet sin Kirke, den samme Kirke, som fandtes paa Jorden i Kristi og Apostlenes Dage, med Profeter, Apostle og de samme aandelige Gaver, som den Gang fulgte de Troende, og at Han ligeledes havde ladet Mormons Bog fremkomme.

Da jeg havde sluttet mine Bemærkninger, bar Ældste Hale sit Vidnesbyrd.

Jeg sagde saa, at enhver, som ønskede at sige noget eller stille Spørgsmaal, kunde faa Lejlighed dertil, men da ingen forlangte Ordet, bekendtgjorde jeg, at vi vilde holde Møder de næste fire Aftener i Skolehusene, begyndende med Nr. 1.

XI.

I Løbet af de første tretten Dage af vort Ophold paa Øen, prædikede vi sytten Gange og blev indbudt af Folket til at blive hos dem. Jeg efterlod et Eksempplar af Pagtens Bog hos Mr. Newton til Gennemlæsning. Han læste Bogen igennem, og Guds Aand bar Vidnesbyrd til ham om, at den var Sandhed. Han grublede over den i Dagevis og gik frem og tilbage i sit Værelse til Midnat, uden at kunne afgøre, om han skulde annamme vort Budskab eller forkaste det.

Han og hans Familie overværede henved et Dusin af vore første Møder, og da tog han omsider den Beslutning, i Modstrid med Guds Aands Tilskyndelse, at forkaste Vidnesbyrdet og træde frem mod os. Vi begyndte imidlertid at døbe Medlemmer af hans Menighed.

De første to, vi døbte, var en Søkaptejn ved Navn Justin Eames og hans Hustru. Broder J. H. Hale gik ud ved Strandbredden og døbte dem den 3. September, og dette var den første Daabshandling, udført af en bemyndiget Herrens Tjener paa nogen af Øerne i Havet i denne Uddeling.

Før vi forlod Kirtland, havde nogle af de mest ivrige Apostater dér forsøgt at afskrække Br. Hale fra at tage ud paa denne Mission. De fortalte ham, at han vilde aldrig komme til at døbe nogen, og at det vilde være bedre for ham at blive hjemme. Da Kaptejn Eames fremstillede sig til Daab, bad jeg Br. Hale om at udføre denne Handling og saaledes gøre disse Mænd til falske Profeter, hvilket han gjorde.

Den næste Søndag døbte jeg hans Broder, Ebenezer Eames, der ogsaa var Søkaptejn, og en ung Dame.

Baptistpræsten, Mr. Newton, begyndte nu at bekæmpe os paa alle Maader og sendte Bud til den sydlige Ø efter en Mr. Douglas, der var Metodistpræst (og med hvem han havde haft et Mellemværende i flere Aar). Han skulde nu komme over og hjælpe ham at udrydde „Mormonismen”.

Mr. Douglas kom over straks, og de to Præster fik saa mange Folk samlet sammen, som de kunde, og holdt en Konference. Mr. Douglas udskældte og forhaanede Profeten Joseph Smith og Mormons Bog, som han erklærede for at være et Bedrageri. Han stod med Mormons Bog i sin Haand, strakte Armen frem og sagde, at han ikke frygtede nogen af de Straffedomme, som denne Bog erklærede skulde ramme dem, der forkastede den. Han frygtede ikke nogen af disse, Bogen er falsk,

den er ikke fra Gud. (Jeg har desværre ikke kunnet faa at vide, hvad hans Anskuelser om dette Emne var, da han havde siddet fjorten Aar i Thomaston Tugthus for at have voldtaget sin Datter. Han blev idømt denne Straf, efter at baade hans Hustru og Datter havde vidnet imod ham.)

Jeg var til Stede og hørte Mr. Douglas' Tale ved denne Lejlighed og tog et Referat af den. Da han sluttede, stod jeg frem og bekendtgjorde for Folket, at jeg vilde mødes med dem næste Søndag i Forsamlingshuset og svare Mr. Douglas, og jeg indbød ham og hele Folket til at komme.

Jeg oplyste dem om, at Mr. Douglas havde fremsat mange usandfærdige Beskyldninger imod Joseph Smith og de Sidste-Dages Hellige, hvem han ikke kendte noget til, og havde fejlagtig citeret vore Skrifter, hvilket jeg alt-sammen vilde rette og besvare.

Vi vedblev at arbejde blandt Befolkningen paa den nordlige Ø, til vi havde døbt hver eneste Person, der ejede en Andel i Stedets Forsamlingshus. Derefter fulgte jeg Mr. Douglas hjem til den sydlige Ø og prædikede Evangeliet dér og døbte næsten alle Medlemmerne af hans Menighed.

Der blev nu stor Bevægelse paa begge Øer, og om Søndagen den 17. September talte jeg til en stor Forsamling fra begge Øerne og behandlede det samme Emne, som Mr. Douglas

havde gjort til Genstand for sine Bemærkninger imod Mormons Bog og vore Lærdomme.

Jeg talte i to og en halv Time og besvarede enhver Indvending, som var fremsat imod Mormons Bog, Joseph Smith og vor Tro. Jeg blev fulgt med stor Opmærksomhed, og Folket lod til at være tilfreds. Da Mødet var forbi, blev Daabens Ordinance udført af Ældste Hale.

For at redde sig ud af sin vanskelige Stilling, rejste Mr. Newton over til Fastlandet og bragte flere Præster tilbage med sig, som holdt et længere Møde og advarede Folket mod at lytte til os. De haabede paa denne Maade at kunne standse Herrens Værk, men deres Anstrængelser var forgæves, thi hele Befolkningen vedblev at komme til vore Møder og annammede Guds Ord, og vi vedblev at døbe.

Vi besøgte de fleste af Indbyggerne i deres Hjem under vort Ophold paa Øen. Ved en vis Lejlighed besøgte vi en Mr. Carver, hvis Landejendom var beliggende paa Østenden af den nordlige Ø. Staaende paa en lille Høj talte vi 55 Øer i denne Del af Bugten, de fleste af dem ubeboede. Vi saa' ogsaa 20 Sejlskibe paa én Gang i dette Farvand.

Vi kendte ikke noget til at mangle Mad, medens vi opholdt os paa Øerne; thi dersom vi syntes, at vi ikke vilde ulejlige vore Venner for et Måaltid Mad, behøvede vi blot at laane en Spade og en Gryde og gaa ned til

Strandbredden efter Skaldyr. Disse kogte vi og tilberedte et særdeles velsmagende Maaltid.

En Dag klatrede Ældste Hale og jeg op til Toppen af en høj Granitklippe paa den sydlige Ø for at henvende os til Gud i Bøn og Paa-kaldelse. Vi satte os i Skyggen af et Naaletræ, der havde fæstet Rødder i en Revne i Stenen. Ældste Hale læste det 16. Kapitel af Jeremias, hvori der tales om Jægerne og Fiskerne, som Gud skulde sende ud i de sidste Dage for at indsamle Israel.

Her var vi i Sandhed paa en af Øerne i Havet. Fra Klippeblokken, hvorpaa vi stod, kunde vi sé ud over de smukke Skibe, der sejlede mellem de mange Smaaøer, saa fulde af Sten og Kløfter, Huler og Revner, som noget Sted paa Jorden. Og hvad havde ført os hertil? Vort Ærinde var at udsøge Ephraims Blod, Jordens ærlige og sagtmødige Menne-sker, og udsamle dem fra disse Øer og Klipper, fra Jordens fjerneste Egne og føre dem til Zion.

Vi bad til Gud, og vore Hjerter fyldtes med Fryd og Glæde. Guds Aand hvilte paa os; vi talte om Kristus og de gamle Profeter og Apostle i Jerusalem; om Nephi, Alma, Mor-mon og Moroni i Amerika; om Joseph, Hy-rum, Oliver og Apostlene i vor egen Tid, og vi glædede os over, at vi befandt os paa Øerne i Havet, søgende efter Israels Blod.

Medens vi var besjælede af disse Tanker

og fyldte med Guds Aand, bøjede vi vore Knæ og opsendte Tak og Pris til Himlens Gud og bad for hele Israel. Efter at have tilbragt det meste af Dagen paa denne Maade, gik vi tilbage igen og afholdt et Møde, der var godt besøgt.

Den 6. September besøgte vi Kaptajn Benjamin Coombs. Han viste os sin Tørreplads, hvor han havde 10,000 Pd. Klipfisk henlagt til Tørring. Al denne Fisk var bleven fanget omkring Newfoundland. Da vi gik langs med Carveys Bolværk, blev vor Opmærksomhed henledt paa en stor Stime Makrel, der boltrede sig i Vandet lige ved Bolværket. Flere Mænd var beskæftigede med at trække dem op med Kroge. Vi smed ogsaa en Krog ud og fangede saa mange, som vi havde Brug for.

XII.

Vi fortsatte vort Missionsarbejde, prædikede og døbte, og organiserede en Gren af Kirken paa hver Ø. Den anden Oktober tog vi Afsked med de Hellige paa den nordlige Ø for at aflægge et kort Besøg i Scarboro.

Vi gik fra Thomaston til Bath, en Strækning paa 46 Mile, i en Dag, og paa sidstnævnte Sted overværede jeg en Baptist Konference.

Om Aftenen talte jeg til en stor Forsamling, og Folket fulgte mig med stor Opmærksomhed og ønskede at faa mere at vide om vore Lærdomme.

Den følgende Dag gik vi 36 Mile til Portland, og den næste Dag naaede vi Scarboro. Her traf jeg igen sammen med min Hustru og hendes Faders Familie.

Jeg blev nu nødsaget til at sige Farvel til min Medarbejder, Br. Jonathan H. Hale. Vi havde rejst over to tusinde Mile sammen og med vore Hjerter og Sind forenede. Han følte det som sin Pligt at vende tilbage til sin Familie i Kirtland, medens Pligten kaldte mig tilbage til min Arbejdsmark paa Øerne.

Den 9. Oktober paabegyndte Broder Hale sin Hjemrejse, og jeg fulgte ham et Stykke paa Vej. Før vi skiltes, gik vi ind i en Skov og forenede os i Bøn som saa ofte før. Vi nedbad Herrens Velsignelse over hinanden, og efter at have sagt Farvel, begav vi os paa Vej, han for at vende tilbage til Kirtland og jeg til Ræve-Øerne.

Jeg benyttede fjorten Dage til at besøge de Hellige og Venner i Scarboro og holdt Møder iblandt dem. Den 28. Oktober tog jeg Afsked med Fader Carter og Familie og red i Selskab med min Hustru til Portland, hvor vi tilbragte Natten hos min Svoger, Ezra Carter.

Det var et voldsomt Uvejr i flere Dage, saa vi ikke kunde afsejle før den 1. November.

Paa den Dag tog vi med Damperen til Owls Head, med Postvogn til Thomaston og med Færgen til Ræve-Øerne.

Dette mit andet Besøg til disse Øer var i flere Henseender vidt forskelligt fra det første. Den Gang var jeg en Fremmed blandt Indbyggerne, og de vare fremmede overfor mig og overfor Evangeliet, men denne Gang kunde jeg gaa i Land og hilse paa mange Hellige, som havde annammet Evangeliet, og som modtog mig og min Hustru med glade Hjerter. Søndag den 5. November talte jeg til en stor Forsamling af Søskende og Venner og begyndte igen at døbe saadanne, som vilde annamme mit Vidnesbyrd.

Jeg besøgte den nordlige Ø og holdt Møde med de Hellige der og døbte to efter Mødet. Derefter gik jeg ombord i en Slup sammen med Kaptajn Coombs for at tage over til en anden Ø, kaldet Holt. Vi ankom ved Middagstid, og om Aftenen prædikede jeg for Folket i Skolehuset og havde en opmærksom Tilhørerkreds. Jeg fik Natteherberge hos en John Turner, der købte en Mormons Bog.

Dagen efter sejlede vi tilbage til Ræve-Øerne, og ligesom Paulus en Gang maatte ro haardt for at naa Land i en Storm, saa maatte vi nu gøre det samme for at naa ind i Stille. Efter at have prædiket igen paa Nord-øen og døbt to Personer efter Mødet, rejste jeg tilbage til Fastlandet tillige med min Hu-

stru og andre. Jeg opholdt mig der i femten Dage, i hvilket Tidsrum jeg aflagde Besøg fra Hus til Hus, holdt tolv Forsamlinger og døbte flere Personer.

• Den 13. December tog jeg tilbage til Nord-Øen, hvor jeg holdt flere Forsamlinger, og begav mig derpaa over til den anden Ø. Den 20. December arbejdede jeg i Forening med Mr. Isaac Crockett en hel Time paa at rydde nogle store Blokke Is til Side i Vigen, saaledes at han kunde blive døbt. Jeg døbte to til paa samme Sted den 26. og igen to den 27.,

Den 28. December holdt jeg et Møde i Skolehuset, hvor William Douglas, Metodistpræsten, var til Stede og gav sine bitre Følelser luft paa forskellig Maade. Han opfordrede mig til at udføre et Mirakel, thi da vilde han tro. Jeg fortalte ham, hvad det var for en Slags Mennesker, der forlangte Tegn, og sagde til ham, at han var en ond og ryggesløs Person, og at Guds Forbandelse vilde følge ham, saaledes at hans Misgerninger vilde blive aabenbarede for Folkets Øjne. (Da jeg besøgte Øen flere Aar efter, erfarede jeg, at Forudsigelsen var gaaet i Opfyldelse, og at han var bleven idømt fjorten Aars Tugthus for en grov Forbrydelse.)

Den 31. December kom min Hustru over i en Baad og gik 10 Mile til Fods, hele Øens Længde, for at møde mig paa den sidste Dag af Aaret. Jeg afholdt et Møde den samme

Dag i Skolehuset, og efter dette døbte jeg to Personer i Overværelse af en stor Folke-
mængde.

Nytaarsdag, den 1. Januar 1838, fandt mig ude paa en af Øerne i Havet som en Budbærer af Livets og Saliggørelsens Evangelium til Folket, arbejdende alene, men dog glad over at have min Hustru hos mig. Jeg havde forkyndt Herrens Ord i næsten hvert et Hus paa disse Øer, og Guds Aand gjorde sig gældende blandt Folket, Fordommene bleve overvundne, og Guds Kraft gav sig til Kende gennem Tegn og Undergerninger, som fulgte de Troende.

Jeg tilbragte denne Nytaarsdag med at besøge de Hellige og deres Naboer. En Forsamling blev afholdt i Kaptajn Chas. Browns Hus, hvor jeg talte en Stund, og efter at have sluttet mine Bemærkninger ledte jeg tre Personer ned til Vandet og døbte dem. To af disse var Søkaptajner, nemlig: Charles Brown og Jesse Coombs, og den tredie var Kaptajn Coombs Hustru. Efter at de havde faaet Haandspaalæggelse, tilbragte vi Aftenen med at tale, synge og bede.

Jeg holdt Møder næsten dagligt med de Hellige til den 13. Januar, da jeg satte over til Nord-Øen. Her fandt jeg, at den Sæd, jeg havde saaet, havde baaet god Frugt. Seks Personer var rede til at modtage Daaben.

Men min Mission blandt disse Folk var ikke nogen Undtagelse fra den almindelige

Regel: Fremgang opnaaedes ikke uden Besværligheder og Modgang. De, som forkastede Sandheden, bleve ofte inspirerede af den onde Magt til at skade og forfølge os. Nogle af disse, som havde i Sinde at foraarsage Forstyrrelse, gik en Dag ned til Havnen og fik fat paa en Svingkanon og nogle andre Skydevaaben, som de plaserede ved Siden af Skolehuset, hvor jeg holdt Møde. Medens jeg talte, begyndte de at affyre Kanonen og Geværerne. Jeg fortsatte min Tale uden at lade mig forstyrre, men mine Ord overdøvedes ofte af Skydningen udenfor. Jeg sagde til Forsamlingen, at mine Klæder vare rene fra Blodet af denne Øs Indbyggere, og spurgte dem, om nogen ønskede at annamme Evangeliet. To Personer kom frem og ønskede Daab, og jeg døbte dem.

Den næste Dag, da jeg gik ned til Stranden for at døbe en Mand, begyndte Pøbelen igen at lave Optøjer ligesom den foregaaende Aften. Jeg fik senere at vide, at Plakater var slaaet op, hvori jeg advaredes mod at blive længere i Byen; men jeg mente, at det var bedre at adlyde Gud end Mennesker og blev derfor, hvor jeg var. Den næste Dag døbte jeg tre Personer, og to Dage senere et Par til.

Jeg modtog tydelige Beviser paa, at falske Aander vare udgaaede blandt Menneskene; thi Mr. Douglas aflagde Besøg hos tre Personer, som jeg havde døbt, og han fortalte dem,

at jeg fornægtede Bibelen og var en aldeles uvederhæftig Person. De lode sig saaledes paavirke af hans Historier, at de bleve besatte af Djævelen og var i en sørgelig Forfatning, da de sendte Bud efter mig. Saa snart jeg kom ud til dem, underviste jeg dem om Evangeliets Lærdomme og Principper, salvede dem og lagde Hænderne paa dem, og de bleve befriede fra de onde Magters Indflydelse og frydede sig.

XIII.

Den 15. Februar tog jeg igen over til Nord-Øen, og efter at have opholdt mig her i syv Dage, rejste vi tilbage til Camden. Her traf jeg Br. James Townsend, som lige var ankommen fra Scarboro.

Jeg ordinerede Br. Townsend til Ældste, og vi besluttede at foretage en Rejse til Bangor og tilbyde Evangeliet til Indbyggerne af denne By.

Vi foretog Rejsen til Fods i det strængeste Vintervejr med meget dyb Sne overalt. Den første Dag banede vi os Vej gennem den nyfaldne Sne for syv Mile til Scarsmont. Den følgende Dag var det Søndag, hvorfor vi standsede og afholdt to Møder, forkyndte

Evangeliet til Folket og blev venligt behandlede.

Den næste Dags Aften vadede vi igennem mægtige Snedriver for over en Mil for efter Aftale at holde Møde i et Skolehus. Jeg fik mit ene Øre frosset paa Vejen; men til Trods for det kolde Vejr, havde vi en stor og opmærksom Forsamling. Vi tilbragte de følgende to Dage i denne Egn og holdt flere Møder.

Om Aftenen den 21. Februar, ligesom vi kom ud af Skolehuset, viste der sig et Lys i den nordøstlige Horisont og bevægede sig mod Vest hen over vore Hoveder. Det havde et Udseende som af Ild, Blod og Røg og til Tider lignede det kæmpende Hære. Lyset skinnede i henved en halv Time. Det saa' ud, som Forhænge var ved at briste fra øverst til nederst, og Elementerne vare i Oprør. Vi betragtede dette som et af de Tegn i Himlene, som de gamle Profeter havde forudsagt skulde vise sig i de sidste Dage. Vi kæmpede os frem gennem dybe Snedriver det meste af Tiden, medens vi vare Vidne til dette mærkelige Syn.

Den følgende Dag spadserede vi femten Mile gennem dyb Sne til Belfast, og efter at otte Familier havde nægtet os Husly for Natten, blev vi til sidst venligt modtagne af en Mr. Thomas Teppley.

Vort Ophold i dette Hus og Maaden, hvor-

paa vi fik Husly her, var et Vidnesbyrd til os om, at Herren er med sine Tjenere. Da vi havde spist vor Aftensmad, var det meget sent paa Aftenen. Mr. Teppley, der var en gudhengiven Mand, bad mig om at læse et Kapitel af Bibelen og holde Bøn sammen med dem, før vi gik i Seng. Han stillede et lille Bord hen foran mig, hvorpaa der laa en Bibel. Jeg aabnede Bogen ganske tilfældigt ved det 25. Kap. af Matthæus og læste dette, og da jeg lukkede Bogen, vendte Mr. Teppley sig om til sin Hustru og sagde: „Var det ikke mærkværdigt?” Han forklarede da til os, at han lige havde læst det samme Kapitel og netop lukket Bogen, da vi bankede paa Døren, og han følte sig tilskyndet til at sige: „Vær saa god, mine Herrer, kom ind.”

Der er maaske ikke noget andet Kapitel i Bibelen, der vilde kunne udøve en lignende Indflydelse i Retning af at give Føde og Hustru til en Person, der udgav sig for at være en Herrens Tjener og bad om Brød.

Efter at jeg blev nærmere bekendt med hans sjælelige Tilstand, forstod jeg, hvor overordentlig heldigt det var, at vi bleve førte til hans Hus. Uagtet han var en religiøs Mand og en Metodist, saa var han dog opfyldt af Frygt og Fortvivlelse, idet han bildte sig selv ind, at han havde begaaet den utilgivelige Synd.

Jeg forklarede ham, hvad den utilgivelige

Synd var og overbeviste ham om, at han ikke havde begaaet den; men at det var et af Djævelens Anslag at faa ham til at tro dette for at plage ham. Han fortalte os da, hvorledes han for nogle Aftener siden var gaaet ned til Havnen med det faste Forsæt at drukne sig, men da han saa' ned i det kolde, mørke Vand, havde han tabt Modet og var gaaet hjem igen. Intet af dette havde han omtalt til nogen, før han nu fortalte det til os.

Jeg underviste ham om Evangeliets Principper, hvilke lod til at give ham stor Trøst.

Vi tilbragte den følgende Dag med at besøge Folket i Belfast, og om Aftenen prædikede vi i et Skolehus, som Mr. Teppley skaffede os Adgang til. Mange af de Tilstedeværende udtalte Ønsket om at høre mere fra os.

Derefter besøgte vi Northport og Frankfurt, hvor vi holdt Møder begge Steder, og den 1. Marts 1838 ankom vi til Bangor, som den Gang havde 10,000 Indbyggere. Denne Dag var min 30aarige Fødselsdag.

Jeg henvendte mig til nogle af de ledende Mænd i Byen, og de gav mig Tilladelse til at bruge Raadhussalen, hvor jeg talte til store Forsamlinger i to paa hinanden følgende Aftener. Dette var første Gang, at en af vor Kirkes Ældster havde prædikeret i denne By. Mange vare ivrige efter at faa mere at vide om vore Lærdomme, men vort Ophold i alle Byerne fra Thompaston til Bangor var nød-

vendigvis ganske kort, fordi vi skulde tilbage til vor Arbejdsmark paa Øerne til en bestemt Tid. Det var ligesom at kaste Brød paa Vandet og overlade Resultatet til Gud.

Den 5. Marts sejlede vi fra Penobscot til Øen Holt, hvor jeg holdt et Møde den følgende Aften.

Den næste Dag gik vi ombord i Postdamperen, der bragte os til Nord-Øen, hvor jeg igen havde Lejlighed til at mødes med de Hellige og i Forening med dem prise og takke Gud.

Ved min Ankomst modtog jeg en Pakke Breve fra Venner i forskellige Dele af Verden. Et af dem var fra Kirtland og gav en Beretning om Frafaldet og de Besværligheder, som de Hellige maatte gaa igennem. Profeten Joseph og andre var, tilligemed deres Familier, rejst til Far West, og de Hellige fulgte efter. —

Broder Townsend tog nu tilbage til sit Hjem, og jeg var igen uden Medarbejder i Missionsmarken.

Om Aftenen den 23. Marts gik Br. Sterrett og jeg, ledsaget af vore Hustruer, flere Hundrede Alen ud fra Kysten til en Sandbanke (det var Lavvande) for at opsamle Skaldyr. Denne Banke laa betydeligt højere end den mellemliggende Strækning mellem os og Kysten, og medens vi alle havde travlt med at samle Muslinger og samtale om „Mormonismen“, blev vi pludseligt opmærksomme paa,

at det indtrædende Højvande allerede havde afskaaret os fra Tilbagevejen. Det var først, da vi hørte Bølgerne skvulpe mod Kysten, at vi opdagede, hvad der var foregaaet.

Den stærke Bevægelse, hvori Vandet var, forøgede Vanskeligheden, og da vi ingen Baad havde, var der intet andet for os at gøre, end at lægge vore Arme paa hinandens Skuldre og saaledes tilvejebringe en veritabel Armstol, hvori vi kunde bære vore Hustruer over én for én, vadende gennem halvtredie Fod Vand.

Da vi omsider havde faaet vore Hustruer og de opsamlede Muslinger bragt i Sikkerhed paa den anden Side, var Sandheden af det gamle Ord: „Tid og Tidevand venter ej for nogen Mand“, slaaet grundigt fast i vor Bevidsthed.

XIV.

Den 28. Marts modtog jeg et Brev fra Zion, hvori jeg blev anmodet om at raade de Hellige, som jeg havde døbt, til at sælge deres Ejendomme og rejse til Zion.

Omkring ved denne Tid gav Herren sig til Kende paa Øerne paa forskellig Maade: ved Drømme, Syner, Helbredelser, Tegn og Undere. Jeg vil berette om en mærkelig Begivenhed af denne Slags, der fandt Sted.

Mr. Ebenezer Carver havde i længere Tid studeret og undersøgt vore Lærdomme, og det var hans inderlige Ønske at faa Vished om Sandheden af vor Religion. Han gik ned til Strandbredden i det Haab, at Herren paa én eller anden Maade vilde tilkendegive for ham, at det var Sandhed.

Han kom til at tænke paa Skriftens Ord, at der skulde intet Tegn gives „uden Jonas's Tegn“, og medens denne Tanke opfyldte hans Sind, saa' han en stor Fisk komme til Syne paa Vandets Overflade, et Stykke udenfor Kysten, ikke langt fra, hvor han stod. Den hævede sig halvt op af Vandet og forsvandt saa igen. Han vedblev at stirre derud i Haab om at sé den igen, og lidt efter viste den sig atter, ledsaget af en anden Fisk af samme Størrelse. Den ene af dem svømmede paa Vandet i en lige Linie hen imod det Sted, hvor Mr. Carver stod. Den kom saa nær hen til ham, som det var muligt for den, og stod saa stille og betragtede ham med et gennemtrængende Blik, som om den havde noget at meddele ham. Derefter vendte den om og svømmede tilbage og var snart ude af Sigte.

Mr. Carver gik tilbage til sit Hjem med Tankerne optagne af den mærkelige Scene og Herrens store Naade imod ham.

Det vil her være paa sin Plads at bemærke, at dette var paa en Aarstid, da Fisk af denne Størrelse aldrig vides at have vist sig paa

disse Kyster eller Farvande, og at de aldrig paa nogen som helst Tid af Aaret komme op paa Strandbredden, som i det her nævnte Tilfælde.

Mr. Carver var overbevist om, at det var et Tegn til ham fra Herren.

To Dage senere besøgte jeg Mr. Carver i hans Hjem. Hans Hustru var sengeliggende af en stærk Feber, og hun bad mig om at salve sig. Jeg lagde mine Hænder paa hendes Hoved, og i Følelsen af, at Guds Kraft var over mig, befalede jeg hende i Jesu Kristi Navn at staa op og gaa.

Hun rejste sig og var helbredet fra den samme Stund. Hun gik til Fods ned til Søen, hvor jeg døbte hende paa det samme Sted, hvor Fisken havde besøgt hendes Mand. Jeg gav hende Haandspaalæggelse dér, og hun blev fyldt med den Helligaand og gik tilbage med Fryd og Glæde i sit Hjerte.

Jeg kaldte nu de Hellige sammen og underviste dem om det tjenlige i, at de solgte deres Ejendomme og gjorde sig rede til at følge med mig til Zions Land. Jeg havde arbejdet ihærdigt og i længere Tid for at fremme Herrens Sag blandt Indbyggerne af disse Øer og haft deres timelige saavel som aandelige Velfærd paa Sinde. Herren havde velsignet mit Arbejde, og mange Sjæle vare blevne meddelagtige i Evangeliets Velsignelser gennem mig, for hvilket jeg var Ham inderligt taknemlig.

Nu var det min Agt at arbejde lige saa ihærdigt paa at udsamle de, der havde annammet Sandheden og føre dem til Zion.

De sværeste Prøver, som de Hellige maatte gennemgaa i de Dage, kom fra falske Brødre. Warren Parrish, som havde være en fremragende Ældste i Kirken og havde virket sammen med mig som Missionær, havde apostaseret og var bleven udelukket af Kirken. Da han erfarede, at jeg prædikede Evangeliet og organiserede Grene paa Øerne, forsøgte han, i Forening med andre frafaldne Brødre, at lægge mig Hindringer i Vejen ved at skrive de værste Usandheder til Folket og ophidse Befolkningen imod os.

Det lykkedes dem at faa betydelig Indflydelse blandt de Ugudelige, men jeg vidste, at de ikke kunde standse Guds Værk.

Den 6. April holdt jeg et Møde i Broder Ebenezer Carvers Hus, og uagtet ildesindede Personers Hjerter vare ophidsede imod mig og søgte at skade mig, saa var Guds Aand med mig, og ved Slutningen af Mødet døbte jeg tre Personer. Den ene af disse var Mrs. Abigail Carver, Ebenezer Carvers Moder, der var 71 Aar gammel og af daarligt Helbred. Hun havde ikke saa meget som besøgt Naboens Hus en eneste Gang i de sidste seks Aar, men ved denne Lejlighed gik hun uden Anstrængelse ned til Strandbredden, hvor jeg døbte

hende, og gik tilbage igen med glædesstraalende **Aasyn**.

Den 11. April havde jeg den store Lykke igen at mødes med Ældsterne Milton Holmes, James Townsend og Abner Rogers, som kom over til Øerne for at overvære den forestaaende Konference.

Vi afholdt vor Konference den 13. April paa Nord-Øen og havde Repræsentanter til Stede fra alle Grenene paa Øerne. Vi prædikede Evangeliet og **bar vore Vidnesbyrd**, ordnede nogle til Præstedømmet og døbte en Person efter Mødet.

Den 17. April forlod min Hustru Øerne for at rejse til sin Faders Hjem i Scarboro, Maine, og nogle Dage efter kaldte jeg de Hellige sammen og underviste og formanede dem. Jeg sagde ligeledes til dem, at Herrens Aand havde tilkendegivet for mig, at det var vor Pligt at forlade Øerne for en Tid og udføre en Mission længere mod Vest. Folket her var nu blevet grundigt advaret, og de Hellige vare grundfæstede i Troen, medens de Ugudelige kæmpede imod os og nogle af dem endog vilde tage vort Liv, om de havde Magt dertil.

XV.

Den 28. April forlod vi Ræveøerne i en aaben Sejlbaad, der førte os over til Owls Head, hvorfra vi gik tyve Mil. Den næste Dag tilbagelagde vi fyrretyve Mile, ligeledes til Fods. Vore Lemmer bleve trætte og Fødderne ømme, men vi vidste, at det var for Evangeliiets Skyld og beklagede os ikke. Den næste Dag gik vi yderligere tredie Mile og naaede Scarboro, hvor vi tilbragte Natten hos min Svigerfader, Mr. Carter.

Den 11. Maj besøgte jeg Charleston og Bunker Hill Monumentet og tilbragte ogsaa flere Timer i Boston, der den Gang havde et Indbyggerantal paa 100,000. Jeg besteg Raadhusets Kuppel, hvorfra der var en ypperlig Udsigt over Byen. Jeg besøgte flere af de Hellige i denne Stad og gik over den lange Bro til Cambridge og Cambridgeport.

Jeg henvendte mig til det derværende Fængsel for at faa en Samtale med Broder A. P. Rockwood, der var bleven kastet i Fængsel, som det hed sig, fordi han havde gjort Gæld, men i Virkeligheden for at bevære og fortrædige ham, fordi han var „Mormon“. Dette var første Gang, jeg nogensinde havde sét ham. Arrestforvareren tillod mig at gaa ind i Cellen, hvor han var. Det var første

Gang i mit Liv, at jeg befandt mig indenfor et Fængsels Mure. Arrestforvareren drejede Nøglen om i Laasen og lukkede os begge inde.

Jeg fandt Broder Rockwood standhaftig i Troen paa Evangeliet. Han havde Bibelen, Mormons Bog, Advarselsrøsten og „Evening and Morning Star” hos sig og læste dagligt i dem.

Vi talte sammen for tre Timer i den skumle Celle. Han fortalte mig mange Ting, som havde fundet Sted, medens han opholdt sig som Fange. Blandt andet fortalte han, at der havde været Ildløs i Fængslet for nogle faa Dage siden, og at det en Stund saa’ meget alvorligt ud. Ilden knitrede over hans Hoved, medens der var Virvar og Forstyrrelse paa alle Sider. Brandvæsenet med deres Sprøjter omringede Bygningen, og Vandet styrtede ind i alle Værelserne. Folk løb skrigende frem og tilbage paa Gaderne. Fangerne raabte om at blive sat fri, thi ellers vilde de blive fortærede af Ilden. En af dem laa og kæmpede med Døden, og andre bandte og svor. Br. Rockwood sagde, at han forholdt sig stille og rolig midt i al denne Larm og blev, hvor han var, til Ilden var slukket.

Da Klokken var otte, kom Arrestforvareren og aabnede Døren for at lukke mig ud, og jeg sagde Farvel til Fangen. Vi havde tilbragt en behagelig Tid i hinandens Selskab, og han glædede sig over mit Besøg. Jeg forlod

ham med de bedste Følelser og gik tilbage til Boston.

Der opholdt jeg mig flere Dage og afholdt en Del Forsamlinger med de Hellige, hvorefter jeg gik til Providence, Rhode Island, og forkyndte Evangeliet paa Vejen, hvor som helst jeg gjorde Ophold. Fra Providence tog jeg med Damperen til New York, hvortil jeg ankom den 18. Maj. Her mødtes jeg med Ældste Orson Pratt og Familie, samt Elijah Fordham og henved et Hundrede Hellige, som vare blevne døbt i denne By.

Jeg tilbragte tre Dage i New York med at besøge de Hellige og holde Møder. Flere nye Medlemmer bleve tillagte Menigheden, medens jeg var der. Fra New York rejste jeg gennem New Jersey til Farmington i Connecticut, hvor min Fader boede. Jeg ankom til hans Hjem den 12. Juni.

Det var med forunderlige Følelser, at jeg vandrede gennem den Egn, hvor jeg var født og opvokset, og lod mit Blik glide ud over Farmingtons Marker og Enge og Bakkerne i det Fjerne, hvor jeg havde leget og strejft omkring i min Barndom med min Fader, Stedmoder, Brødre og Søster.

Ved min Ankomst til min Faders Hus havde jeg den store Lykke en Gang endnu at have Lejlighed til at tage mine Forældre og Søster i Haanden og ligeledes min Onkel,

Ozem Woodruff, som var iblandt dem, og som jeg havde døbt det foregaaende Aar.

Efter at have talt sammen en Times Tid, satte vi os omkring min Faders Bord og nød et godt Aftensmaaltid. Derefter bøjede vi os paa vore Knæ og opsendte til Gud vor inderligste Tak for Hans beskærmende og beskyttende Haand, der havde bevaret vort Liv og igen ført os sammen.

De følgende atten Dage tilbragte jeg i Farmington og Avon. Jeg besøgte min Faders Familie, mine Onkler, Tanter, Fætttere, Kusiner, Naboer og Venner og prædikede Jesu Kristi Evangelium til dem og stræbte efter at bringe dem ind i Guds Rige.

En af de mest interessante Begivenheder, som jeg har oplevet under hele min Missionsvirksomhed, skete her den 1. Juli 1838.

Da Fader Joseph gav mig min patriarkalske Velsignelse, lovede han mig blandt de mange vidunderlige Ting, som skulde ske i mit Liv, at jeg skulde blive Redskabet til at bringe hele min Faders Hus ind i Guds Rige, og jeg følte ved denne Lejlighed, at dersom jeg nogensinde skulde opnaa denne Velsignelse, da var Tiden dertil nu kommen.

, Bistaaet af Herren forkyndte jeg Evangeliet med stor Nidkærhed til min Fader og alle dem, som var hos ham, saavel som til mine andre Slægtninge, og jeg kaldte dem sammen til et Møde i min Faders Hjem den 1. Juli.

Min Fæder havde allerede fattet Tro paa Sandheden af mit Vidnesbyrd og ligeledes de andre Medlemmer af Familien, men ved denne Lejlighed havde Mørkets Fyrste besluttet at forhindre Opfyldelsen af Patriarkens Løfte til mig. Det syntes, som om Lucifer, Morgenrødens Søn, havde samlet alle Helvedes Hærskarer sammen for at gøre sin Magt gældende paa os alle. En mørk og nedtrykkende Indflydelse fyldte Huset, og alle følte Trang til at forkaste Budskabet. -Og det saa' ud, som om denne Mørkets Magt ogsaa skulde faa Overhaand over mig. Jeg maatte lægge mig paa Sengen en Times Tid, før Mødet skulde begynde. Der henvedte jeg mig til Herren i Bøn af hele min Sjæl og bad Ham om Befrielse; thi jeg vidste, at Djævelens Magt gjorde sig gældende, for at de Ting, som Gud havde lovet mig, ikke skulde blive opfyldte.

Herren hørte min Bøn og besvarede den, og da Tiden for Mødets Begyndelse kom, rejste jeg mig fra min Seng og kunde synge og juble af Glæde over, at jeg var bleven befriet fra den onde Magts Indflydelse.

Fyldt med Kraft fra det Høje stod jeg op blandt de Forsamlede og forkyndte Jesu Kristi Evangelium for dem i dets Tydelighed.

Efter at Mødet var sluttet, samledes vi ude ved Bredden af Farmington Floden, „fordi der var meget Vand der“, og jeg førte

seks af mine Venner ud i Vandet og døbte dem til deres Synders Forladelse.

Hele min Faders Husstand var indbefattet i dette Antal, som paa den Dag tillagdes Menigheden, alt i bogstavelig Opfyldelse af Patriarkens Løfte. De var alle mine Slægtninge med Undtagelse af Dwight Webster, der var Metodist og boede hos mine Forældre.

Jeg organiserede en Gren af Kirken, bestaaende af disse ni Personer, hvoraf de otte vare mine Paarørende, og ordinerede Dwight Webster til Præst, hvorefter vi nød den hellige Nadvere i hinandens Selskab.

Det var i Sandhed en Glædens Dag for mig. Min Fader, Stedmoder og Søster var blandt de nyligt indlemmede Medlemmer. Senere døbte jeg flere af mine Slægtninge, og jeg følte, at denne Dags Arbejde alene var rigtig Erstatning for alle mine Opofrelser i Missionens Tjeneste.

Hvem kan fatte den ubeskrivelige Fryd og Glæde, den Lykke og Tilfredshed, som en Israels Ældste besjæles af, naar han bliver et Redskab i Herrens Haand til at bringe sin Fader, Moder, Søster og Broder eller andre af Adams Efterkommere ind gennem Døren, der fører til Frelse og evigt Liv? Intet Menneske kan, før han har erfaret disse Ting og er i Besiddelse af et Vidnesbyrd om Jesus Kristus og Guds, den Almægtiges Inspiration.

XVI.

Nu, da min Mission til min Fødeegn, som jeg var bleven tilskyndet til at forlade Øerne for at udføre, havde bragt et saa heldigt Resultat, ansaa' jeg det for min Pligt at vende tilbage.

Mandag den 2. Juli 1838 var den sidste Dag, jeg tilbragte i min Faders Hjem, medens jeg var paa denne Mission. Da Solen var ved at gaa ned, og Aftenskumringen nærmede sig, gik min Søster og jeg en Tur, den sidste i vor Fødeegn. Vi gik langs med Kanalen og betragtede Floden og de grønne Marker, medens Tankerne førtes tilbage til de kære Barndomsminde, og Samtalen kom til at dreje sig om dem og om, hvad Fremtiden skulde bringe.

Efter Aftenandagt med sin Familie gik min Fader til Hvile, og jeg tilbragte en Stund i min Stedmoders Selskab. Hun havde opdraget mig fra ganske lille og altid behandlet mig med lige saa stor Kærlighed, som sine egne Børn. Vi talte sammen om det, der laa os mest paa Hjerte, og vor Sjæls Øjne oplodes for de store Farer og Fristelser, som Herren i sin store Naade havde fjærnet fra vor Vej.

Jeg var ogsaa en kort Tid sammen med min Søster Eunice. Jeg havde indlemmet hende i Guds Rige og Kirke, og vi ofrede i Fællesskab vore Følelser, vore Bønner og Taarer for Naadens Trone. Ja, vi kan i Sandhed sige, at Slægtskabets Baand og Jesu Kristi Blod er forenede og knytter de Helliges Hjerter fastere sammen, og „hvor Velsigelser lyse, idet de fly”.

Da dette var den sidste Nat, jeg tilbragte under min Faders Tag, medens jeg var paa denne Mission, var det, som en tung Byrde hvilte paa mit Sind, og min Bøn til Gud var: „O, Herre, beskyt min Fader og alle hans, og før ham til Zion”.

Om Morgen den 3. Juli tog jeg Afsked med mine Slægtninge og mit Barndomshjem og tiltraadte Tilbagerejsen til Maine.

Jeg ankom til Scarboro den 6., og paa den 14. blev mit første Barn — en Datter — født i min Svigerfaders Hus. Vi gav hende Navnet Sarah Emma. Den 30. Juli forlod jeg Fader Carters Hjem tillige med Hustru og Barn og tog tilbage til Ræveøerne.

Medens jeg holdt Forsamling med de Hellige i North Vinal Haven den 9. August, modtog jeg et Brev fra Thomas B Marsh, der var Præsident over de tolv Apostle. I dette blev det meddelt mig, at Profeten Joseph Smith havde modtaget en Aabenbaring, hvori følgende Personer bleve udvalgte til at indtage

de ledige Pladser i de Tolvs Raad: John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og Willard Richards.

Præsident Marsh tilføjede i sit Brev: „Proder Woodruff, hermed underrettes De om, at De er beskikket til at indtage Stillingen som én af de tolv Apostle, og det er ønskeligt, ifølge Herrens Ord, modtaget før ganske nyligt, at De hurtigst muligt kommer til Far West, og at De den 26. April tager Afsked med de Hellige her og rejser ud til andre Lande hinsides det mægtige Dyb.”

Indholdet af dette Brev var blevet aabenbaret for mig flere Uger før jeg modtog det, men jeg havde ikke omtalt det til et eneste Menneske.

Da det Tidspunkt nu var kommet, hvor jeg skulde gøre mig rede til at forlade Øerne, var det mit Ønske at tage saa mange af de Hellige som muligt med mig til Zion. Der havde allerede fundet en Adskillelse Sted paa Øerne mellem de Hellige og dem, der havde forkastet Evangeliet, og Modstanderne var meget bitre imod mig og mod Herrens Værk, som jeg havde forkyndt. De truede mig paa Livet, men de Hellige var villige til at staa paa min Side.

Jeg tilbragte fire Dage med at besøge de Hellige, holde Forsamlinger og give dem al den Opmuntring og Trøst, jeg formaaede, medens Djævelen rasede paa alle Sider.

Under mit Ophold paa Øerne havde jeg døbt omtrent et Hundrede Personer, og der syntes at være Udsigt til, at jeg kunde faa omtrent Halvdelen med mig, men Fjenden rasede i en saadan Grad, at mange af dem bleve betagne af Frygt.

Disse Øers Indbyggere havde kun et svagt Begreb om Brugen af Heste og Vogne; de fleste af dem kendte i Virkeligheden mere til at styre en Høj end en Hest. Jeg tog imidlertid i Selskab med Nathaniel Thomas over til Fastlandet og købte ti nye Vogne, ti Sæt Seletøj og tyve Heste. Br. Thomas havde solgt sin Ejendom og havde de fornødne Penge. Da jeg havde lagt alt tilrette for Selskabets Arrejse, overlod jeg det hele til Br. Thomas, medens jeg selv rejste i Forvejen til Scarboro for at forberede min egen Familie paa Rejsen. Disse Heste og Vogne med Tilbehør kostede \$2000.00.

Før jeg forlod Broder Thomas, forklarede jeg ham saa godt jeg kunde, hvad Vej han skulde følge, og gav ham andre nyttige Vink. Jeg paalagde ham endelig at sørge for ikke at komme senere end den 1. September, hvilket han lovede.

Jeg ankom til Broder Carters Hus den 19. August og ventede her paa Selskabets Ankomsst fra Øerne; men Ventetiden blev lang og satte min Taalmodighed paa en haard Prøve; thi de naaede ikke hertil før den 3.

Oktober, og da de endelig ankom, var alle Vognenes Overdække i Laser. Det tog en hel Dags Arbejde at faa dem gjort i Stand og sømmet fast, faa Vognene malet og blive færdig til Afrejsen.

XVII.

Om Eftermiddagen den 9. Oktober tog vi Afsked med Fader Carter og hans Familie og paabegyndte vor 2000 Mile lange Rejse paa denne sene Aarstid. Min Hustru med et nyfødt Barn ved Brystet var med mig foruden et Selskab paa 53 Personer, som jeg skulde føre fra Maine til Illinois. Vi tilbragte næsten tre Maaneder i Vognene paa Rejse gennem Regn, Mudder, Sne og Frost. Det var det sværeste Stykke Arbejde, jeg nogen Sinde havde haft som en Evangeliets Budbærer.

Ved vor Ankomst til Georgestown sluttede Ældste Milton Holmes sig til os. Vi rejste hver Dag saa langt, som vi kunde og slog Lejr hvor som helst Natten overtog os.

Den 13. Oktober kom vi igennem Green Mountains, og her blev jeg angrebet af noget, der i høj Grad lignede Kolera. Jeg var meget syg. Jeg blev bragt ind i et Hus, hvor jeg

opholdt mig et Par Timer. Ældsterne salvede mig, og jeg blev rask igen.

Men den 24. blev jeg atter syg og ligeledes min Hustru og Barnet. Der var flere af vort Rejseselskab syge paa Grund af Rejsens Besværligheder.

Den 31. havde vi vor første Snestorm, og Hestene slæbte møjsommeligt hele Dagen vore Vogne gennem Sne, Pløre og Vand.

Den 2. November forlod Br. Holmes os og tog med Damper til Fairport, og to Dage senere døde en lille Dreng, seks Aar gammel, og vi maatte begrave ham i Westfield.

Vejene blev til sidst saa slemme og Kulden saa voldsom, at Nathaniel og James Townsend besluttede at opgive Rejsen for i Vinter. Vi skiltes fra dem den 21. Nov. i Nærheden af New Portage, Ohio.

Den 23. Nov. blev min Hustru angrebet af en forfærdelig Hovedpine, der udviklede sig til Hjernefeber. Vi var nødsaget til at fortsætte Rejsen, men hun blev daarligere for hver Dag, og Smerterne tiltog. Det var en frygtelig Pinsel for hende at ligge i en Vogn, der kørte hen over en stenet og ujævn Vej, og samtidigt var vort lille Barn ogsaa meget syg. —

Den 1. December var en tung Dag for mig, og jeg gennemgik en svær Prøvelse. Min Hustru vedblev at sygne hen, og om Eftermiddagen ved Firetiden saa' det ud til, at hun

skulde dø. Jeg standsede Vognen, og altydede paa, at hun var ved at udaande her i Vognen. To af Søstrene sad ved hendes Side for om muligt at kunne gøre noget for hende i hendes sidste Øjeblikke.

Jeg stod paa Jorden ved Siden af Vognen med Sorg og Fortvivlelse i mit Hjerte. Jeg raabte til Herren og bad, at hun dog maatte faa Lov til at leve og ikke blive taget fra mig. Jeg henviste til de Løfter, som Herren havde givet mig gennem sine Profeter og Patriarke, og snart efter begyndte hun at genvinde Bevidstheden. Jeg kørte et lille Stykke til den nærliggende Kro, hvor jeg fik hende anbragt i et Værelse og arbejdede med hende og den Lille hele Natten, samtidigt med, at jeg bad til Herren om at skaane hendes Liv.

Den næste Morgen var jeg nødsaget til at faa min Hustru flyttet bort fra Kroen, hvor der var saa megen Støj og Uro, at hun ikke kunde taale at være der. Jeg bar hende ud til hendes Seng i Vognen og kørte to Mil, til jeg kom til et tomt Hus. Her standsede jeg og bar hende og hendes Seng ind i Huset med den faste Beslutning at opholde mig her, indtil hun enten blev rask eller gik ind til den evige Hvile. Dette var Søndag Morgen, den 2. December.

Efter at jeg havde faaet min Hustru ind i Huset tilligemed vore faa Ejendele og Brænde nok til at holde Ilden vedlige, benyttede jeg

Tiden til at pleje og hjælpe hende. Det saa' ud, som havde hun kun en ganske kort Frist tilbage.

Hun kaldte mig hen til sig om Aftenen og sagde, at hun syntes at have en Fornemmelse af, at hun kun havde nogle faa Øjeblikke tilbage at leve i. Hun bevidnede for mig sin store Tillid til Herren og til Evangeliet, som hun havde annammet, og formanede mig til at stole paa Gud og holde Hans Bud og Befalinger. Alt tydede paa, at hun var døende. Jeg lagde mine Hænder paa hendes Hoved og bad for hende, og snart efter lavede hun lidt op og fik lidt Søvn i Løbet af Natten.

Den 3. December var min Hustru meget svag. Jeg tilbragte Dagen med at tage Vare paa hende, og den næste Dag tog jeg tilbage til Eaton for at hente noget til hende. Hun blev mere og mere svag, og da Aftenen kom, havde hendes Aand tilsyneladende forladt Legemet, og hun var død.

Søstrene samlede grædende omkring Lejet, medens jeg stod og saa' paa hende i dyb Sorg. Guds Aand og Kraft begyndte at hvile paa mig indtil, for første Gang under hendes Sygdom, min Sjæl fyldtes med Tro paa hendes Helbredelse, uagtet hun laa der foran mig som død.

Jeg havde noget Olie, der var blevet indviet for mig, medens jeg var i Kirtland. Denne tog jeg frem og indviede den igen til de

Syges Helbredelse. Jeg bøjede mig da i Bøn til Herren og bad for min Ledsagerindes Liv, derefter salvede jeg hendes Legeme med Olien i Herrens Navn. Jeg lagde mine Hænder paa hende og i Jesu Kristi Navn befalede jeg Dødens og Mørkets Magter at forlade hende, og Livets Aand at komme tilbage til hendes Legeme.

Hendes Aand kom straks tilbage, der kom Liv i det tilsyneladende døde Legeme, og fra denne Time var hun helbredet. Vi forenede os alle i oprigtig Tak og Pris til Herren og fyldtes med Tillid til Ham og med Ønsket om at gøre Hans Villie og holde Hans Bud.

Medens Aanden saaledes virkede paa mig, havde min Hustru en usædvanlig Oplevelse, som hun bagefter fortalte til mig. Hendes Aand forlod Legemet, og hun saa' det ligge paa Sengen og Søstrene staaende grædende omkring det. Hun saa' paa dem og paa mig og Barnet, og medens hun saaledes betragtede denne Scene, kom to Personer ind i Værelset, bærende paa en Kiste, og de sagde til hende, at de kom for at hente hendes Lig. Den ene af disse Personer meddelte hende, at hun kunde have sit Valg mellem at gaa til Hvile i Aandernes Verden eller vende tilbage til sit Jordiske Tabernakel og fortsætte sin Virksomhed paa Jorden. Dette sidste kunde kun tillades paa én Betingelse, nemlig at hun troede sig i Stand til at staa ved sin Mands Side og

med ham gaa igennem alle de Genvordigheder, Prøver, Sorg og Modgang i Livet, som han vilde blive kaldet til at gennemgaa for Evangeliets Skyld, lige til det sidste. Hun saa' paa sin Mand og sit lille Barn og sagde: „Ja, jeg vil gøre det!”

I samme Øjeblik, som denne Beslutning blev taget, var det, at Troens Kraft hvilte paa mig, og da jeg salvede hende, kom Aanden tilbage til Legemet, og hun saa' de to Personer bære Kisten ud af Huset igen.

Om Morgen den 6. December sagde Aanden til mig: „Staa op og fortsæt din Rejse!” Og formedelst Guds store Naade var min Hustru i Stand til at rejse sig fra sit Leje, klæde sig selv paa og gaa ud til Vognen. Glade og lykkelige fortsatte vi vor Rejse.

Sent om Aftenen den 11. Dec. standsede jeg ved en Kro for at overnatte der, da det var meget koldt. Der hørte jeg om min Broder, Asahel H. Woodruffs, pludselige Død i Terre Honte, Indiana, hvor han var Købmand.

Jeg havde glædet mig til at træffe sammen med ham den følgende Dag. I Stedet for dette maatte jeg nøjes med at besøge hans Grav tillige med min Hustru og hjælpe til at bringe hans Affærer i Orden.

Jeg blev tilbudt Stillingen som Administrator af hans Bo, men jeg var Lederen af et Selskab Hellige og paa Vej til Zion, saa jeg kunde ikke standse for at besørge hans time-

lige Forretninger. Fremmede ordnede hans Affærer og satte sig i Besiddelse af hans Ejendele. Hans Slægtninge fik ikke noget af hans Efterladenskaber undtagen et Par ubetydelige Smaating til Erindring.

Jeg forlod dette Sted og naaede ind i Illinois den 13. December. Jeg fortsatte Rejsen til Rochester, hvortil jeg ankom den 19., og da jeg her fik Oplysninger om de frygtelige Forfølgelser, som de Hellige maatte gennemgaa i Missouri, og de usikre Forhold, hvorunder Kirken paa den Tid befandt sig, besluttede vi at blive i Rochester Resten af Vinteren.

Saaledes tilendebragtes min Rejse, der havde varet 2 Maaneder og 16 Dage, og paa hvilken jeg havde ledet et Selskab Hellige fra Ræveøerne og henved 2000 Mile mod Vest gennem mange Genvordigheder og Farer og kæmpende mod det umilde Vejr og med Sygdom og Død.

Jeg flyttede med min Familie til Quincy, Illinois det næste Foraar. Her kunde jeg komme sammen med mine Brødre, og jeg besjæledes af en inderlig Taknemlighed til Gud for Hans beskyttende Omsorg for mig og min Familie i alle vore Prøvelser.

XVIII.

Profeten Joseph Smith bad Heren tilkendegive sin Villie med Hensyn til de Tolv, og Herren besvarede hans Bøn i en Aabenbaring, givet den 8. Juli 1838, hvori der siges: „Lad dem tage Afsked med mine Hellige i Far West den næstkommende 26. April, paa mit Hus' Byggeplads, siger Herren. Lad mine Tjenere John Taylor, John E Page, Wilford Woodruff og Willard Richards beskikkes til at indtage deres Stilling, som ere faldne, og blive officielt underrettet om deres Beskikkelse.”

Man vil her lægge Mærke til, at denne Aabenbaring er forskellig fra næsten alle andre i denne Henseende: En bestemt Dag og et nærmere betegnet Sted blev udpget for Paa-begyndelsen af denne Mission. Da Aabenbaringen blev givet, var der Fred og Ro i Far West, Missouri, den By, hvori de fleste af de Sidste-Dages Hellige boede; men før Tiden for dens Opfyldelse indtraadte, vare de Hellige blevne uddrevne af Staten Missouri til Illinois, i Overensstemmelse med Guvernør Boggs Befaling. Den fjendtligsindede Befolkning i Missouri havde endvidere svoret, at dersom

alle de andre af Joseph Smiths Aabenbaringer opfyldtes, saa skulde de sørge for, at denne ikke blev det. Den betegnede tydeligt og klart baade Tid og Sted, hvor de tolv Apostle skulde tage Afsked med de Hellige for at tage ud paa deres Misionsrejser tværs over det store Dyb, og Missouri-beboerne vidste dette og erklærede, at de vilde forhindre dens Opfyldelse.

Det synes, som om Herren i sin Alvidenhed forudsaa', hvad der vilde finde Sted, og havde givet denne Befaling for at sé, om Apostlene vare villige til at udsætte deres Liv for Fare ved at adlyde den.

Da Tiden nærmede sig for Opfyldelsen af denne Befaling fra Herren, var Brigham Young Præsident over de Tolvs Quorum. Broder Brigham kaldte de af de Tolv, som paa den Tid opholdt sig i Quincy, Illinois, sammen til et Møde, for at sé, hvorledes de stillede sig overfor dette farefulde Hverv, at rejse til Far West i Overensstemmelse med Aabenbaringen. Profeten Joseph og hans Broder Hyrum, Sidney Rigdon, Lyman Wight og Parley P. Pratt sad paa den Tid i Fængsel i Missouri, men Fader Joseph Smith, Patriarken, var i Quincy. Han og andre, som var til Stede, mente ikke, at det var rigtigt at forsøge paa at foretage denne Rejse, da vort Liv vilde være i den største Fare. De gik ud fra den Forudsætning, at Herren vilde sé hen til deres

Hjerters Attraa og ikke kræve en bogstavelig Opfyldelse af Befalingen under de herskerde Forhold. Præsident Young spurgte de Tolv, hvad deres Følelser var med Hensyn til dette, og vi alle, som med én Mund sagde, at Herren havde talt, og det var vor Pligt at adlyde. Det var i Herrens Haand at beskytte sine Tjenere, og vi vilde udføre Befalingen eller dø under Forsøget..

For fuldtud at forstaa den Fare, som de Tolv udsatte sig for ved at foretage denne Rejse, maa mine Læsere erindre, at Lilburn W. Boggs, Staten Guvernør, havde udstedt en Proklamation, ifølge hvilken alle de Sidste-Dages Hellige bleve befalede at forlade Staten eller blive uddrevne. Far West var bleven besat af Militzen, der egentlig kun var en organiseret Pøbelhob; Byens Borgere var blevne tvungne til at overgive deres Vaaben, og alle de ledende Mænd, som man kunde faa fat paa, vare fængslede. Resten af de Hellige — Mænd, Kvinder og Børn — maatte flygte ud af Staten, som de bedst kunde, for at frelse deres Liv, efterladende deres Huse, Land og anden Ejendom, som de ikke kunde bære med sig og som altsammen blev taget af Pøbelen. Deres Husdyr og Kreaturer bleve skudte ned, og de Hellige plyndrede for næsten alt, hvad man kunde lægge Haand paa. De bleve behandlet med hensynsløs Grusomhed og maatte gennemgaa de mest haarrejsende Mishand-

linger. Det var med største Vanskelighed, at mange af dem naaede ud af Staten, især de ledende Mænd; thi der var mange Mennesker i Staten den Gang, der opførte sig, som om de tænkte, at der ikke var mere Synd i at skyde en „Mormon” end en gal Hund. Ved Hjælp af denne korte Forklaring vil Læseren være i Stand til at forstaa, hvorfor nogle af Brødrene mente, at det ikke burde forlanges af os at gaa tilbage til Far West for derfra at sætte ud paa vor Mission over Havet til Europa.

Alligevel var det vor faste Beslutning at opfylde den i Aabenbaringen indeholdte Befaling, og den 18. April 1839 tog jeg Brigham Young og Orson Pratt med mig i min Vogn, medens Fader Cutler tog John Taylor og George A. Smith med i sin, og vi begav os paa Rejsen til Far West.

Paa Vejen mødte vi John E Page, som var paa Rejse til Quincy med sin Familie. Hans Vogn var væltet for ham, og da vi mødte ham, var han i Færd med at samle sine Sager op. Han havde haft en Tønne blød Sæbe paa Vognen, og denne søgte han nu at faa samlet op med sine Hænder. Vi hjalp ham paa ret Køl igen, og han kørte sin Vogn ned i Dalen og efterlod den der, hvorefter han fortsatte Rejsen med os.

Om Aftenen den 25. April ankom vi til Far West og tilbragte Natten i Morris Phelps Hjem. Br Phelps var der dog ikke selv; han

var bleven taget til Fange af Pøbelen og var endnu i Fængsel.

Den næste Morgen, den 26. April 1839, — til Trods for vore Fjenders Trusler om, at denne Aabenbaring ikke skulde blive opfyldt, til Trods for, at ti Tusinde af de Hellige vare blevne uddrevne af Staten formedelst Guvernerens Ordre, og uagtet Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum, tilligemed andre ledende Mænd, vare i vore Fjenders Hænder, i Lænker og i Fængsel, til Trods derfor samledes vi alligevel denne Morgen paa Tempelpladsen i Byen Far West. Vi afholdt et Raadsmøde og opfyldte Befalingen, som var givet til os og udførte mange andre Ting ved dette Møde.

Vi udelukkede 31 Personer af Kirken. Alle disse havde tabt Troen og vare blevne Kirkens Fjender.

Vi sang Salmen „De Tolvs Mission” og gik saa over til det sydøstlige Hjørne af Tempelpladsen, hvor vi, bistaaet af Ældste Alpheus Cutler, Bygningskomitéens Formand, lagde den sydøstlige Hovedhjørnesten i Overensstemmelse med Aabenbaringen.

Af de tolv Apostle var følgende til Stede ved denne Lejlighed: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor. Disse ordinerede nu Wilford Woodruff og Geo. A. Smith til Apostelskabet og til Medlemmer af de Tolvs Raad i Stedet for dem,

der havde apostaseret, alt i Overensstemmelse med Aabenbaringens Ord.

Darwin Chase og Norman Shearer, der lige var blevne løsladte fra Richmond Fængsel, bleve ordinerede til Halvfjerds. Vi forenede os derefter i Bøn, og hver af de Tolv bad en for en efter Tur. Saa sang vi „Adam-Ondi-Ahman” og tog Afsked med de Hellige, der havde samlet sig paa Tempelpladsen for at sé os opfylde Aabenbaringens Ord og Herrens Befalinger, og efter at have udført vort Ærinde, uden at saa meget som en Hund havde gøet ad os eller noget Menneske sagt til os „Hvad har I her at gøre?”

Vi satte over Mississippi-Floden i en Dampfærge og ankom til Quincy den 2. Maj. Vi havde alle den Glæde at naa tilbage til vore Familier endnu en Gang i Fred og Sikkerhed.

Der var en Omstændighed forbundet med vor Rejse, som det maaske kan være af Interesse at meddele. Medens vi var paa Vej ud til Far West, var Profeten Joseph og hans Medfanger blevne frigivne, formedelst Guds Styrelse, og paa Vej bort fra deres Fjender og Fængslet passerede de os. Vi var ikke ret langt fra hinanden, men ingen af de to Selskaber vidste det. De var paa Vejen til deres Familier i Illinois, medens vi rejste ind midt iblandt vore Fjender. De kom altsaa hjem til deres Familier og Venner, før vi kom tilbage.

Den 13. Maj var en særdeles interessant

Dag for mig selv som for andre. I Selskab med fem andre Medlemmer af de Tolvs Quorum red jeg fire Mile ud af Byen til Mr. Clevelands Hjem for at besøge Broder Joseph Smith og hans Familie.

Endnu en Gang havde jeg det lykkelige Privilegium at trykke Broder Josephs Haand. To Aar var nu henrundne, siden jeg havde sét hans Ansigt. Han hilste os med uskrømtet Glæde, som ogsaa hans Broder Hyrum og Lyman Wight, der alle var slupne ud af deres Fangenskab tilsammen. De havde tilbragt seks Maaneder i Fængsel og havde været dømt til Døden tre Gange; men deres Liv var i Guds Haand, og Han havde befriet dem, og de var nu genforenede med deres Hustruer, Børn og Venner og uden for Pøbelens Rækkevidde. Joseph var venlig, aaben og ligefrem som sædvanlig, og vi frydede os af ganske Hjerter.

Intet Menneske kan fatte de lykkelige Følelser, som gør sig gældende under en saadan Sammenkomst, undtagen de, der har døjet Modgang og Besvær for Evangeliets Skyld.

Efter at have tilbragt Dagen sammen med disse Brødre, red vi tilbage til vore Familier om Aftenen.

Dagen efter, den 4. Maj, samledes vi til en Konference i Quincy. Profeten Joseph præsiderede, hvilket fyldte alle de Helliges Hjerter med usigelig Glæde.

Om Søndagen, den 5. Maj, talte Joseph

Smith til Forsamlingen, efterfulgt af Sidney Rigdon og de tolv Apostle. Herrens Aand var udgydt over os, og vi havde en velsignet Dag.

Den følgende Dag, den 6. Maj, mødte jeg med de Halvfjerds, og vi ordinerede 60 Mænd til det højere Præstedømme som Ældster og Halvfjerds. Senere paa Dagen blev et andet Møde afholdt i Biskop Partridges Hus, hvor Broder Joseph mødtes med de Tolv, Biskopperne og Ældsterne og gav dem mange ypperlige Lærdomme. Der var mange til Stede ved denne Lejlighed, som var blevne saarede ved Hauns Mølle. Blandt dem var Isaac Laney, som opholdt sig i Møllen tillige med tyve andre, da en stor bevæbnet Pøbelhob skød paa dem med Rifler og andre Skydevaaben. Sytten af Brødrene bleve skudte ned, og flere saaredes. Broder Laney gav sig til at løbe, men de sendte en saadan Regn af Kugler efter ham, at hans Legeme bogstaveligt talt blev gennemhullet. Han viste mig elleve Skudskaar paa sit Legeme. Der var 27 Huller i hans Skjorte, 7 i hans Benklæder, og hans Trøje var fuldstændig skudt i Laser. En Kugle ramte ham i den ene Side og gik ud af den anden. En anden Kugle ramte ham i Ryggen og kom ud i Brystet. En Kugle gik igennem hver Hofte, hvert Ben og hver Arm. Alle disse Skud ramte ham, medens han løb for sit Liv, og, hvor mærkeligt det end lyder, var han uagtet ét af hans Ribben var brækket, i Stand

til at løbe fra sine Fjender og at redde sit Liv — —

Præsident Joseph Young var ogsaa én af dem, der flygtede ved denne Lejlighed, og uagtet Kuglerne fløj omkring ham som Hagl, blev han ikke en Gang saaret. Hvor forunderlige ere ikke Herrens Veje!

Før vi satte ud paa vor Rejse til Europa, var vi nødsaget til at faa vore Familier anbragte paa et blivende Sted. En Plads, kaldet Commerce, senere benævnet Nauvoo, blev udpeget til os som det Sted, hvor vort Folk skulde nedsætte sig.

Jeg forlod Quincy den 15. Maj i Selskab med Broder Brigham Young og vore Familier, og vi ankom til Commerce den 18. Efter at have raadført os med Joseph, saatte vi over Floden ved Montrose, Iowa. Præsident Brigham Young og mig selv med Familier maatte nøjes med et enkelt Værelse knapt fjorten Fod i Kvadrat. Omsider lykkedes det Br. Young at opdrive et andet Værelse, som han selv og Familie flyttede ind i. Kort efter ankom Br. Orson Pratt med sin Familie og maatte tage Ophold hos mig i det samme Værelse.

XIX.

Medens vi boede i denne Hytte, var vi en Dag Vidne til, hvorledes Herrens Kraft blev tilkendegivet gennem Profeten Joseph. Der var megen Sygdom iblandt os, og Joseph havde overladt sit Hjem i Commerce til de Syge, medens han selv boede i et Telt, som han havde slaaet op udenfor sin Dør. Et stort Antal Hellige, som var drevne ud af Missouri, flokkedes til Commerce, men havde ingen Hjem at flytte ind i, hvorfor de maatte bo i Vogne, Telte eller paa Jorden. Mange var derfor syge som Følge af de udstaaede Lidelser og Savn. Broder Joseph havde plejet de Syge, indtil han var helt udmattet og næsten syg selv.

Om Morgen den 28. Juli 1839 blev han i særlig Grad grebet af de Helliges ynkelige Stilling, som deres Fjenders ubarmhjertige Forfølgelser havde bragt dem i. Han hen-

vendte sig i alvorlig Bøn til Herren, og hans Bøn blev hørt; thi en rig Fylde af Guds Kraft gennemstrømmede ham. Ligesom Jesus, medens Han vandrede paa Jorden, helbredte de Syge, hvor Han kom hen, saaledes helbredte Joseph, den Guds Profet, alle de Syge omkring sig ved denne Lejlighed. Han helbredte først alle i sit Hus og udenfor dette og gik derpaa sammen med Sidney Rigdon og flere af de Tolv omkring blandt de Syge langs Flodbredden, og han befalede dem med høj Røst og i Jesu Kristi Navn at staa op og vorde helbredte, og de bleve alle raske i samme Stund. Da han havde helbredet alle de Syge paa den østlige Side af Floden, lod han og Brødrene sig fæрге over Mississippifloden til Montrose paa Vestsiden, hvor vi var. Det første Hus, de gik ind i, var Præsident Youngs. Han var syg og sengeliggende, da de kom. Profeten gik ind til ham og helbredte ham, og han fulgte med dem ud. Idet de gik forbi min Dør, sagde Broder Joseph: „Broder Woodruff, følg med mig.” Dette var de eneste Ord, der blev udtalt af nogen af Selskabet fra det Øjeblik, de forlod Brighams Hus, og til vi kom over Torvet til Br. Fordhams Bolig. Br. Fordham havde ligget for Døden i over en Time, og vi ventede hvert Øjeblik, at han skulde drage sit sidste Suk.

Da vi traadte ind i Huset, gik Br. Joseph hen

til Br. Fordham og rakte sin højre Haand ud imod ham; i sin venstre Haand holdt han sin Hat.

Han saa', at Br. Fordhams Øjne var bristede, og at han var bevidstløs og ude af Stand til at tale.

Han tog hans Haand i sin og saa' ind i den døende Mands Ansigt, sigende: „Broder Fordham, kender De mig ikke?" — Han svarede ikke straks, men vi kunde alle sé, hvorledes Guds Aand ligesom gav ham nyt Liv.

Han sagde igen til ham: „Elias, kender De mig ikke?"

Med en svag Hvisken svarede Br. Fordham „Ja!"

Da sagde Profeten til ham: „Har De ikke Tro til at blive helbredet?"

Med en lidt tydeligere Stemme end før svarede han: „Jeg er bange for, at det er for sent. Dersom De var kommen noget tidligere, kunde det maaske have været muligt."

Han havde et Udseende som en Mand, der vaagner fra en lang Søvn — — Dødens Søvn. Joseph sagde til ham: „Tror De paa Jesus Kristus, Guds Søn?"

„Ja, det gør jeg," var Svaret.

Da hævede den Guds Profet sin Stemme og sagde med høj Røst, fyldt med Kraft fra det Høje: „Elias, jeg befaler dig i den Herre Jesus af Nazareths Navn at staa op og vorde helbredet!"

Hans Ord lød ikke som noget Menneskes; men som det var Gud selv, der talte. Det forekom mig, at hele Huset rystede i sin Grundvold. Elias Fordhammer sprang ud af Sengen som en Mand, oprejst fra de Døde. Farven kom tilbage til hans Ansigt, og der kom nyt Liv i enhver af hans Bevægelser.

Hans Fødder vare omviklede med indiansk Grødomslag. Dem sparkede han af sig, bad om sine Klæder og tog dem paa. Han forlangte derpaa en Skaal Mælkebrød, hvilket han spiste med Appetit, tog saa sin Hat paa Hovedet og gik med os ud af Huset for at besøge andre, som vare syge.

Den Tvivlende kan spørge: „Var dette ikke en Illusion eller et ligefremt Bedrageri?”

Dersom der hos Skeptikeren er nogen Tanke om Illusion eller Bedrageri, saa var ikke den mindste Antydning af en saadan Mulighed opstaaet hos den døende Mand, Elias Fordham, eller hos dem, der overværede denne Begivenhed; thi han laa og kæmpede med Døden og vilde have udaandet i Løbet af faa Minutter, hvis han ikke var bleven reddet. Formedelst Herrens Velsignelse levede han til 1880, i hvilket Aar han døde i Utah, medens alle dem, der var hos ham ved ovennævnte Lejlighed, paa én Undtagelse nær, nu ere i Aandernes Verden.

Denne mirakuløse Helbredelse overværedes af Joseph og Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Brigham Young, Heber C. Kimball, Geo. A.

Smith, Parley P. Pratt og Orson Pratt. Disse ere alle gaaede bort, og Wilford Woodruff er den eneste af dem, der var til Stede den Gang, som endnu er i Live, og han vil ogsaa snart forene sig med de Bortgangne.

Saa snart vi forlod Br. Fordhams Hus, gik vi ind til Br. Joseph B. Noble, som var meget alvorlig syg.

Da vi kom ind i Stuen, gik Br. Joseph hen til hans Leje, tog hans Haand i sin og befalede ham i Jesu Kristi Navn at staa op og vorde helbredet. Han rejste sig og var rask i samme Øjeblik.

Medens dette gik for sig, havde nogle af Nabolagets ildesindede Personer faaet Færten af, hvad der var sket, og med en vis Kilburn i Spidsen fulgte de os ind i Br. Nobels Hus.

Før de var komne ind i Huset, havde Br. Joseph anmodet Br. Fordham om at lede i Bøn. Medens han bad, trængte Pøbelhoben ind i Huset, og Br. Fordham besvimede og sank sammen paa Gulvet.

Da Joseph saa, hvad der var sket, rejste han sig og ryddede Værelset, idet han ikke alene drev Mændene ud, men ogsaa den onde Indflydelse, der fulgte med dem. Broder Fordham kom da straks til sig selv og fortsatte sin Bøn.

Dette viser, hvilken Magt onde Aander har over Menneskers Legemer. De Hellige kunne

alene ved Guds Kraft og Bistand undgaa Djævelens Indflydelse.

Broder Nobles Oprejsning fra sit Sygeleje var den sidste Helbredelse, der blev udført den Dag. I denne Henseende, nemlig Guds Krafts Tilkendegivelse gennem Helbredelsens Gave, var denne Dag den største siden Kirkens Organisation.

Da vi forlod Broder Noble, var det Tid for os, som kom fra den anden Side af Floden, at begive os hjem. Profeten Josef fulgte os ned til Flodbreddén. Medens vi stod her ventende paa Færgebaaden, kom én os ubekendt Mand, der havde hørt om de mange Mirakler, som vare udførte, hen til Profeten og bad ham om at komme hjem til sig og helbrede hans to Børn, Tvillinger, henved fem Maaneder gamle, som begge vare meget syge og laa for Døden.

Han boede godt to Mile fra Montrose.

Br. Joseph sagde, at han kunde ikke gaa med ham, men, efter nogle Minutters Overvejelse sagde han til ham, at han vilde sende én med ham til at helbrede dem. Han vendte sig saa om til mig og sagde: „Gaa med denne Mand hjem og helbred hans Børn.”

Han tog et rødt Silkeiømmetørklæde op af sin Lomme og gav det til mig og sagde, at jeg skulde tørre deres Ansigter med Tørklædet, samtidigt med, at jeg salvede dem, og Sygdommen vilde forlade dem. Han sagde ogsaa til mig: „Saa længe som du beholder dette Tør-

klæde, skal det være lig et Baand mellem dig og mig.”

Jeg gik med Manden og gjorde, som Profeten havde befalet mig, og Børnene bleve helbredede.

Jeg har endnu den Dag i Dag Tørklædet i min Besiddelse.

XX.

Den 1. Juli 1839 satte Joseph Smith og hans to Raadgivere, Signey Rigdon og Hyrum Smith, over Floden til Montrose for at tilbringe Dagen sammen med de Tolv, at beskikke og velsigne dem, før de rejste ud paa deres Missioner. Der var tolv af os tilstede ved denne Lejlighed.

Efter Middagsmaaltidet, som de alle deltog i i mit Hus, samledes vi i Brighams Hus, hvor vort Møde blev afholdt.

Br. Hyrum Smith aabnede med Bøn, hvorefter Præsidentskabet lagde deres Hænder paa vore Hoveder og gav os en Velsignelse. Min Velsignelse blev udtalt af Præsident Rigdon, som ogsaa velsignede Søstrene Young, Taylor og Woodruff.

Profeten Joseph lovede os, at dersom vi vilde være trofaste, skulde vi blive velsignede paa

vor Mission, mange Sjæle skulde annamme vort Vidnesbyrd, og vi skulde komme lykkeligt og vel tilbage til vore Familier og Venner; hvilket altsammen gik i Opfyldelse.

Broder Hyrum raadede mig til at forkynde Evangeliets første Principper; han mente, at det var omtrent saa meget, som denne Generation kunde taale.

Derefter fremstod Profeten Joseph og talte til os om Guds Rige og gav os mange herlige Lærdomme under den Helligaands Indflydelse. — Nogle af disse hidsætter jeg her fra min Dagbog:

„Vær altid rede til at øve Barmhjertighed, og vær villige til at tilgive eders Brødre ved den første Antydning af, at de fortryder deres Synd og ønsker Tilgivelse; thi vor himmelske Fader vil være lige saa barmhjertig imod os. Vi burde ogsaa være villige til at omvende os og tilstaa vore Synder og intet skjule. Lad de Tolv være ydmyge og ikke opblæste og vogte sig for Hovmodighed. Lad dem ikke søge at overgaa hverandre, men søge at virke for hinandens Gode, og med Ærbødighed nævne hinandens Navn, baade i Eders Bønner til Herren og overfor eders Medmennesker. Tal aldrig nedsættende om en Broder. Israels Ældster burde søge at lære alt gennem Formaning og andres Eksempel og ikke være nødsaget til at lære alt gennem sørgelig Erfaring. Jeg haaber, at Resten af de Tolv vil lære at være fornuf-

tige og ikke følge i de Frafaldnes Fodspor. Naar de Tolv, eller andre af Jesu Kristi Vidner, staar frem for Jordens Indvaanere i deres Forsamlinger og taler til dem med Kraft fra det Høje og under den Helligaands Indflydelse, saaledes at Folket forundre sig over Læren og sige: „Den Mand har holdt en ypperlig Tale”, da lad ham eller disse Mænd vogte paa, at de ikke tilskrive sig selv Æren herfor, men altid erindre at være ydmyge og give Gud og Lammet Æren; thi det er formedelst det hellige Præstedømmes Kraft og den Helligaands Vejledning, at de er i Stand til at tale saaledes.

Hvad er du, o Menneske, andet end Støv! Og fra hvem modtager du dine Evner og Velsignelser, om ikke fra Gud?

Lad derfor de tolv Apostle og Israels Ældster være fornuftige og lægge sig denne Regel paa Sinde: I er ikke udsendte for at blive belærte, men for at lære andre.

Lad derfor enhver af eder være alvorlig og standhaftig og lad hans Ord være fulde af Medfølelse. Husk altid paa, at det er en Advarsels Dag, og at der ikke er Tid til mange Ord.

Vær ærlig overfor Gud og Mennesker; undgaa al unødvendig Smiger, som for Eksempel at bukke og skrabe for Mænd, som I ingen Tillid har til. Vær aabne, ærlige og ligefrem-

me i al eders Vandel og Omgang med eders Medmennesker.

Jeg ønsker at sige til de Tolv og alle de Hellige, at I, til Gavn for eder selv, bør lægge eder denne Advarsel paa Sinde: I alle eders Prøver, Besværligheder, Modgang, Fristelser, Forfølgelser, Sygdom, Fængsel og Død, se til, at I ikke forraade Jesus Kristus, at I ikke forraade Herrens Aabenbaringer, hverken de i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog eller andre af Guds Ord.

Ja, under alle eders Genvordigheder, se til, at I ikke gøre dette, at ikke uskyldigt Blod skal findes paa eders Klæder og I selv gaa til Fordømmelse.

Vi kan altid vide, ved Hjælp af dette Tegn, at der er Fare foran os, og at vi kunne blive førte paa Afveje og falde fra, naar vi give efter for Fristerens Indskydelser i en saadan Grad, at vi forsømme denne vor første Pligt; men hvad vi end gør, forraad aldrig eders Ven."

Det foregaaende er nogle af de Instrukser, som bleve givne til de Tolv af Profeten Joseph, før de toge ud paa deres Missioner.

Det saa' ud til, at eftersom Djævelen var bleven narret paa en Maade ved, at de Tolv rejste til Far West og kom tilbage i god Behold, var han nu besluttet paa at benytte andre Midler til at forhindre os i at udføre vore Missioner. Det viste sig nemlig, at saa snart én af de Tolv begyndte at gøre sig rede til at

rejse, blev han angrebet af Feber eller Sygdomme af én eller anden Slags.

Næsten alle Medlemmer af de Tolvs Quorum og deres Familier begyndte at blive syge, saaledes at det kostede stor Selvovertindelse og Tro at tage ud paa en Mission.

Den 25. Juli blev jeg, for første Gang i mit Liv, angrebet af Feber og Kuldegysninger: disse kom over mig hveranden Dag, og naar jeg blev angrebet, maatte jeg gaa til Sengs. Min Hustru blev ligeledes angrebet af den samme Sygdom, saavel som flere af de Tolv.

Jeg opholdt mig tretten Dage i Montrose hos min Familie, efter at jeg var bleven syg, eller til jeg begyndte min Missionsrejse.

Den 7. August var den sidste Dag, jeg tilbragte i mit Hjem i Montrose, og uagtet jeg var syg det meste af Dagen, traf jeg dog, hvad Forberedelser jeg kunde, for den følgende Morgen at paabegynde en Rejse paa 4000 Mile for at forkynde Evangeliet til Jordens Nationer, og dette uden Pung og Taske, med Sygdom i Kroppen og med et Anfald af Feber hver anden Dag.

Dog gjorde jeg dette villigt og frimodigt for Kristi Skyld og med fuld Tillid til Ham. Min Bøn til Gud var: „Maa Herren give mig Naade og Kraft efter mit Behov og Sjæle som Belønning og en lykkelig Tilbagekomst til min Familie og Venner, hvilke Velsignelser jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen”.

XXI.

Tidlig om Morgenen den 8. August rejste jeg mig fra mit Sygeleje, lagde mine Hænder paa min syge Hustrus Hoved og velsignede hende. Jeg sagde saa Farvel til hende og forlod hende blottet for næsten alt, hvad der hører til Livets Fornødenheder.

Hun tog Afsked fra mig med den Ro og Fortrøstning, der sømmer sig for en Sidste-Dages Hellig, og i Bevidstheden om det Ansvar, der var lagt i mine Hænder. Jeg citerer fra min Dagbog:

„Phoebe, farvel! Vær ved godt Mod; husk paa mig i dine Bønner. Jeg overlader dig disse Blade til Gennemlæsning, naar jeg er borte. Jeg vil sé dit Ansigt igen i Kødet. Jeg gaar for at adlyde Jesu Kristi Bud.”

Uagtet jeg var meget svag, gik jeg dog til Bredden af Mississippi Floden. Der tog Præsident Brigham Young mig i sin Kano (i Mangel af et bedre Befordringsmiddel) og roede mig over Floden. Da vi vare komne i Land, lagde jeg mig paa et udbredt Stykke Saalelæder ved Siden af Posthuset for at hvile.

Broder Joseph, Profeten, kom forbi. Han stod stille og saa' paa mig.

„Naa, Broder Woodruff,” sagde han, „De har altsaa paabegyndt Rejsen til Missionen.”

„Ja,” svarede jeg, „men jeg er syg og føler, at jeg burde lægges paa Sygehuset? i Stedet for at rejse.”

Joseph sagde: „Hvorfor taler De saaledes? Rejs Dem og gaa videre; det vil altsammen blive godt.”

Jeg nævner disse Tildragelser, for at Læseren kan vide, hvorledes Brødrene, tilhørende de Tolvs Raad, begyndte deres Missioner til England i 1839.

Ældste John Taylor skulde gøre mig Følgeskab, og vi var de første to af de Tolvs Quorum, der fulgte det modtagne Kald. Boder Taylor var saa at sige den eneste af de Tolv, der ikke var syg.

Vi fulgtes ad hen ad Vejen, og snart efter kom en Broder kørende med en Vogn og bad os stige ind. Vi kørte videre og kom til et Sted, hvor Parley P. Pratt var i Færd med at hugge Bjælker til til en Hytte. Han var uden Hoved- og Fodbeklædning, kun iført Skjorte og Benklæder.

Han sagde: „Broder Woodruff, jeg har ingen Penge, men jeg har en tom Pung, som jeg vil give Dem.” Han bragte den ud til mig, og jeg takkede ham for den.

Vi kørte nogle Favne længere frem og mødte Br. Heber C. Kimball, ligeledes beskæftiget med at hugge Bjælker til et Hus.

Han sagde: „Eftersom Parley har givet Dem en Pung, vil jeg lægge en Dollar i den.” Han gav mig baade en Dollar, og en Velsignelse.

Vi kørte nu 16 Mile over en Slette og tilbragte Natten hos Broder Merrill. Dagen efter kørte vi ti Mile til Broder Perkins, som spændte for sin Vogn og kørte os til Macomb og derfra til Broder Don Carlos Smith.

Jeg laa den Dag paa Ryggen i Vognen i fire Timer, rystende af Feber, medens mine Lidelser i høj Grad forøgedes ved, at Vejen var meget ujævn og stenet.

Vi afholdt Forsamling i en lille Lund i Nærheden af Don Carlos Smiths Hus, og her blev George Miller, som senere blev ordineret til Biskop, døbt af Ældste Taylor.

Ved dette Møde gav de Hellige os ni Dollars, og Br. George Miller gav os en Hest.

Jeg red til Rochester sammen med Fader Coltrin, og her havde jeg en Sammenkomst med flere Familier, som jeg havde bragt med mig fra Ræveøerne i 1838. Jeg tilbragte flere Dage sammen med dem i denne By og i Springfield, hvor Ældste Taylor publiserede femten Hundrede Traktater, indeholdende en kort Beskrivelse af de Forfølgelser og Lidelser, som de Hellige havde været udsatte for i Missouri.

Vi solgte vor Hest, og i Selskab med Fader

Coltrin forlod Broder Taylor og mig selv Springfield og fortsatte vor Rejse.

Feberanfaldene vedblev at plage mig og angreb mig regelmæssigt næsten hveranden Dag, hvilket gjorde Kørselen i en Arbejdsvogn til en frygtelig Lidelse for mig, især naar jeg rystede over hele Legemet af Kuldegysninger.

Den 24. August kørte vi til Terre Haute og tilbragte Natten hos Dr. Modisett. Min Sygdom syntes at tage til, og jeg led forfærdeligt.

Ældste Taylor havde hidindtil været i Besiddelse af et ypperligt Helbred; men den onde Magt havde ikke i Sinde at gøre ham til en Undtagelse blandt Apostlene. Den 28. August faldt han om paa Jorden, som om han var bleven slaaet ned af en usynlig Magt. Han besvimede, men kom snart efter til Bevidsthed. Den følgende Dag blev han imidlertid voldsomt angrebet af en mærkelig Sygdom, der truede med at tage hans Liv. Han tabte flere Gange Bevidstheden, og det saa' ud, som om han skulde dø. Vi gjorde et flere Timers Ophold med ham i et Hus ved Landevejen. Vi fik ham saa anbragt i Vognen og kørte til Horace S. Eldredges Hus, hvor vi tilbragte Resten af Dagen og den følgende Nat med at vaage over ham og pleje ham.

Den næste Morgen var Broder Taylor saa meget bedre, at han mente at være stærk nok til at fortsætte Rejsen. Den Dag, den 30. Au-

gust, tilbagelagde vi 40 Mile og ankom om Aftenen til Louisville, hvor vi fik Natteherberge hos Broder James Townsends Familie.

Vi vare begge meget medtagne af Rejsen paa Grund af vor legemlige Svaghed, frembragt af Sygdommen. Br. Townsend var ikke selv hjemme, men vi bleve meget venligt modtagne af Søster Townsend, der gav os det bedste, Huset formaaede.

Uagtet Broder Taylor den næste Morgen var meget svag, havde han dog alligevel sat sig for at rejse videre. Vi begav os derfor paa Vej og tilbagelagde 14 Mile til Germantown. Broder Taylor var meget syg den Nat og fik kun meget lidt Søvn, da Feberen ikke lod ham i Ro et eneste Øjeblik. Jeg var ogsaa selv meget svag.

Dagen efter, den 1. September, var det Søndag, og Broder Taylor besluttede at blive og afholde et Møde der i Løbet af Dagen. Befolkningen, der var af tysk Oprindelse, interesserede sig meget for Religion, og mange kom til Stede ved Mødet. Jeg fremstod først, efter Br. Taylors Ønske, og talte om Evangeliets første Principper. Han fulgte efter og talte, til han var udmattet.

Efter at vi vare komne tilbage til Gæstgiveriet, hvor vi opholdt os, fik jeg et Anfald af Koldfeber, der gjorde mig meget svag, og jeg tilbragte en urolig Nat. Br. Taylor var ogsaa meget syg.

Den næste Dag blev det nødvendigt at gøre en Forandring, som gjorde mig meget bedrøvet i Sindet. Det var indlysende for os, at Br. Taylor nu var saa alvorligt angrebet af Feberen, at han umuligt kunde rejse videre. Fader Coltrin var derimod besluttet paa at fortsætte Rejsen, og i Samtale med Br. Taylor, sagde han, at efter hans Mening var det bedre for en Syg at blive ladet tilbage, end for to, eftersom jeg var saa syg, at jeg ikke vilde kunne yde ham nogen videre Hjælp og i Virkeligheden ikke kunde tage Vare paa mig selv. Under disse Omstændigheder raadede Br. Taylor mig til at fortsætte Rejsen med Br. Coltrin og paa bedste Maade sé at naa til New York.

XXII.

Efter at vi ved Bøn havde overgivet Ældste Taylor i Herrens Varetægt, kom det sørgelige Øjeblik, da jeg maatte sige Farvel til ham og paabegynde Rejsen. Jeg forlod ham i German-town, Waine Co., Indiana, under en barmhjer-tig Guds Beskyttelse og hos en god og venlig-sindet Familie, der lovede at gøre alt, hvad der stod i deres Magt for at hjælpe og pleje ham, til han blev rask.

Dette gjorde de, uagtet han fik et længere

og meget alvorligt Anfald af Nervefeber og var syg til Døden. Men formedelst Guds Naade genvandt han sit Helbred og fortsatte Rejsen. Vi mødtes igen i New York City.

Jeg fortsatte, som sagt, min Rejse sammen med Fader Coltrin, og vi naaede Cleveland den 18. September. Derfra tog vi med Dampren til Buffalo; men Vejret var saa uroligt og stormfuldt, at vi først naaede i Havn efter tre Dages Sejlads. Vi landede ved Midnatstid, efter at have kuldsejlet en Skonnert, som blev slemt ramponeret.

Fra Buffalo rejste jeg til Albany i en Kanal-Baad. Jeg havde nu heftige Feberanfald hver Dag og var meget svag.

Jeg ankom til Albany om Aftenen og tog med Diligencen til min Faders Hjem i Farmington, hvortil jeg kom den 21. September.

Det var mig en stor Glæde at mødes med min Faders Familie og de øvrige Medlemmer af denne lille Gren af Kirken, som nu var organiseret her. Jeg fandt dem alle stærke i Troen paa Evangeliet og glæde ved at hilse paa mig.

Min Bedstemoder (paa min Moders Side), Anna Thompson, døde i Avon den 27. September. Hun var 84 Aar gl. Det var et mærkeligt Sammentræf, at hun tilligemed hendes Mand, Lot Thompson, samt ogsaa Mercy og Samuel Thompson, alle af samme Familie, døde, naar de naaede deres fire og firsindstyvende Aar.

Jeg var ikke i Stand til at overvære min Bedstemoders Begravelse.

Den 4. Oktober døde min Onkel, Adna Hart, i en Alder af 43 Aar. Jeg besøgte ham under hans Sygdom og forkyndte Evangeliet til ham, hvilket han lyttede til med stor Opmærksomhed. Jeg havde ogsaa været bekendt med ham fra min Barndom af. Paa sit Dødsleje sendte han Bud til mig og bad mig om at holde Talen ved hans Begravelse.

Paa den Tid var jeg meget svag og udmattet af de daglige Feberanfald, der var ledsagede af en forfærdelig Hoste, og min Tilstand var saaledes, at min Fader var fuldt overbevist om, at jeg aldrig vilde forlade hans Hus levende. Men da de bragte min døende Onkels sidste Forlangende, og Dagen kom, da han skulde begraves, bad jeg min Fader om at spænde Hesten for sin Vogn; thi jeg havde i Sinde at overvære Begravelsen.

Han gjorde Indvendinger og mente, at jeg var meget uforsigtig og satte mit Liv i Fare, da jeg nu havde lidt af disse Anfald i femten Dage og hellere burde holde Sengen end prøve paa at holde Tale, tilmed da Begravelsesgudstjenesten skulde begynde paa samme Klokket, som mine daglige Febergysninger altid indtraf paa.

Mine Forældre vare begge meget urolige for mig; men min Fader opfyldte dog min Bøn, og tilligemed ham og min Stedmoder

kørte jeg fem Mile under en bidende kold Vind. Jeg ankom til Forsamlingshuset og begyndte at tale til en stor Forsamling, netop paa samme Tid, som jeg ellers plejede at blive angrebet af Sygdommen.

Jeg talte i over en Time med stor Frimodighed uden at mærke noget til Feberen, og i flere Dage derefter var jeg helt fri for disse Anfald.

Om Mandagen den 17. Oktober havde jeg saa vidt genvundet mit Helbred, at jeg mente at kunne fortsætte min Rejse. Jeg tog Afsked med mine Forældre og Søster og satte Kursen mod New York, hvortil jeg ankom om Morgen den 8. November.

Jeg tilbragte to Maaneder og syv Dage i New York efter min Ankomst dertil. Jeg rejste omkring og prædikede Evangeliet i denne By, i New Jersey og paa Long Island, en Del af Tiden sammen med Parley og Orson Pratt. Jeg havde igen hyppige Anfald af Feberen, men vedblev at udføre mit Arbejde og prædikede næsten dagligt.

Den 13. December overværede jeg en Konference i New York tilligemed Parley P. Pratt. Paa den Dag havde vi igen Ældste John Taylor i vor Midte, og det var et glædeligt Gen-syn. Han havde været meget alvorligt syg, siden vi forlod ham; men formedelst Guds Naade var han bleven bevaret og kommen saa meget til Kræfter, at han kunde fortsætte sin

Rejse. Han fortalte os ligeledes, at andre af de Tolvs Quorum havde været plagede af Sygdomme, og at det var med stor Vanskelighed de foretog de Rejser, hvortil de vare kaldede.

Efter at John Taylor havde opholdt sig seks Dage i New York, gik han i Förening med Theodore Turley og mig selv ombord paa Postskibet „Oxford”, og den 19. December 1839 sejlede vi ud af New York Havn med Liverpool som Bestemmelsessted.

Vi sejlede som Mellemdækspassagerer og betalte hver femten Dollars for Overfarten. Vi havde en Del Storm og uroligt Vejr; men vinden var som Regel gunstig for en hurtig Rejse.

Iblandt de Rejsende ombord paa Skibet var der en Metodistpræst, som en Dag kom i Diskussion med nogle Katolikker, og i Stedet for en rolig Bevisførelse gav Præsten sig til at verdænge dem med Grovheder og Skældsord.

Ældste Taylor blandede sig i Samtalen og sagde til Præsten, at det efter hans Mening ikke saa' godt ud for en Datter at tale saaleds sættende om Moderen, som han gjorde; thi eftersom Metodisterne stammede fra Katolikkerne, havde Ældste Taylor den Opfattelse, at Moderen havde lige saa megen Ret til at udvise sin Religion som Datteren. Dette gjorde en Ende paa Diskussionen.

Vort Rejseselskab bestod af 109 Personer af seks forskellige Nationaliteter. Vi ankom

til Liverpools Dok den 11. Januar 1840, efter at Sørejsen fra New York havde varet i 23 Dage.

XXIII.

Efter at vi havde besøgt Mr. George Cannon, Præsident George Q. Cannons Fader, og dennes Familie, tog vi om Aftenen den 13. Januar 1840 med Toget til Preston, hvor der var en Gren af Hellige, organiseret af Ældsterne Heber C. Kimball, Orson Hyde og Willard Richards i 1837. Vi havde en særdeles behagelig Sammenkomst med Ældste Richards, der endnu opholdt sig i Preston for at tage Vare paa Menigheden dér, medens de andre vare tagne tilbage til deres Hjem i Amerika.

Vi tilbragte tre Dage i Preston med at besøge de Hellige, og den 17. holdt vi et Raadsmøde i Br. Richards Hjem. Efter at have diskuteret Forholdene og den bedste Fremgangsmaade at følge, blev det til sidst besluttet, at Ældste Taylor og Joseph Fielding skulde tage til Liverpool, Ældste Woodruff til Staffordshire, Theodore Turley til Birmingham, Ældste Richards hvor som helst Aanden maatte lede ham, og at Wm. Clayton skulde præsidere over Grenen i Manchester.

Ældste Willard Richards var bleven kaldet

til Apostelembedet; men havde endnu ikke modtaget sin Ordination.

Den følgende Dag tog jeg Afsked med Ældsterne Taylor og Fielding, som rejste til Liverpool, og med Ældste Richards, som blev i Preston. Ældste Turley og jeg fulgtes ad til Manchester.

Dette var første Gang jeg besøgte denne By og ligeledes mit første Møde med Ældste Wm. Clayton. Saa snart jeg var bleven forestillet for ham, lod han mig vide, at én af Søstrene dér i Byen var besat af en ond Aand, og han bad mig gaa med ham og drive den ud af hende, idet han rimeligvis tænkte, at én af de tolv Apostle maatte kunne gøre, hvad det skulde være i denne Retning.

Jeg gik ogsaa med ham til Huset, hvor denne Kvinde boede. Hun var i et forfærdeligt Raseri, rev og sled i sine Klæder, som hun prøvede paa at rive af sig, og det tog tre Mænd til at holde hende.

Der var en Del af de Hellige til Stede i Værelset, da vi traadte ind, og ligeledes nogle Fremmede, som vare komne for at sé den onde Aand blive dreven ud og et Mirakkel udført.

Dersom jeg havde fulgt min første Indskydelse, vilde jeg ikke have forsøgt at udføre denne Handling i alle disse Menneskers Nærværelse; men da jeg var Fremmed iblandt dem og Broder Clayton præsiderede over Grenen, hjalp jeg ham med at salve den Syge. Men de

tilstedeværende Fremmedes Vantro var saa stor, at vi ikke kunde kaste Djævelen ud af hende, og hun rasede værre end nogensinde.

Jeg anmodede derefter de Tilstedeværende om at forlade Værelset, og da de alle vare komne ud af Huset med Undtagelse af nogle faa, der tog Vare paa hende, lagde vi igen vore Hænder paa hendes Hoved, og jeg befalede den onde Aand at komme ud af hende, i Jesu Kristi Navn. Djævelen fo'r ud i samme Øjeblik, og hun var fuldstændig helbredet og faldt i en rolig Søvn.

Dette skete paa en Lørdag, og om Søndagen derefter stod hun frem for en stor Forsamling og bar Vidnesbyrd om, hvad Herren havde gjort for hende. Vi afholdt store Forsamlinger i Løbet af Dagen og om Aftenen, og jeg fremsatte Evangeliets Sandheder for dem.

Mandag Morgen blev denne Kvindes Barn, der kun var nogle Maaneder gammel, besat af den onde Aand, som rimeligvis ikke var tilfreds med at være bleven drevet ud af Moderen og derfor nu fo'r i Barnet.

Jeg blev anmodet om at besøge Familien igen. Jeg fandt Barnet i store Smerter, vridende sig i sin Moders Arme. Vi lagde Hænderne paa det og drev den onde Aand ud, og Djævelen havde ikke mere nogen Magt over denne Familie. Dette blev udført formedelst Guds Kraft og ikke Menneskers. Vi salvede og lagde Hænderne paa tyve syge Mennesker

i Manchester, og de bleve næsten alle helbredte.

Den 21. ankom jeg til Busslem med Dagvogn og traf her for første Gang sammen med Ældste Alfred Cordon. Da dette var min beskikkede Arbejdsmark, blev jeg her og tog fat paa min Gerning.

Ældste Turley gjorde et otte Dages Ophold i Staffordshire og rejste derpaa til Birmingham, hvor han var kaldet til at virke.

Den 10. Februar modtog jeg et Brev fra Ældste John Taylor i Liverpool. Han skrev om Arbejdets Fremgang dér, og at han allerede havde døbt ti Personer.

Jeg arbejdede i Staffordshire, Burslem, Hanley, Stoke, Lane End og flere andre Landsbyer fra den 23. Januar og til den 3. Marts. Jeg prædikede hver eneste Aften i Ugen og to eller tre Gange hver Søndag. Jeg døbte, bekræftede og velsignede mange, og en stor Arbejdsmark syntes at aabnes for os. Mange troede vore Vidnesbyrd, og der var Udsigt til en rig Høst af oprigtige Sjæle i denne Del af Herens Vingaard.

Søndagen den 1. Marts var det min 33aarige Fødselsdag. Jeg prædikede to Gange den Dag til store Forsamlinger i Raadhusbygningen i Hanley og nød Nadveren i Forening med de Hellige. Samme Dags Aften afholdt jeg igen et stort Møde, hvorved baade Søsken og Fremmede vare til Stede. Medens den første

Salme blev sunget, hvilte Herrens Aand paa mig, og jeg hørte en Røst, som sagde til mig: „Dette er det sidste Møde, som du vil afholde blandt disse Mennesker for en længere Tid.”

Jeg blev forbavset over dette, da jeg havde arrangeret en Række Møder i Distriktet. Da jeg stod frem for at tale til Folket, sagde jeg til dem, at dette var det sidste Møde, jeg vilde afholde blandt dem for en længere Tid. De bleve alle lige saa forundrede, som jeg var.

Da Mødet var sluttet, kom fire Personer frem for at blive døbt, og vi gik ned til Vandet og udførte denne Handling.

Om Morgen derefter henvendte jeg mig i Løndom til Gud og bad Ham tilkendegive for mig, hvad Hans Vilje var med mig.

Det Svar, jeg fik, lød paa, at jeg skulde gaa til Syden; thi Herren havde et stort Arbejde for mig at udføre dér, da mange Sjæle ventede paa at høre Herrens Ord.

XXIV.

I Overensstemmelse med Herrens Ord begav jeg mig den 3. Marts 1840 paa Rejse mod Syd. Jeg tog med Dagvognen til Wolwerhampton, en Strækning paa 26 Mile, og overnattede dér.

Den næste Dags Morgen tog jeg igen med Dagvognen og kørte gennem Dudley, Stourbridge, Stourport og Worcester. Herfra gik jeg nogle Mile til Mr. John Benbows Landejendom i Herefordshire. Jeg var nu i den sydlige Del af England, i en Egn, hvor ingen af de Sidste-Dages Helliges Ældster endnu havde været.

Mr. Benbow viste sig at være en velstaaende Landmand, der havde 300 Acre Land under Opdyrkning, beboede en prægtig, stor Villa og havde betydelig Formue. Hans Hustru Jane havde ingen Børn.

Jeg besøgte ham og præsenterede mig selv som en Missionær fra Amerika, en Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der paa Guds Befaling var bleven sendt til ham som en Frelsens Budbærer for at forkynde Livets Evangelium til ham og hele hans Hus og til alle Landets Indbyggere.

Mr. Benbow og hans Hustru modtog mig med glade Hjerter og Tak til Gud. Det var ser paa Aftenen, da jeg ankom, efter at have rejst 48 Mile med Dagvogn eller til Fods i Løbet af Dagen; men efter at jeg var bleven beværtet med Aftensmad, begyndte de at udspørge mig om mit Ærinde, og vi samtalede til Klokken to om Morgen.

Mr. Benbow og hans Hustru glædede sig inderligt over at høre det glade Budskab, som jeg bragte til dem om det evige Evangelium. Fylde, hvilket Gud havde aabenbaret gennem sin Profet, Joseph Smith, i disse de sidste Dage.

Det var med stor Interesse, jeg lyttede til hvad Mr. Benbow havde at fortælle om de religiøse Bevægelser dér paa Egnen. For ikke længe siden havde et stort Selskab af Mænd og Kvinder — over seks Hundrede i Antal — afskaaret sig fra Metodistsamfundet og givet sig selv Navnet „De Forenede Brødre“. Der var 45 Prædikanter iblandt dem, og de havde Kapeller og flere Forsamlingshuse, hvori de havde Ret til at holde religiøse Møder.

Denne Menighed af Forenede Brødre søgte efter Lys og Sandhed, men var nu tilsyneladende komne saa langt i deres Søgning, som de kunde. De vedblev ustandseligt at anraabe Herren om at aabne Vejen for dem og sende dem Lys og Kundskab, saaledes at de kunde lære den rette Vej til Frelse at kende.

Da jeg hørte disse Ting, kunde jeg tydeligt

sé og forstaa, hvorfor Herren havde befalet mig, medens jeg var i Byen Hanley, at forlade dette Sted og drage imod Syd; thi i Herefordshire var der en stor Mark moden til Høsten og mange Hellige at indlemme i Guds Rige.

Jeg gik den Aften til mit Leje med inderlig Fryd i mit Hjerte og efter at have opsendt min Bøn og Taksigelse til Gud, sov jeg trygt til Solen stod op.

Den næste Morgen efter Frokost sagde jeg til Mr. Benbow, at jeg straks vilde tage fat paa min Herres Gerning og begynde at prædike Evangeliet til Folket. Han havde en stor Sal i sit Hus, hvori han havde Tilladelse til at afholde Gudstjeneste. Han sendte derfor Bud ud omkring i Nabolaget, at en amerikansk Missionær vilde tale i hans Hus samme Aften.

Da den fastsatte Tid nærmede sig, kom mange af Naboerne ind, og jeg holdt min første Tale i dette Hus. Jeg talte ogsaa den næste Aften paa samme Sted og døbte seks Personer, nemlig Mr. John Benbow og hans Hustru og fire Præster fra de Forenede Brødre.

Den følgende Dag tilbragte jeg med at rense en lille Dam eller Gadekær der i Nærheden, saaledes at jeg kunde bruge det til at døbe i; thi jeg forudsaa', at mange vilde modtage Evangeliet her. Senere døbte jeg 600 Personer i denne Dam.

Om Søndagen, den 8de, talte jeg i „Fromes Hill” om Morgenens, i „Stanley Hill” om Efter-

middagen og i John Benbows Hus, kaldet „Hill Farm”, om Aftenen.

Sognekirken var beliggende i Nærheden af Broder Benbows Hjem, og Gudstjenesten, som blev afholdt af Sognets Præst, overværedes kun af femten Personer paa hele den Dag, medens jeg havde store Forsamlinger. Ialt var over et Tusinde Personer til Stede ved de tre Møder, jeg afholdt.

Da jeg stod frem om Aftenen for at tale i Br. Benbows Sal, traadte en Mand ind ad Døren og meddelte mig, at han var Politibetjent, og at Sognepræsten havde sendt ham over med en Arrestordre mod mig.

„Hvad skal jeg arresteres for?” spurgte jeg.

„For at prædike,” svarede han.

Jeg sagde saa til ham, at jeg, lige saa vel som Sognepræsten, havde Tilladelse til at prædike Evangeliet til Folket, og at dersom han vilde tage Sæde, skulde jeg være til hans Tjeneste efter Mødet.

Han tog min Stol og satte sig ved Siden af mig. Jeg talte i en Time og et Kvarter om det evige Evangeliums første Principper. Kraften fra det Høje var over mig, Guds Aand fyldte Huset, og Forsamlingen var overbevist.

Da Mødet sluttede, aabnede jeg en Dør, hvorigennem jeg bad alle dem træde ind, som ønskede at blive døbt. Syv Personer rejste sig og gik derind, deriblandt fire Præster og Politibetjenten. Denne rejste sig og sagde: „Mr.

Woodruff, jeg ønsker at blive døbt." Jeg svarede ham, at jeg med Glæde vilde døbe ham. Jeg gik ned til Dammen og døbte disse syv. Derefter samledes vi igen til et Møde, ved hvilket jeg gav tretten Haandspaalæggelse og brød Brødet med de Hellige, og Fryd og Glæde fyldte vore Hjerter.

Politibetjenten gik til Sognepræsten og fortalte ham, at hvis han ønskede Mr. Woodruff arresteret for at prædike Evangeliet, saa kom han selv til at gøre det; „thi," sagde han, „jeg har hørt ham holde den eneste virkelige evangeliske Prædiken, jeg nogensinde i mit Liv har hørt."

Præsten vidste ikke, hvad han skulde tænke om dette, hvorfor han sendte to vordende Præster i den engelske Kirke over til vore Møder for at udspionere os og faa at vide, hvad vi forkyndte.

De kom til vor Forsamling; men hvad de hørte, stak dem i deres Hjerter, og de annammede med Glæde Herrens Ord og bleve døbt og bekræftede Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Da Sognepræsten hørte dette, blev han forskrækket og vovede ikke at sende flere over til os.

Præsterne og de Gejstlige i Syd-England sammenkaldte til et Fællesmøde, paa hvilket de affattede en Skrivelse til Ærkebiskoppen i Canterbury med Anmodning om at opfordre

Regeringen til at vedtage en Lov, der forbød „Mormonerne” at prædike i de engelske Besiddelser.

I dette Andragende erklærede Sognepræsten, at en „Mormon”-Missionær havde døbt 1500 Personer, de fleste Medlemmer af den engelske Kirke, i Løbet af de sidste syv Maanedes.

Ærkebiskoppen og Kirkeraadet, vel viden, at Lovene i England gav Religionsfrihed til alle Kirkesamfund, gav Ansøgerne det Svar, at hvis de havde Sjæles Velfærd paa Hjerte i lige saa høj Grad, som hvor det bedste Jagt-distrikt fandtes, da vilde de ikke miste saa mange af deres Flok.

Jeg vedblev at prædike og døbe daglig.

Den 21. Marts døbte jeg Ældste Thomas Kingston. Han var Forstander for baade Præster og Medlemmer af de Forenede Brødre.

I Løbet af de første tredive Dage af mit Ophold i Herefordshire havde jeg døbt 45 Præster og 160 Medlemmer af de Forenede Brødre, hvilket gav mig Raadighed over et Kapel og 45 Huse med Forsamlingstilladelse.

Dette aabnede en stor Arbejdsmark for mig og gjorde det muligt for mig, formedelst Guds Naade, at bringe over atten Hundrede Sjæle ind i Kirken i Løbet af otte Maanedes, indbefattende alle de 600 Forenede Brødre med én Undtagelse, og ligeledes omkring 200 Præster fra forskellige Religionssamfund.

Denne Arbejdsmark omfattede Herefordshire, Gloucestershire og Worcestershire og blev delt i tre Konferencer: Garway, Godfield og Fromes Hill. Jeg havde Besøg af Præsident Young og Dr. Richards.

Broder Benbow forsynede os med \$1500, for hvilket Beløb den første Mormons Bog blev trykt og udgivet i England. Den 30. Maj 1840 holdt Brigham Young, Willard Richards og jeg et Raadsmøde paa Toppen af Malvern Hill, og dér blev det besluttet, at Brigham Young skulde gaa direkte til Manchester og udgive 3000 Eksemplarer af Salmebogen og 3000 af Mormons Bog, hvilket vare de første Udgaver af disse Bøger i England.

Guds Kraft hvilte over os og over Missionen.

De Syge bleve helbredte, onde Aander kastedes ud og de Lamme givne deres Førlighed tilbage.

Jeg vil nævne et Tilfælde: Mary Pitt, som døde i Nauvoo, Søster til Wm. Pitt, som døde i Salt Lake City, havde ikke gaaet paa sine Fødder i elleve Aar. Vi bar hende ned til Vandet og døbte hende.

Om Aftenen den 18. Maj 1840 lagde Ældsterne Brigham Young, Willard Richards og jeg vore Hænder paa hendes Hoved og meddelte hende den Helligaand. Dette skete i Br. Kingstons Hus i Dymock.

Brigham Young var Mund, og han truede

Sygdommen, som plagede hende, og befalede hende i Jesu Kristi Navn at rejse sig op og gaa. Lamheden forlod hende øjeblikkeligt, og hun fik aldrig mere Brug for en Stok eller Krygge.

Hun gik gennem Byen Dymock den næste Dag, hvilket vakte stor Bestyrtelse blandt Befolkningen; men mange af de Ugudelige vilde ikke give Gud Æren.

Hele Herefordshire Missionens Historie viser, hvor vigtigt det er at lytte til den stille, hviskende Stemme, som kommer fra Gud, og til den Helligaands Aabenbaringer.

Herren havde et Folk beredt til at modtage Evangeliet. De bad Ham om Lys og Sandhed, og Herren sendte mig til dem. Jeg forkyndte Livets og Frelsens Evangelium til dem, og over atten Hundrede Sjæle annammede det, og mange af dem bleve indsamlede til Zion her i Bjergenes Dale. Mange af dem har været kaldte til anbetroede Stillinger i Kirken og har udført meget godt i Zion. Men i alle disse Ting skulle vi anerkende Herrens Haand og give Ham Æren, Takken og Prisen i al Evighed. Amen.

XXV.

Med Beretningen om Organisationen af disse Konferencer i Syd-England i 1840 slutter Præsident Woodruff sine Optegnelser i „Blade fra min Dagbog”.

Under Forudsætning af, at en Oversigt over denne Mands senere Liv og store Virksomhed vil være af Interesse, tilføjes en saadan i al Korthed og vil slutte med Præsident Woodruffs Vidnesbyrd om den Helligaands Indflydelse og de Velsignelser, der kommer gennem Adlydelsen af dens Indskydelser.

I August 1840 rejste Br. Woodruff til London, ledsaget af Ældsterne Heber C. Kimball og Geo. A. Smith. Her begyndte de at udbrede Evangeliet under meget vanskelige Omstændigheder. Det første Medlem i London blev døbt den 31. August 1840.

Ældste Woodruff rejste, efter et kort Ophold i London, tilbage til Herfordshire og besøgte de forskellige Grene af Kirken og opmuntrede de Hellige hér. Derefter overværede han en Konference i Manchester og virkede

det meste af den følgende Vinter i London, samtidig med, at han besøgte flere andre Dele af Landet.

Medens Ældsterne opholdt sig i England, gjorde vor Saligheds Fjende de voldsomste Anstrængelser for at forhindre Værkets Fremgang. De to Apostle, Woodruff og Smith, blev en Gang angrebne af onde Aander paa den mest haandgribelige Maade; men formedelst deres Tro og Præstedømmets Fuldmagt tvang de dem til at vige.

Broder Woodruff saa' dem lige saa tydeligt, som han kunde sé levende Mennesker i Kødet.

Efter en særdeles vellykket Mission rejste han tilbage til Amerika og ankom til New York den 20. Maj 1841 og traf sin Hustru i Scarborough, Maine, efter to Aars Fraværelse.

En Maaned senere var de tilbage i Nauvoo, hvor de bleve hjerteligt modtagne af Profeten Joseph Smith og de Hellige.

Br. Woodruff blev Medlem af Byraadet i Nauvoo og virkede med Energi og Dygtighed i Byens Interesse.

I Februar 1842 blev han Forretningsfører for „Times and Seasons”, og i Juli samme Aar foretog han en Mission til de østlige Stater i den Hensigt at indsamle Midler til Fuldførelse af Nauvoo Tempel og Hotel.

Han kom tilbage til Nauvoo den 4. Nov. og tilbragte den følgende Vinter i Nauvoo. Han

modtog sine Begavelser i Templet under Profeten Joseph Smiths Hænder. Han byggede sig et Mursstenshus for sin Familie paa en Lod, som Profeten gav ham.

I Foraaret 1844 blev han igen kaldet til at udføre en Mission til Østen. Da han i Portland, Maine var ved at gaa ombord i Damperen, der skulde tage ham til Ræveøerne, modtog han det sørgelige Budskab om Josephs og Hyrums Martyrød.

Han rejste straks til Boston, hvor de Tolv afholdt et Raadsmøde, og med dem tog han tilbage til Nauvoo, hvortil han ankom den 6. August, og tog Del med de øvrige Medlemmer af de Tolvs Raad, som nu præsiderede over Kirkens Affærer.

Wilford Woodruff var et personligt Vidne til den Guds Kraft, der hvilde over Præsident Brigham Young, da han talte til Folket og ligesom blev forvandlet for deres Øjne, saa at hans Udseende og Stemme var ligesom Profeten Josephs.

Den 12. August 1844 blev Ældste Woodruff kaldet til at præsidere over den britiske Mission. Han forlod Nauvoo den 28. August og naaede Liverpool den 3. Januar 1845.

I lidt over et Aar havde han Ledelsen af denne Mission og udførte et stort og velsignelsesrigt Arbejde. I Begyndelsen af Aaret 1846 vendte han tilbage til Nauvoo, lige tidnok til at blive delagtig med de Hellige i deres store

Udvandring fra Illinois under de voldsomme Forfølgelser.

Han maatte — tillige med saa mange andre — forlade Hjem og Ejendom, som de havde arbejdet saa haardt for at anskaffe, og begive sig ud paa den lange Rejse mod Vesten.

I Begyndelsen af 1847 sluttede han sig til et Pioneer-Selskab paa 148 Personer, der efter en lang og besværlig Rejse naaede den store Saltsødal den 24. Juli 1847. Præsident Young var syg, da Pioneerne drog ind i Dalen, og Br. Woodruff havde den Ære at bringe ham til de Helliges nye Hjem i sin Vogn.

Senere samme Aar tog Br. Woodruff tilbage til Winter Quarters og var til Stede den 5. December 1847, da Brigham Young blev opholdt som Kirkens Præsident.

Efter en to Aars Mission til de østlige Stater blev han i 1850 valgt ind i den lovgivende Forsamling. I 1852 ledsagede han Præs. Young paa en Rejse til det sydlige Utah, og ved Oktober Konferencen 1853 blev han og Esra T. Benson kaldet til at samle 50 Familier og anbringe dem i Nybygderne i Tooele County.

Br. Woodruff beklædte med Ære flere offentlige og kirkelige Tillidshværv, indtil han i 1880 blev Præsident over de Tolv Apostles Raad. Da John Taylor døde i 1889, blev Wilford Woodruff opholdt som Kirkens Præsident med George Q. Cannon og Joseph F. Smith som Raadgivere.

Under Præsident Woodruffs Administration blev der fra Kirkens Side gjort meget for at støtte og udvide Kirkeskolerne, i hvilke han var meget interesseret. I 1890 udstedte han det saakaldte Manifest, der ophævede Polygamiet.

Han deltog i det store Pioneer-Jubilæum den 20. Juli 1897, da Brigham Youngs Statue blev afsløret, ved hvilken Lejlighed han fremsagde Indvielsesbønnen.

Han hensov stille og rolig den 2. September 1898, 91½ Aar gammel. Begravelsen fandt Sted i Salt Lake City, og Tusinder var til Stede for at vise ham den sidste Ære.

Man faar en Idé om hans Aktivitet i Kirkens Tjeneste ved at læse følgende Statistik, som han selv har samlet: Fra Aaret 1834 og til Slutningen af 1895 har han rejst ialt 172,369 Mile, afholdt 7555 Forsamlinger, overværet 75 Halvaarskonferencer og 344 Kvartalskonferencer, holdt 3526 Taler, organiseret 51 Grene af Kirken, modtaget 18977 Breve, skrevet 11,519 Breve, givet 8952 Personer Haandspaalæggelse

---

XXVI.

Til Slutning hidsættes følgende Vidnesbyrd fra Præsident Woodruffs Dagbog:

„I 1848 blev jeg, efter min Tilbagekomst til Winter Quarters, af Kirkens Præsidentskab beskikket til at tage min Familie med mig til Boston, for der at samle Resten af de Sidste-Dages Hellige sammen og føre dem til Klippebjergene. Paa vor Rejse mod Øst overnattede vi en Gang hos én af Brødrene i Indiana. Jeg havde sat min Vogn ind i Gaarden, og Broder Orson Hyde satte sin Vogn ved Siden af min og ikke mere end to Fod fra denne.

Dominicus Carter, som nu bor i Provo, min Hustru og fire af Børnene var med mig. Min Hustru, mig selv og et af Børnene gik til Hvile i Vognen, medens Resten sov inde i Huset.

Et Øjeblik efter, at jeg havde lagt mig, hørte jeg en Stemme, som sagde til mig: „Staa op og flyt din Vogn”.

Det var ikke Torden, Lynild eller Jordskælv, men den stille, hviskende Stemme — den Helligaand.

Jeg sagde til min Hustru, at jeg maatte op og flytte Vognen. Hun spurgte mig: „Hvorfor?“ Jeg svarede, at det vidste jeg ikke; men Aanden havde befaleet mig at gøre det.

Jeg stod op og flyttede min Vogn et halvt Hundrede Fod væk fra, hvor den stod, og satte den ved Siden af Huset. Da jeg igen vilde gaa i Seng, sagde den samme Stemme til mig: „Gaa og flyt dine Muldyr bort fra det Egetræ“, hvilket var omtrent tre Hundrede Fod fra det Sted, hvor Vognen stod. Jeg gik hen og løste dem og bragte dem over til en Gruppe Træer et Stykke derfra. Derefter gik jeg i Seng.

En halv Time senere opstod der en frygtelig Hvirvelvind. Det Træ, hvortil Muldyrene havde været bundet, blev brækket af lige ved Jorden, baaret tre Hundrede Fod og lagt paa langs i Gaarden, lige paa det Sted, hvor min Vogn havde staaet, og Toppen af det naaede over til Vognen, hvor den nu var. Om Morgen maalte jeg Træstammen, hvis tykkeste Del laa dér, hvor min Vogn havde staaet. Den var fem Fod i Omkreds. Den var kun en Fod fra Br. Hydés Vogn, men havde ikke rørt denne.

Ved saaledes at adlyde Guds Aands Indskydelse til mig havde jeg frelst mit eget, saavel som min Hustrus og Barns Liv og ligeledes mine Trækdys. Den Morgen fortsatte jeg min Rejse med Hjertet fuldt af Tak og Pris til Gud.

Da jeg paa Rejsen tilbage til Utah i 1850

med et stort Selskab af Hellige fra Boston og Grenene i Østen ankom til Pittsburg, købte jeg Billetter til hele vort Selskab paa en Damper til St. Louis. Men aldrig saa snart havde jeg bestilt Billetterne, før Aanden sagde til mig: „Gaa ikke ombord paa den Damper, hverken dig selv eller dit Selskab”.

Jeg adlød Aabenbaringen og gik ikke ombord, men vi tog en anden Damper. Den første Damper afsejlede i Mørkningen med to Hundrede Passagerer ombord. Da den var fem Mile nede ad Ohio Floden, opstod der Ild i Skibet, der ikke kunde naa ind til Kysten, fordi Styreapparatet var noget af det første, der brændte. Næsten alle de Ombordværende mistede Livet. Vi tog med den anden Damper og naaede vort Bestemmelsessted i Sikkerhed, fordi vi havde adlydt Herrens Befaling.

Den samme Aabenbarings Aand har givet sig til Kende blandt mange af mine Brødre under deres Arbejde for Guds Riges Fremme, og jeg skal her nævne et Tilfælde.

Ældste Chas. C. Rich skulde rejse fra Sacramento til San Bernardino med et Selskab af Brødre. Han havde en stor Pengesum hos sig, hvormed han skulde betale for et større Stykke Land. Dette var der nogle Fyre i Nabolaget, som havde faaet at vide, og de samlede en Bande Røvere, som gik ud og lagde sig i Baghold i den Hensigt at overfalde „Mormonerne”, slaa dem ihjel og tage deres Penge.

Før de Rejsende naaede det Sted, hvor Røverne laa skjult, kom Broder Rich til en smal Vej eller Fodsti. Aanden sagde til ham, at han skulde følge Stien i Stedet for Hovedvejen.

Brødrene undrede sig over denne Beslutning, eftersom de ikke vidste, at Fjender lurede paa dem, men de naaede til San Bernardino i god Behold, medens Røverne ikke kunde forestaa, hvor deres Bytte var blevet af.

XXVII.

Jeg vil nu give et Eksempel paa, hvad Følgerne er af ikke at adlyde Aandens Advarsel. For nogle Aar siden boede en Del af min Familie i Randolph, Rich County. Jeg var dernede paa Besøg i December Maaned. En Mandag Morgen sagde Aanden til mig: „Tag dine Heste og kør hjem til Salt Lake City”.

Da jeg nævnede dette til Familien i Randolph, bad de mig om at udsætte Rejsen og blive lidt længere. Formedelst deres Overtalelser blev jeg til Lørdag Morgen, medens Aanden vedblev at tilskynde mig til at tage hjem. Jeg begyndte da at skamme mig over, at jeg saaledes havde modsat mig dens Advarsler.

Jeg spændte mine Heste for og paabegynd-

te Tilbageturen tidligt Lørdag Morgen. Da jeg ankom til Woodruff, søgte Biskoppen dér at faa mig til at blive til Mandag, saa vilde han tage med mig; men jeg svarede ham, at jeg allerede havde ventet for længe.

Jeg lod Hestene strække ud, og da jeg var omtrent femten Mile fra Wasatch, begyndte der at rase en voldsom Snestorm, og Vinden piskede Sneen lige i Ansigtet paa mig, saaledes at jeg efter et Kvarters Forløb hverken kunde sæ Vej eller Sti og ikke vidste, hvorhen jeg skulde styre.

Jeg gav mine Heste Linerne og krøb selv ind i Vognen, stolende paa, at Hestene selv vilde kunne finde Vej, da de havde været den-
ne Tur et Par Gange før.

Jeg bad inderligt til Herren om Tilgivelse for min Synd ved ikke at adlyde Aandens advarende Stemme, og om, at Han vilde bevare mit Liv.

Hestene bragte mig ind til Wasatch Station om Aftenen Kl. 9 i dyb Sne, der gik over Hjulenes Aksler.

Her fik jeg Hestene under Dække og maatte blive der til næste Mandag Aften. Da var Sneen seks Fod dyb, og endnu sneede det.

Det var med stort Besvær, at jeg til sidst fik reddet mine Heste ved at sende dem i en Jernbanevogn til Ogden; medens jeg, dersom jeg havde adlydt Guds advarende Ord til mig,

kunde have rejst til Salt Lake City over en god Vej og i behageligt Vejr.

Eftersom jeg har erfaret begge Dele, har sét Frugterne af baade Lydighed og Ulydighed, tror jeg, at jeg har Ret til at formane mine unge Venner til altid at adlyde Guds Aands hviskende Stemme, og de vil altid være sikre.

Guds Aand vil tage Vare paa og vejlede alle Mennesker, som vil give den Tilladelse dertil, og som vil søge efter den. Dette er i Særdeleshed nødvendigt for unge Ældster, som arbejde i Herrens Vingaard. Herren véd, hvor de ærlige, retfærdige, ydmyge Mennesker paa Jorden findes og vil lede Ældsterne til dem.

Jeg har allerede omtalt en mærkelig Begivenhed af denne Slags, som jeg selv har erfaret. Det var, da Herrens Ord kom til mig i Byen Hanley, England, i 1840. Ved denne Lejlighed blev jeg dikteret stik imod alle Forventninger, thi jeg havde planlagt Møder for en hel Uge. Men jeg adlød Røsten og rejste mod Syd, som befalede, og Læserne kender Resultatet.

Angaaende dette Emne om Aabenbaring vil jeg henvise til endnu en Begivenhed i mit eget Liv.

Alle de Sidste-Dages Hellige har Forstaaelsen af, at vi bygger Templer i den Hensigt at udføre Ordinancer for de Døde saavel som for de Levende.

Herren har paa en vidunderlig Maade aabnet Vejen for mange af Kirkens Medlemmer til at faa samlet Optegnelser over deres Afdøde for flere Generationer.

Jeg havde ogsaa samlet et Slægtregister paa noget over 3000 Navne. Efter Indvielsen af Templet i St. George blev jeg af Præsident Young beskikket til at præsidere over det. Da jeg begyndte at arbejde i Templet, kunde jeg ikke undlade at spørge mig selv: „Hvorledes skal jeg kunne forløse mine Døde? Jeg har over tre Tusinde Navne paa Afdøde, som der er at udføre Daab for, og hvorledes skal jeg nu overkomme Arbejdet for dem?”

Jeg havde ingen af min Familie dér, og dersom de havde været der, vilde de ikke kunne have modtaget Begavelser for saa mange.

Medens jeg var henvendt i Bøn til Herren og bad Ham vise mig, hvorledes jeg skulde faa Arbejdet for mine Døde udført, kom Aanden over mig, og jeg hørte en Røst, som sagde til mig: „Gaa og kald paa Zions Sønner og Døtre i St. George, lad dem komme til Herrens Tempel og modtage deres Begavelser for dine Døde; og det skal blive antaget af Herren.”

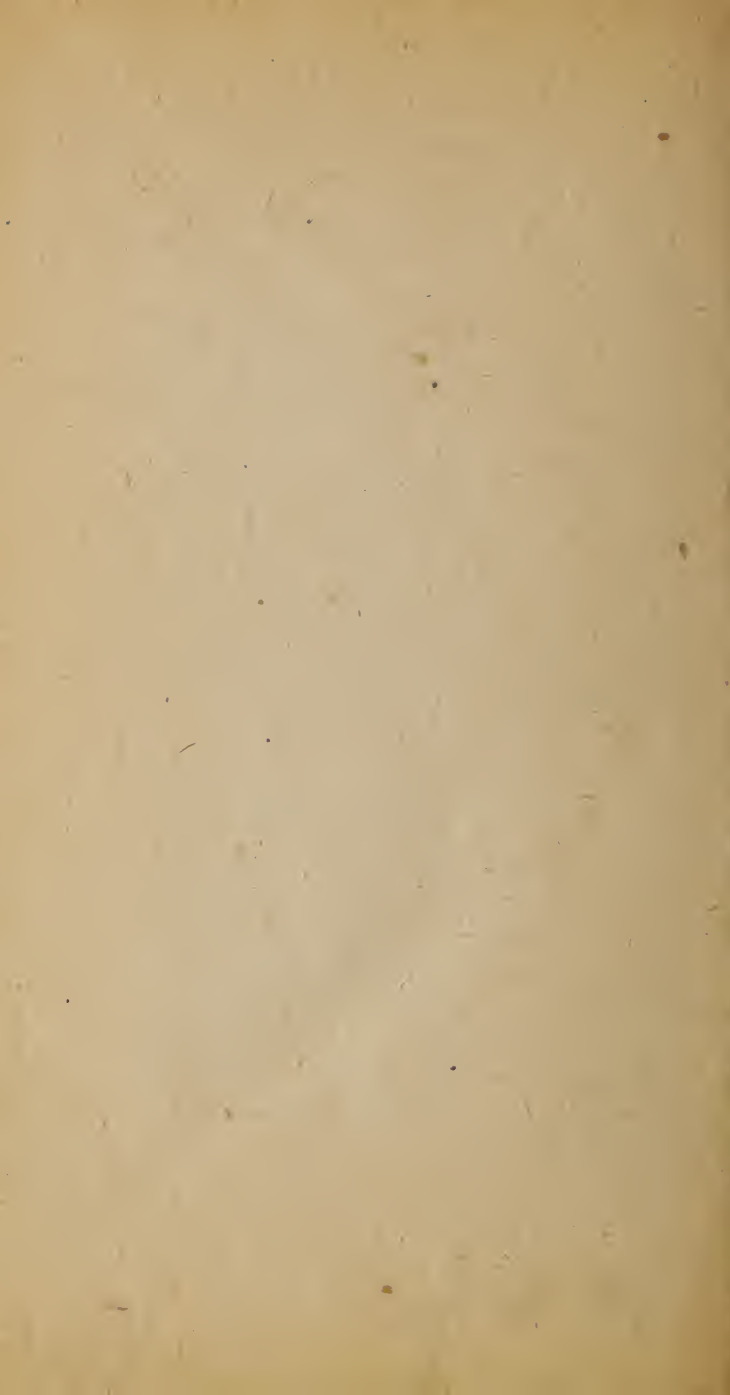
Dette fyldte min Sjæl med Glæde, og jeg saa', hvorledes en Arbejdsmark saa vid som Evigheden aabnedes for vore Dødes Frelse og Menneskets Forløsning, og at vi vilde blive i Stand til at ære vort Kald som Frelsere paa Zions Bjerg.

Paa min Fødselsdag den 1. Marts 1877, den Dag, da jeg var 70 Aar, gik 154 Søstre i St. George til Templet og fik Begavelser for det samme Antal af mine afdøde kvindelige Slægtninge.

Dette Princip blev anerkendt af Præsident Young og gjort Brug af fra denne Time, og gennem mine Venners Selvopofrelse er Arbejdet blevet udført for Tusinder af mine afdøde Slægtninge.

Præsident Young modtog Aabenbaringer i det Tempel, og der en endnu mange Aabenbaringer vedrørende de Dødes Frelse og mange andre Ting, som ville blive givne i de sidste Dage i Herrens egen Tid; men de ville alle blive tilkendegivne gennem de retmæssige Myndigheder i Guds Kirke og Rige.

EN DRØM

Af Herman Bang.

Jeg havde en sær Drøm, hvis Sælsomhed vilde fosvinde, om jeg ændrede blot et eneste Ord.

Jeg drømte altsaa en Nat, da Feberen var veget efter en lang Sygdom — drømte jeg:

At jeg pludselig vaagnede ved, at et lille Dyr med et Smeld faldt ned paa mit Lagen. Jeg tog det op med Haanden og saa', at det var en Edderkop.

Og i det samme blev jeg vaer, at en Mand havde stillet sig ved Fodenden af min Seng, og at han betragtede mig.

Han var høj og graa og af Skikkelse meget slank; men Ansigtet var utydeligt.

Jeg sagde til ham og smilede:

„Der faldt en Edderkop ned paa min Dyne.”

Manden svarede og rørte sig ikke:

„En Edderkop betyder Lykken.”

Jeg spurgte ham:

„Betyder det då, at jeg skal leve?”

Manden rørte sig ikke.

„Eller” — spurgte jeg — og jeg véd, at jeg forsøgte at smile — „betyder det, at jeg skal dø?”

Manden rørte sig ikke.

„Edderkoppen betyder Lykken,” sagde han.

Og jeg vaagnede.

DET LYKKELIGSTE HJEM

Da engang Grækenlands Vise sad samlede ved Bordet, faldt Talen paa Spørgsmaalet om, hvilket Hjem der var det lykkeligste. Da sagde den ene:

„Det, hvor Husfaderen for sin egen Skyld opfører sig i Hjemmet, som han gør det overfor Loven og Folket, som han agter.”

Den anden sagde:

„Det Hjem, hvor Husherren har mest Fred og Hvile.”

Det tredje mente:

„Det Hjem, hvori Husfaderen er mere elsket end frygtet.”

Den næste sagde:

„Det Hjem forekommer mig at være det bedste, hvor der hverken findes noget overflødigt eller savnes noget nødvendigt.”

Saa sagde sluttelig Solon sin Mening:

„Det lykkeligste Hjem er det, hvor Pengene er erhvervede uden Uretfærdighed, opbevarede uden Mistro og givne ud uden Anger.”
